

Baronens signetring

Tredje delen av Cindarellkrönikan

av Nicholas Hjelmberg

Prolog	3
1. Brödrafred	4
2. Gamla skulder	9
3. Havets hemligheter	16
4. I dvärgars sällskap	22
5. Hovintriger	28
6. Mord i nattens mörker	35
7. Rävén	42
8. Dunkla motiv.....	46
9. Nya spår	52
10. Svärd och magi	58
11. I ekars dunkel	64
12. Döda herrars skuggor.....	70
13. Rädslans bojor	76
14. Underjordens demoner.....	83
15. Djupeklyft	88
16. Nederlagets bittra kalk	94
17. Dubbelgångaren.....	100
18. Kroppens klinga.....	106
Epilog	112

Prolog

“Jag är varken först eller sist, varken den som går eller kommer, varken förr eller senare. Jag är nu.”

Cindars Ord, kap 8, tal 1

O tåligt vankade den svartklädde mannen av och an i den dunkla salen. Varför hände det ingenting? Varför öppnade det sig inte? Varför visade Han sig inte? Alla de anvisningar som den främmande mannen från norr hade givit honom hade han följt och allt som denne hade förutsett hade också infallit fram till nu. Den lilla och oansenliga byn hade verkligen ruvat på okända och uråldriga hemligheter, en väg till ett gåtfullt förflutet hade öppnat sig under marken och han ensam bar den nyckel vars bärare kunde väcka och bemäktiga sig de krafter som sedan tidernas begynnelse överksamma slumrade där. Men nu hände det alltså ingenting och triagrammet förblev slutet.

Han rullade upp pergamentet igen och ögnade genom ritualen. Triagrammet var ristat i motsols riktning och skårorna var ifyllda med smält metall, tre trekantar som möttes i mitten. Vid var och en av trekanternas fötter brann tre svarta vaxljus och i handen höll han den nyckel som den främmande mannen givit honom. Tre gånger tre gånger hade han åkallat Honom, utan att försumma något av alla De Gamla Gudarnas namn. Allt detta hade han gjort men förgäves.

Hade han gjort något fel? Eller, ännu värre, hade krafterna sinat för att aldrig mer kunna återuppstå? Nej, han kände alltjämt närvaron av en främmande kraft, visserligen svagt men inte för att kraften var svag utan för att den var avlägsen. Vad var då fel?

Den svartklädde mannen tittade ånyo på triagrammet och skulle precis till att ge upp då han fick en plötslig ingivelse. I mötet mellan de tre trekanterna bildades en fjärde trekant. Kunde det vara hemligheten? Vad betydde i så fall den fjärde trekanten?

Nåväl, vad hade han att förlora? Hastigt tände han tre ljus till och gick in mot mitten, noga med att inte kliva i någon av trekanterna på sin väg. Varsamt placerade han ut de tre ljusen i de tre spetsarna och backade sakta ut igen. Med svetten rinnande i pannan började han åter mäsas, men den här gången åkallade han Honom ytterligare tre gånger.

Till en början hände ingenting. Ekot av hans röst dog långsamt ut och ljuslågornas sken flämtade i dunklet. Men plötsligt så fladdrade lågorna till. Från triagrammets mitt uppsteg en svart och oljig rök. Ett ljud som av en tung suck hördes i salen och i detsamma slocknade de tre ljusen i mitten. Marken började skaka och golvet innanför den mittersta trekanten höjde sig, som om något därunder kämpade för att komma ut. De tre närmaste ljusen slocknade, rullade undan och lade sig till ro bakom den svartklädde mannens fötter, som om de sökte skydd för det som de precis hjälpt till att släppa ut. De tunga stenplattorna knäcktes och genom sprickorna flödade ett tjockt och koncentrerat mörker som inte ens de återstående ljusen förmådde tränga undan. Från det hål som började öppna sig hördes ljud som av tunga steg på väg upp och det flödande mörkret tycktes anta en obestämbär form.

“Hell dig, o Herre!” utbrast den svartklädde mannen triumfatoriskt. “Hell...”

Resten av hans ord försvann i ett öronbedövande dån.

1. Brödrafred

“Vänner kommer, vänner går. Blott broderskap består.”

Gammalt cindariskt ordspråk

Den falnande elden tarvar mer ved, min unge page. Har I godheten att tillse det? Vinterkylan går genom märm och ben.”

Pagen åttlydde adelsmannens befallning och ställde sig sedan åter vid sin herres sida för att komma åt att titta ut genom fönstret. Från sin plats kunde de se hur processionen red in på borggården. I täten red två unga män iklädda munkarnas enkla klädnad men med pannband i purpur som visade på deras höga rang. Därefter följde två fyrhjuliga vagnar. I den första satt tre män med uppdragna huvor och i den andra tre kvinnor med täckta huvuden, klädnader som dock inte förmådde dölja deras värdiga ansiktsuttryck och manér. De två äldre av dem var inbegripna i ett stillsamt samtal medan den yngsta tankfullt betraktade vägen de kommit på och tycktes oberörd av de höga stenmurar som nu omslöt sällskapet. Sist i sällskapet vandrade ett dussintal munkar av varierande rang med trästavar som stöd och enkla skinnpåsar som enda packning.

“Två återföreningar på en dag”, yttrade adelsmannen med ett tonfall som inte avslöjade huruvida han var glad åt återseendet eller inte. “Jag återser min köttslige broder och du återser din fostersyster.”

Pagen ryckte till vid adelsmannens ord. Hans tankar var uppenbarligen någon annanstans och han stammade fram ett jakande svar. Adelsmannen skrockade för sig själv men sade ingenting. Processionen på borggården hade nu stannat och tjänare skyndade fram för att hjälpa de resande att sitta av. Den sista att hjälpas ned var den unga kvinnan. Hon såg mycket späd ut och höll blicken nedslagen, alltjämt ointresserad av det som försiggick runt omkring henne. Medan munkarna och nunnorna samlades i grupper så höll hon sig för sig själv. En av de äldre munkarna, en man som ehuru klent byggd utstrålade andlig styrka, kastade en bekymrad blick åt hennes håll men lät henne vara. I stället vände han sig mot en av tjänarna och utbytte några ord med denne. Tjänaren bugade sig och rusade in i huvudbyggnaden.

“Tiden är inne att välkomna min dyre broder”, fortsatte adelsmannen i samma neutrala ton, vände sig bort från fönstret och gick majestätiskt mot dörren i det att hans blankpolerade och silverskimrande ceremonirustning skramlade tungt.

Dörren öppnades utifrån av tjänaren i samma ögonblick som adelsmannen nådde fram till den och han kunde kliva ut ur rummet utan att sakta in på stegen. Pagen följde efter på två stegs avstånd och tillsammans gick de nedför trapporna och ut på borggården. När klostrets sällskapet såg dem tystnade alla samtal och de klev åt sidan för att släppa fram den äldre munk som hade utstrålat sådan andlig styrka. Till det yttre var det inte mycket som skilde klosterbröderna och klostersystrarna åt men det var ändå ingen tvekan om vem som var den främste bland dem.

“Välkommen till mitt länssäte, vördade Lihvind”, hälsade adelsmannen abboten, hövligt men inte utan viss kyla i rösten.

“Jag tackar dig, ädle Ragnvald”, svarade Lihvind med en värme som om han antingen inte hört broderns kyla eller artigt översåg med den. “Jag tackar dig för att du tar emot vårt sällskap och fröjdas åt att åter se min bror.”

“Jag önskar jag kunde säga detsamma”, replikerade Ragnvald. “Solig var sommardagen vid ditt förra besök men mörka moln bringade du då. Denna bistra vinterdag bringar du än värre tidender har jag förstått.”

“Ack, broder”, svarade abboten, “hur beklagligt är det inte att ödet skilt våra vägar åt så att endast olyckor förmår sammanföra dem igen. Men med Cindars hjälp hoppas jag att vi tillsammans kan avvärja än större olyckor och det är därför jag har bitt om ditt öra.”

“Mitt öra har jag lovat men intet mer. Stig in i min boning så att vi kan talas vid, broder till broder och länsherre till länsherre.”

De två männen klev in tillsammans och styrde stegen mot Ragnvalds privata gemak medan resten av klostर्सällskapet visades till ett mottagningsrum. Ragnvalds page sökte ögonkontakt med någon i sällskapet men förgäves och han rusade i stället efter sin herre. Väl tillbaka i det rum varifrån de blickat ut över borggården stängde Ragnvald omsorgsfullt dörren och bjöd sin broder att slå sig ned. En kanna varmt kryddat vin väntade dem i rummet och pagen skyndade sig att hålla upp åt de båda herrarna. Därefter ställde han sig vid dörren och inväntade vidare befallningar.

Ragnvald lät sig väl smaka av vinet och tecknade sedan åt Lihvind att han kunde börja. Abboten harklade sig och tvekade om hur han skulle inleda sitt anförande.

“Allt sedan händelserna i somras har jag begrundat det som hänt för att utröna det som komma skall”, började han. “Illavarslande tycks mig tecknen, mycket illavarslande.”

“Den förutsägelsen tarvar ingen gudsman”, anmärkte Ragnvald. “Redan vår faders makt var bräcklig och än bräckligare blev den när han överlät den på oss fyra bröder. Fyra hörnpelare som höll sig stilla endast av rädsla för att taket annars skulle rasa in över Brödrarike. Nu när såväl vår fader som två av våra bröder är borta riskerar hela huset Sartor att falla ihop.”

“Cindars frid vare med vår fader och våra bröder”, svarade Lihvind fromt. “Men detta är inte det främsta av de hot vi står inför.”

“Är icke Brödrarikets undergång illa nog, olyckskorp där”, muttrade Ragnvald. “Vilket öde är väl värre än det?”

“Hela Cindarells undergång”, löd det olycksbådande svaret.

I detsamma gick solen i moln och lämnade de samtalande i skugga. En kall vind blåste upp fönsterluckorna, drog genom rummet och hotade att släcka den redan falnande elden.

“Fortsätt tala!” befallde adelsmannen bistert medan pagen rusade till och stängde fönstret.

Lihvind kastade en menande blick på pagen och Ragnvald nickade förstående.

“Var god och bistå vår döende eld med mer ved, Ale”, sade han utan att släppa abboten med blicken.

Ale åttlydde besviket sin herres befallning och lämnade rummet. Lihvind såg länge efter honom.

“Hur sköter sig den unge pojken?” frågade han.

“För all del. Sin ungdom till trots svingar han redan svärdet med en ärrad krigares bravur.”

“Likväl förefaller du inte helt nöjd?” undrade Lihvind, som hade anat en viss återhållsamhet i sin brors svar.

Som svar blottade adelsmannen sin hals och pekade på en röd fläck strax under hakan, inte mer än en skråma men en tum djupare och det hade varit ett dödligt sår.

“Skarpt är Ales svärd”, sade Ragnvald. “Denna blesyr tillfogade han mig under en övning då hans ystra blod var ovanligt hett. I sin iver att anfälla försummade han sitt försvar och jag straffade honom med ett slag av svärdets bredsida. Men i stället för att erkänna sig besegrad fullföljde han som i raseri sitt anfall och först i sista ögonblicket höll han tillbaka sitt svärd.”

“Pojken bär ännu på stor frustration”, suckade abboten. “Mig förefaller det som om han inte räds döden, vare sig sin egen eller andras.”

“Lappri. En brådmogen bärsärk är vad han är.”

Lihvind såg klenetroget på sin bror men lämnade ämnet.

“Sade han något om deras upplevelser i Drömmarnas stad och hos vår fader?”

“Nej, blott att han gjorde det han kom för. Deras ledsagare, Nehron vill jag minnas var hans namn, berättade desto mer om vår faders skräckvälde och okända öde. Om nu Ale skulle ha

del i hans frånfälle så hyser jag inget agg mot honom därför. Såväl vår fader som våra bröder ådrog sig själva sina olyckor.”

“Inte heller Minn ville berätta om det förgångna”, suckade abboten. “Det enda hon sade var att vår fader orsakade sin egen död. Sedan återkomsten har hon varit mycket tystlåten och tillbakadragen.”

“Det låter som om hon passar mycket bra i ert fromma sällskap”, skrattade Ragnvald.

Broderns insinuation gick Lihvind förbi eller så ignorerade han den helt enkelt.

“Förvisso, hon var oss till stor hjälp under klostrets återuppbyggnad. Hennes händer förmådde hela dem bland oss som ännu var skadade såväl som återge våra skövlade trädgårdar liv.”

“En klok gumma med gröna fingrar således.”

“Nej”, replikerade Lihvind, alltjämt okänslig för broderns pikar, ”hennes krafter är stora men det känns som om hon undertrycker dem, som om hon tyngs av något eller är rädd för något.”

“Hon åsåg hur Legim Järnklinga stupade har jag förstått? En stor krigare var det och jag beklagar av hela mitt hjärta hans död.”

“Det första hon gjorde när hon kom tillbaka var att besöka hans grav. Hon blev kvar där till skymningen men har sedan dess aldrig återvänt till den.”

“Ale förstod också att sätta värde på en krigares färdigheter. Han hade förmånen att medfölja Legim på hans sista uppdrag men inte heller därom har han förtäljt mycket.”

“Legim hann berätta desto mer om vad de upplevde men det är först sedan jag hörde Nehrons berättelse om vad som utspelade sig i Drömmarnas stad som jag har börjat se kedjan av händelser”, sade Lihvind tankfullt.

“Då ser du saker som inte finns eller så anklagar du mig för att vara blind”, utbrast Ragnvald otåligt.

“Jag ber om tillgift om jag är otydlig, broder. Legim talade om krafter från De Gamla Gudarna som hans herre Elrind sökte. Därefter brändes Cindars hus ned, ett illdåd utan dess like i Cindarells historia och en utmaning mot Cindars makt. Slutligen bevittnade Nehron hur en av de tre portarna ånyo framträdde i djupet av en sjö utanför Drömmarnas stad.”

“Tack, nu blev allt mycket tydligare”, muttrade adelsmannen ironiskt.

“De Gamla Gudarna kallas också De Sju, sju urtida gudar som Cindar besegrade och vars kuvade makt blev grundstenarna för vår värld. Av dessa sju grundstenar eller element byggde Cindar vår värld, luft att andas, vatten att dricka, jord att odla, eld att värma oss, ljus för arbete och mörker för vila. Köld skonade han dock oss för, utom under vinterns bistra tid som ska påminna oss om hans vakande hand.”

“Teologi, ett sådant ypperligt samtalsämne för långa, mörka kvällar.”

“Broder, jag ber dig, det här är viktigt. Det är av den anledningen som Cindar stundom anses för den förste guden, stundom för den åttonde guden. Men det var inte bara De Gamla Gudarna som skulle besegras utan också deras följeslagare. Legenderna berättar om en främmande kult som dyrkades av hedningar av okänt ursprung på den tiden som Seren den store, Cindarells förste konung, anlände till Cindarell.”

“Ah, hjältesagor, det faller mig mer i smaken.”

“Sagor som spirat ur ett frö av sanning. Det förtäljs att till de många utmaningar som mötte Seren i det jungfruliga landet hörde att bekämpa denna hednadyrkan. Trenne kultplatser fann han, trenne portar till andra världar, som bara kunde stängas med jord, vatten och eld. Således vanns landet åt Cindar och vårt folk.”

“Jag väntar med spänning på hur du ska sammanfoga denna kedja.”

“Men ser du då fortfarande inte hur allt detta hänger ihop?” utbrast Lihvind. “Uråldriga och farliga makter har åter satts i rörelse. Följderna kan bli fatala.”

Ragnvald reste sig med en irriterad min och skulle till att svara då Ale rusade in med famnen full av ved.

“Mer vin!” befallde adelsmannen kort.

Ales nedslagna ansiktsuttryck speglade tydligt vad han tänkte men han lydde utan ett ord och lämnade rummet igen. Ragnvald gick fram och tillbaka i rummet under det att han kastade ut ilska genmälen till sin bror.

“Jag ser en vansinnig charlatan som jagar inbillade krafter, jag ser en stirrig abbot som i rövares mordbrand ser världens undergång och jag ser en lika stirrig präst som förväxlat en sjös djup med en dryckesbägares botten. Men jag ser inte vad allt detta har med mig att göra.”

“Stilla din vrede broder”, bad Lihvind. “Det är just denna sorts split som kommer att leda till Cindarells fall.”

Han vände sig mot elden och begrundade de falnande lågorna, som om han i dem sökte bekräftelse på sina ord.

”Jag har tillskrivit den gode allfadern i Serena, Cindarios XIV, mina funderingar och han delar min oro. Stor är hans kunskap om Cindars vilja men inte ens han ser vilka faror som komma skall. Dock är vi eniga om att landet måste enas för att kunna möta dem.”

“Aha, nu ser jag allt. Slikt är alltså ditt lynne. Med förräderi i sinnet har du trätt in i mitt hus och mitt hem för att framkasta ditt skändliga förslag. Du vill att vi överger vårt fädernesarv, den mark som vår fader med sitt svärd och sitt blod erövrade för vår räkning. Du vill att vi avstår från vår makt och underkastar oss Cindarells konung.”

Adelsmannen hade arbetat upp sig till ett vildsint raseri och slungade i vredesmod sin tomma bägare i golvet så att den gick i bitar. Röd och flämtande stod han framför Lihvind och hämtade andan för ett nytt utfall. Abboten bibehöll emellertid sitt lugn och reste sig stilla upp.

“Fel, dyre broder”, sade han och höll fram sin stav i sina framsträckta händer. “Jag vill ta det första steget genom att själv underkasta mig dig. Min mark och min makt tillkommer nu dig att förvalta efter eget tycke.”

Med de orden knäfall han och nedlade staven vid Ragnvalds fötter. Inför sin brors överraskande gest tappade Ragnvald helt fattningen. Ilskan rann av honom och han visste inte vad han skulle säga eller göra.

“Vad ska det här spektaklet betyda?” fick han fram till slut. “Denna gåva är förvisso inte utan förbehåll. Vilka baktankar döljer ditt fagra tal?”

“Inga alls, min broder, min herre”, svarade abboten fromt. “Jag begär ingenting av er, jag ber er bara om frihet för mig och mina bröder att utöva vår tro. Vad ni gör med er nyvunna makt måste ni välja av egen och fri vilja.”

Ragnvald satte sig ned igen.

“Du begär ingenting säger du men du önskar mer än så, inte sant?”

“Herre, jag ber om tillåtelse att tala fritt.”

“Beviljas!”

“Betänk då, herre, den väg ni valt och de mål ni i hela ert liv eftersträvat. Inom er flödar er moders adliga blod och vår faders självhärskarblod. Som gudsman delar jag inte er världsliga strävan att gå i deras fotspår men som broder förstår jag er frustration över att er strävan varit fåfång. Det enda land ni härskat över har varit som vår faders förvaltare och det enda erkännande er börd har erhållit har varit epitetet oäkting.”

Ragnvald knöt sina nävar så att knogarna vitnade och gjorde en ansats att resa sig.

“Herre, ni beviljade mig ynnesten att tala fritt och jag förtröstar mig om att ni hedrar ert ord.”

Adelsmannen grymtade missnöjt men lät abboten fortsätta sitt tal.

“Betänk då den väg som nu öppnat sig för er. Ni är ensam härskare över Brödrarrike och kan i mark och makt mäta er med de främste bland Cindarells frälse. Det enda ni saknar är kungens och adelns erkännande för att er väg ska vara fulländad. Är inte detta sanningen?”

Ragnvald sade ingenting men nickade motvilligt.

“Vad skiljer då er från kungens övriga länsherrar? De har mark som ni. De har makt som ni. Men emedan de av kungen har mottagit svärdet med hjaltet först så är alltjämt konungens svärdsegg riktad mot er. Hotet om en kunglig återerövring har ständigt hängt över Brödrarike och det är än starkare nu när vår fader och våra bröder är döda och ni står ensam kvar.”

“Alldenstund allt detta är sant, vart vill du komma?” insköt Ragnvald otåligt.

“Bege er till den kungliga huvudstaden Serena och förlika och förena er med konungen”, svarade Lihvind. “Skulden för att Brödrarike avskildes från Cindarell är inte er men äran för att Brödrarike återbördas till Cindarell blir helt och hållet er. Som länsherre under konungen inte bara bibehåller ni er mark och er makt utan vinner också det erkännande ni så hett åstundat. Icke blott i era utan också i alla andras ögon kommer ni att inträda i det adliga ståndet som vördad jämbördig med Cindarells frälse.”

“Om inte konungen hellre faller sitt svärd över min nacke och skänker mitt land till någon av sina gunstlingar”, muttrade adelsmannen.

“Förvisso icke. Under vintern råder konungens fred och hög som låg, vän som fiende, må fritt begära audiens hos hovet. Dessutom räds också konungen landets splittring och kommer inte att avvisa den som betygar sin trofasthet. Det är min övertygelse att hovet kommer att emotta er underkastelse med öppna händer och välkomna ert inträde bland konungens handgångna män.”

Ragnvald stirrade på sin bror med en blandning av vrede och förvåning i blicken.

“Jag ser min fromme bror Lihvind framför mig men hör krämaren Krangs förföriska stämma och känner mystikern Morvan röra vid mitt medvetande”, utbrast han.

“Frid vare med dem. Det ankommer varken mig eller er att företräda våra saliga bröder, jag kan bara svara för mig själv och ni kan bara svara för er själv. Jag har givit min gåva och valt min väg. Ni måste nu ta emot eller förkasta min gåva och välja er väg. Jag har rådgivit er men jag kan inte välja åt er.”

Abboten tystnade men förblev stående på knä framför adelsmannen med staven alltjämt liggande på golvet framför sig. Ragnvald reste sig och gick av och an i rummet. Än gick hans blick mot den döende elden, än gick den ut genom fönstret där de vidsträcka åkermarkerna kunde anas i månskenet. Sin bror bevärdigade han inte en blick. Det var så Ale fann dem när han åter trädde in i rummet med ett vinkrus i handen.

Förvirrad ställde han ifrån sig kruset och gjorde en ansats att räcka Lihvind den nedlagda staven. Abboten hejdade honom emellertid med en avvärjande gest.

“Nej, min son”, sade han. “Staven tillhör inte längre mig utan Ragnvald. Han är vår herre nu.”

Ale tittade klenroget på honom.

“Har han inte alltid varit vår herre?” undrade han till slut.

Vid Ales ord brast adelsmannen ut i ett rungande skratt.

“Ack Ale”, sade han, “dina oskuldsfulla ord går rakt in i mitt hjärta. Det är sant att jag inte alltid har varit er herre men det är lika sant att jag alltid borde ha varit det. Res dig, Lihvind, och betyga din herre din vördnad. Och Ale, vidtag förberedelser för avfärd. I arla morgonstund skall vi färdas till Cindarells kungliga huvudstad Serena för en audiens med Hans Majestät Serevan VIII!”

2. Gamla skulder

“Gäldenärer och borgenärer må dö men obetalda skulder varar för evigt.”

Gammalt köpmansordspråk

Det fanns någon mer i klocktornet. När Ale klev upp för det sista trappsteget såg han i månskenet hur en lång skugga kastades över golvet. I fönstret, med ryggen vänd mot honom, stod skuggans ägare iförd en lång klädnad som bara delvis förmådde dölja kroppens former. Redan det var tillräckligt för att Ale skulle ana vem det var och det utsläppta, silverblonda håret bara bekräftade hans aningar.

“Minn?” viskade han. “Vad gör du här ensam?”

“Samma sak som du”, svarade hon utan att vända sig om och utan någon antydning om att hans plötsliga framträdande skulle ha skrämmt henne. “Jag visste att du skulle komma”, tillade hon med ett retsamt tonfall som fick Ale att erinra sig deras barndomsår tillsammans i Gylde. Skillnaden nu mot då var att retsamheten blandades med allvar.

Ale ställde ned den ryggsäck han burit med sig och gick försiktigt fram till hennes sida. Från klocktornets fönster kunde man blicka ut över Ragnvalds vidsträckta marker och hade det varit ljusst hade man kunnat ana det än mer vidsträckta havet bortom horisonten.

“Dina krafter igen?” undrade han.

Vid hans ord gick en rysning genom Minns kropp.

“Du brukade söka dig till högt belägna platser när du ville fundera”, svarade hon.

“Och du brukade söka dig till ensliga platser när du ville fundera”, genmålde Ale.

Minn log ett matt leende och av någon anledning gladdede det Ale. Visserligen hade leenden varit sällsynta på Minns läppar på senare tid men att få se ett av dem här och nu när han äntligen återsåg henne gjorde honom särskilt glad.

“Vad funderar du på?” frågade han.

Minn suckade bara till svar. Hon såg ut som om hon inte visste var hon skulle börja.

“Jag ska kanske gå?” undrade Ale men Minn skakade bara på huvudet.

“Nej”, sade hon, “jag vill att du stannar.” Hon log igen. “Det känns som om jag befinner mig i en storm, som om hela världen snurrar runt omkring mig och ständigt förändras så att jag inte längre vet vad jag ska tro. Du förblir i alla fall densamme.”

Minns ord värmden Ale och han ville så gärna återgälda dem på något sätt. Det kändes som om det fanns ord skapade just för den här stunden och som länge hade väntat på att få uttalas. Men vilka de orden än var så fann Ale dem inte. I stället förblev han tyst och fingrade nervöst på hjaltet till sitt svärd. Minn följde hans handrörelser med blicken.

“Legims svärd är ofta vid din sida”, anmärkte hon.

Ale ryckte på axlarna.

“Jag känner mig tryggare med det”, svarade han.

“Har du använt det mot någon?”

Frågan tycktes besvara Ale.

“Det är svårare att använda ett svärd än jag trodde”, medgav han. “Jag har bara använt det mot den där otäcke munken Triotor, men det var lika mycket jag som svärdet självt som ändade hans liv. På något sätt känns det som om svärdet skipade rättvisa. Tror du att det var Triotor som låg bakom Legims död?”

En lång tid hade förflutit sedan den där fasansfulla sommarkvällen men Minns plågade minnen därav levde kvar och hennes ögon tårades.

“Jag tror det”, sade hon tyst. “Han drabbades av likadana bröstsmärtor som de som Triotor åsamkade dig. Vem var den mannen egentligen? Hans krafter var alltigenom onda.”

Ale anade en ton av förebråelse i Minns röst.

“Jag bad inte om hans sällskap”, försvarade han sig. “Han gjorde mig aldrig något gott.”

Till hans förvåning så framhärjade inte Minn så som hon brukade.

“Förlåt mig”, sade hon. “Det är så mycket som har hänt som jag inte vet något om. Det var inte min avsikt att anklaga dig, jag var orolig för dig.”

“För all del”, mumlade Ale och rodnade. “Jag var orolig för dig också. Vem var det som du följde med till Drömmarnas stad egentligen?”

“Det undrar jag fortfarande”, svarade Minn. “Vem Morvan än var så dolde hon det väl. Hennes yttre handlingar var förgiftade av hämndlystnad men trots det så kände jag det som om vi innerst inne hade något gemensamt och det... det skrämmer mig faktiskt.”

“Så kan du inte säga!” utbrast Ale. “Du skulle aldrig begå samma illdåd som hon, inte du.”

Minn såg ned i golvet.

“Jag gjorde det så när mot dig där vid Drömmarnas stad, när du kom rusandes mot mig med svärdet draget. Jag tror att jag hade kunnat göra dig fruktansvärt illa där men något höll mig tillbaka.”

Minns ord var fyllda av allvar och för ett ögonblick blev Ale alldeles kall inombords. För första gången i sitt liv blev han rädd för Minn, för sin gamla barndomskamrat.

“Du kände inte igen mig”, sade han urskuldande. “Jag höjde ju mitt svärd mot dig och var lika nära att göra dig illa. Jag kommer aldrig att göra så mot dig igen, vi kommer aldrig att försöka skada varandra igen.”

“Utmana inte ödet”, mumlade Minn knappt hörbart.

Ale kände det som om situationen krävde något av honom, som om han borde göra något för att lugna Minns oro, men han förblev tyst och stilla. Först när Minn gjorde en ansats att gå fick han mål i munnen.

“De kan i alla fall inte längre skada oss. Sartor, Triotor och Morvan menar jag. De är alla döda.”

“Tänk om de redan har skadat oss”, svarade Minn. “Morvan använde sig av mina krafter och sedan hon dog har jag känt mig svag, som ett krus som tömts på vatten. Vad Sartor och Triotor gjorde dig har du inte berättat men tydligen var det tillräckligt för att väcka din lust att döda.”

Minn uttalade de sista orden inte med förebråelse i rösten utan med medlidande.

“Vi bär inte skulden till deras död, de drog själva döden över sig”, genmålde Ale. “Morvans uppsåt var ont och hon försökte utnyttja dig men hennes krafter svek henne i det avgörande ögonblicket. Sartors uppsåt var också ont och när han försökte använda staven mot mig för att ta mitt svärd så hade den ingen verkan längre trots att han kände till mitt namn. Till slut vändes dess krafter mot honom själv i stället. Det är så det gick till, det har du själv sagt.

“Det är så jag tror att det gick till”, rättade Minn honom.

”Det finns väl ingen annan förklaring. Morvan hade kraft att dölja en hel vättearmé men klarade inte av att dölja sig själv när hon anföll Sartor. Sartor i sin tur mäktade med att trola bort en hel stad men lyckades sedan inte att trola bort mig.”

Minn sade inte emot honom men såg fortfarande inte övertygad ut.

“Och vad Triotor beträffar...”, fortsatte Ale men tystnade, osäker på hur han skulle fortsätta.

“Ja”, undrade Minn, som hade hört hans tvekan.

Ale sneglade på sin rygsäck men sade ingenting.

“Är det något du inte vill berätta för mig?” frågade Minn, alltjämt med en medlidsam snarare än en förebrående ton.

Motvilligt gick Ale bort till rygsäcken, öppnade den och tog fram en liten och enkelt snickrad trälåda.

“Det var inte bara mitt svärd som ändade Triotors liv”, sade han. “Silkestass hjälpte också till och offrade sitt liv för det.”

Försiktigt öppnade han lådan och visade dess innehåll för Minn. I lådan låg en litet livlös djur. Det liknade en skogsmus men klor och tänder påminde mer om en råttas. Pälsen var fortfarande fläckad av blod som inte hade gått att tvätta bort och klorna såg onaturligt nötta och slitna ut. Men utöver det såg det inte alls ut som om Silkestass varit död i ett halvår utan som om han bara låg och sov.

“Triotor föll också offer för sina egna krafter”, sade Ale tyst.

“Menar du att det var Triotor som skapade det här... monstret?” frågade Minn.

“Silkestass är inget monster”, genmålde Ale harmset. “Han dog kort efter det att jag lämnat klostret men Triotor återuppväckte honom.”

“Triotor återuppväckte honom?” upprepade Minn. “Ensam?”

“Ja”, svarade Ale tvekande men förmådde inte dölja att han inte berättade hela sanningen. Minn tycktes genomsåda honom men lät saken bero.

“Varför har du inte begravt honom än?” frågade hon i stället.

“Jag har försökt flera gånger men dagen efter så hittar jag graven uppgrävd och kroppen utanför. Det måste vara slottshundarna som spårar upp honom.”

Minn rynkade på pannan och såg inte övertygad ut.

“Jag tror att han måste begravas där han... hm... återuppväcktes”, sade hon bara. “Var skedde det någonstans?”

“Flera dagsmarscher söderut, vid ett gammalt slagfält vid kusten.”

“Det är den vägen vi måste färdas till Serena. Du skulle kunna övertala din herre Ragnvald att stanna till där.”

“Tror du att han skulle gå med på det...”, började Ale men avbröt sig tvärt. “Vad menar du med vi förresten?”

“Säg att du ska uppfylla ett högtidligt löfte, sådant brukar adelsmän inte neka till. Och för att besvara din andra fråga så har Lihvind berättat om sitt samtal med Ragnvald och erbjöd mig att följa med också. Jag tackade ja då jag fick höra att du också skulle till Serena.”

“Tackade du ja för min skull?” stammade Ale och blev med ens varm i kroppen.

“Någon måste ju hålla efter dig”, försökte Minn skämta med ett eko från barndomsåren. Fortfarande fanns det dock en underton av allvar i hennes röst.

“Vi har inget att vara rädda för”, sade Ale och försökte låta modig. “De som velat oss illa är alla döda och jag har kvar mitt svärd”, fortsatte han och lade handen på svärdsfästet.

“Ja”, svarade Minn. “Många har dött runt omkring oss men vi har överlevt. Har du någonsin funderat på varför?”

På den frågan hade Ale inget svar.

“Det som har hänt det har hänt”, försökte han. “Vad tjänar det till att blicka bakåt och älta det förgångna? Varför inte glömma det och tänka på framtiden i stället?”

“Det är det jag tänker försöka”, svarade Minn. “Mina krafter är svaga men jag saknar dem heller inte. Jag har sett vad Morvans krafter gjorde henne och är rädd för vad mina krafter kan göra med mig. Jag vill bara försöka leva ett normalt liv.”

Ale tog ett steg närmare med handen alltjämt vilande på svärdsfästet. Minn tittade sorgset på det.

“Jag vill avstå från mina krafter, vill du avstå från ditt svärd?”

Ale tittade häpet på henne. Legim hade övervägt att slänga svärdet i avgrunden men ändrat sig i stund och skänkt det åt Ale i stället. Sartor hade hävdatt att svärdet inte var ämnat åt Ale men misslyckats med att ta det från honom. Själv hade han tvingats lämna svärdet i katakomberna men återfunnit det sedan. Slutligen hade det räddat honom mot Triotor.

Från första stund hade Ale känt en samhörighet med svärdet och alla dessa händelser hade fördjupat denna känsla. Varför skulle han behöva avstå från svärdet? Skulle han kunna avstå från svärdet?

Minn såg hur hans grepp om svärdsfästet hårdnade och suckade.

“Nej, jag tänkte väl det”, sade hon besviket. “Vi ses i morgon bitti. Vi har en lång färd framför oss och behöver vara utvilade. God natt, Ale.”

Med de orden gled hon ljudlöst förbi Ale och ned för trappan. Ale stod länge ensam kvar. “Idiot!” sade han till slut till sig själv och slog näven i väggen. “Dumma, klumpiga idiot!”

När morgonen grydde stod de alla samlade på borggården. Ragnvald var iförd vad han kallade sin “reserustning”, ett mattpolerat metallharnesk och en plymförsedd öppen hjälm i samma material. Han satt på en ståtlig snövit häst, vars andedräkt i vinterkylan steg upp som rök ur näsborrarna. Vid hans sida satt Ale på sin grå skimmel, samma häst som han ridit till Drömmarnas stad på den där sommardagen. Så avlägsen den kändes nu en sådan här kall vinterdag, tänkte han och drog sin mantel tätare om sig. Lihvind och Minn delade på en vagn dragen av två mulor i samma bruna färg som deras klosterklädnader. Minn hade först velat rida själv men förvånande nog fallit till föga för Lihvinds argument att det inte var passande för en klostersisters att sitta upp på en häst. Med sällskapet följde också ett halvt dussin av Ragnvalds knektar. Lihvinds egna följeslagare hade återvänt till klostret redan innan soluppgången.

Som Minn hade förutspått så hade Ragnvald inte bara samtyckt till Ales önskemål om att färdas förbi slagfältet utan till och med uttryckt sin uppskattning över det.

“Du äger en ädlings sinnelag som önskar hedra ditt ord”, hade han sagt. “Trofasthet är vad som skiljer oss från pöbeln.”

Adelsmannen hade funnit det opassande att närmare fråga ut Ale om hans löfte, något som han var tacksam över. Ale hade haft lite dåligt samvete för sin lögn men han for faktiskt inte helt med osanning. I sin ryggsäck, på samma dolda plats som Silkestass lilla kista, låg också folk kronan, det mystiska diadem som spökena på slagfältet hade skänkt honom samma natt som skogsmusen återuppväckts. Det hade varit honom till stor hjälp och ingett honom mycket mod, såväl i mötet med jättarna som under talet till folket i Drömmarnas stad, även om Minn hela tiden tvivlat på dess förmåga. Nu hade han hämnats på spökenas baneman och uppfyllt sitt löfte till dem. Han kände därför att det enda rätta vore att återlämna folk kronan till dem.

Ragnvalds ord uppväckte Ale ur sina funderingar. Adelsmannen hade hållit ett kort men högtidligt tal till sina tjänare och det fåtal bybor som orkat ta sig upp till borggården denna kalla vintermorgon och var just i färd med att avsluta det.

“... och det säger jag eder att idag äro ni blott undersåtar till en svärdets man men i morgon äro ni undersåtar till en kungens man. Önska nu eder herre farväl. Jag rider ut med ett svärd men återvänder med en krona!”

Några av tjänarna uppstämde ett pliktskyldigt hurra medan de flesta av bönderna bara ryckte på axlarna. Ragnvald tycktes dock ingenting märka utan red majestätiskt ut genom porten i det att han vinkade till dem han passerade. Ale följde honom i hämlarna och därefter kom Lihvind och Minn i sin vagn. Knektarna red parvis, två i täten och två på ömse sidor om Ragnvald medan de sista två bildade en eftertrupp bakom vagnen.

Marken var ännu bar men ett lätt snötäcke lade sig snart i deras väg. Ale borstade irriterat bort snöflingorna. Inte i någon av de sagor han hört färdades hjälten på vintern och han förstod nu varför. Snöflingorna yrde i ögonen på honom, vinden bet hans kinder och svärdet kändes som ett stycke is vid hans sida. Han saknade verkligen den värmande elden bakom borgens skyddande murar. Hur skulle någon kunna slåss och utföra hjältedåd under dessa omständigheter?

Ragnvald tycktes obesvärad av kylan, trots att hans metallharnesk redan var vitt av rimfrost. Emellertid måste han ha uppfattat sin unge pages bryderier, ty han höll in sin häst och lät Ale komma ikapp.

“Fröjdas du icke över vår ärorika resa, junker Ale?” frågade han muntert.

“Jodå”, svarade Ale huttrande, “men vintern är en svår tid att resa i, gode herre”,

“Vintern är en svår tid för många syssla förvisso”, sade Ragnvald nickande. “Därav konungens fred. Så länge marken är vit skola den icke befläckas av blod.”

“Konungens fred?” undrade Ale. “Vad är det för något?”

“Ack, jag glömmer din enkla uppväxt och andliga skolning.”, sade Ragnvald beklagande och kastade en nedlåtande blick mot vagnen där hans broder Lihvind färdades. “För ädlingar är det av yttersta vikt att föra sig höviskt och känna till konvensansen. Konungens fred är en av de många oskrivna lagar som vårt högvälborna stånd rättar sig efter. Bakgrunden därtill är en vacker saga som jag gärna förtäljer dig på det att vår resa skola förkortas.”

Ragnvald gjorde ett tecken till en av knektarna som snart red fram med en tänd pipa. Adelsmannen tog sig njutningsfullt ett bloss och såg lika tillfreds ut som om han suttit i sin länstol hemma i sin borg.

“Det berättas att för länge sedan så råkade kungen av Cindarell en gång i osämja med en av sina hertigar på andra sidan Cindarhavet. Som så ofta när stora män icke kan enas så växte sig spliten så stor att de båda till slut hade glömt vilket frö det var som hade sått den. Vintern kom utan att kyla kungens och hertigens känslor. I stället svor de att med vapenmakt lösa sina misshälligheter så fort våren kom och en överskeppning av soldater möjliggjordes. Cindar hörde dock deras eder och lät hela Cindarhavet frysa till is. Kungen satte därför upp en armé och tågade över det frusna havet i hopp om att överraska den usurperande hertigen. Samma idé hade dock föresvävat hertigen och mitt på havet möttes de två härskarorna.”

Ragnvald blickade drömmande framför sig och tycktes leva in sig i sin egen berättelse.

“Svärd slogs mot sköldar, okvädingsord utbyttes och officerare eldade på sina män för den strid som komma skulle. Som traditionen påbjuder så fanns det på båda sidor män som ville utmärka sig inför sina herrars ögon och två av dessa rusade mot varandra innan stridslinjerna hunnit komma i rörelse. Till sina vapenbröders jubel utkämpade de en blodig kamp som till slut tvingade dem båda på knä. Emellertid hade deras varma blod fått isen att smälta. Plötsligt brast den under dem och det kalla mörka havet uppslukade de två tappra kämparna.”

Under sin berättelse svingade adelsmannen sin pipa som om den vore ett svärd och den slocknade därför flera gånger. Knekten vid hans sida höll sig dock ständigt redo och tände den varje gång så diskret att Ragnvald aldrig lät sig distraheras.

“Kamraternas öde gjorde ett stort intryck, såväl på soldaterna som på deras befälhavare. Om isen kunde brista under två mäns blod, vad skulle den då inte kunna göra under två arméers blod? Kungen och hertigen stillade sig därför och i stället för att blåsa till strid så inledde de förhandlingar och skingrade sin osämja på fredlig väg. Sedan den dagen, berättas det, så råder konungens fred när snö och is täcker marken på det att man ska få tid till besinning och begrundan.”

Ale sken upp.

“Så det är därför vi färdas till den kungliga huvudstaden på vintern? För att kung Serevan ska tala med dig så som kungen talade med hertigen i berättelsen?”

Ragnvald blev med ens allvarlig.

“Tala med mig kommer han förvisso att göra så länge isen ligger”, sade han. “Men huruvida han kommer att låta mig återvända innan isen släpper eller om jag också kommer att sluta mina dagar i Cindarhavets djup återstår att se.”

Ales entusiasm falnade lika snabbt som den hade flammats upp och han lät försiktigt Ragnvald återta täten och ensam få försjunka i sina funderingar.

Om det berodde på Ragnvalds godmodiga lynne eller på hans tvekan inför vad som kunde bli hans sista färd förblev osagt men den väg de tog till kusten var mycket krokig. Den resa som tagit Ale och Tritor några dagar tog dem en hel vecka. Ragnvald styrde kosan till den ena fogdeborgen efter den andra för att syna sina uppsyningsmäns räkenskaper och passa på att åtnjuta deras gästfrihet.

Visserligen gladdes Ale åt att få byta den kalla hästryggen mot en varm bankettsal men han ville gärna nå fram till slagfältet så snart som möjligt. Silkestass låg fortfarande livlös i sin lilla kista men då och då kändes det som om någonting rörde sig i hans ryggsäck och han ville bli av med sin börda så fort som möjligt. Ragnvalds berättelse om konungens fred hade inte gjort saken bättre. Tänk om de inte skulle komma fram förrän till våren och vad skulle då hända i Serena?

Till slut bredde Cindarhavet äntligen ut sig framför dem. Hur kall än vintern hade känts så var havet i alla fall isfritt fortfarande.

Ragnvald beordrade halt och kallade till sig Ale. Han pekade ut en riktning för honom.

“Bortom de där kullarna finner du slagfältet. Du känner vägen har jag förstått?”

Ale nickade.

“Nåväl, vi kommer att färdas en timme västerut till fogden av Segerby och rekvirera ett skepp. Gör vad du skall och möt oss där. I morgon bitti avseglar vi, med eller utan er.”

“Oss?” undrade Ale.

“Din fostersyster Minnea bad att få ledsaga dig och jag vederfor hennes önskemål.”

“För all del”, stammade Ale fram och kände hur kinderna blev varma. “Hon kan sitta bakom mig.”

Adelsmannen höjde dock avvärjande handen.

“Föga höviskt vore det att inte erbjuda en jungfru en egen springare. Alldenstund en vagn svårligen kan ta sig genom snön till slagfältet så har min broder Lihvind motvilligt gått med på att hon nyttjar en av mina knektars fålar.”

“Tack”, mumlade Ale besviket.

Ale och Minn lämnade sällskapet och red bort mot kullarna. Landskapet såg annorlunda ut jämfört med när Ale såg det första gången. De i somras grönskande kullarna var nu täckta av snö och det såg ut som hela slagfältet slumrade under en enda stor vit filt. Trots det hittade Ale snabbt platsen där han och Triotor hade återuppväckt Silkestass.

De satt av och Ale började försiktigt gräva i snön. Trots kylan var marken lättgrävd, ja den kändes nästan lite varm. När gropen var några handsbredder djup tog Ale fram den lilla kistan, kastade en sista blick på Silkestass och sänkte sedan försiktigt ned den i jorden. När han skulle till att skyffla tillbaka jorden lade Minn en hand på hans arm.

“Läs något först”, bad hon bevekande.

“Vad för något?” undrade Ale.

“Vad som faller dig in.”

Han funderade ett ögonblick och läste sedan trevande upp några av Cindars ord.

“Gläd eder åt livet och räds icke döden”, började han. “Vad jag giver med den ena handen tager jag med den andra. Att förneka mig denna rätt vore att hugga av mina händer till förfång för mina söner och döttrar, edra bröder och systrar. Var därför tillfreds med det liv och den tid som gives eder och sök inte undfly edert öde.”

Ale tittade frågande på Minn som tyst nickade till svar.

“Vila i frid, kära Silkestass”, avslutade han.

Tillsammans skyfflade de tillbaka jorden, Ale med tårar i ögonen och Minn med ett egendomligt lättat ansiktsuttryck. Det ena av de två ting som Ale hade fört med sig från slagfältet den där sommarnatten var därmed återbördat och nu återstod bara det andra. Han tog upp det gyllene diademet ur ryggsäcken. Solen hade gått ned men stjärnljuset räckte för att det skulle gnistra i mörkret.

Minn såg igenkännande på det och föreföll inte överraskad.

“Det härrör också härifrån”, konstaterade hon.

Ale nickade och gick i förväg bort mot den kulle som dolde ståndstalarnas sista viloplats. Luckan var fortfarande öppen så som han hade lämnat den när han flytt i all hast. Ale tände sin lykta och klättrade försiktigt ned med Minn tätt efter sig.

Gravkammaren var sig lik och ingen levande tycktes ha beträtt det sedan sist. Minn såg sig nyfiket men allvarligt om i korridoren och det efterföljande trekantiga rummet utan att säga någonting. I rummets mitt reste sig ännu den obelisk där diademet vilat och Ale smög tvekande fram, beredd att när som helst konfronteras med de skrämmande spökena igen. Allt förblev dock stilla i gravkammaren och Ale kunde försiktigt återbörd folkronan på dess plats.

För ett ögonblick upplevde Ale det som om en lätt vind drog genom rummet. Lyktans sken fladdrade till och ett ljud som av en lättad suck hördes. Han kastade en blick på Minn men hon tycktes inte ha märkt något. Upplevelsen försvann snabbt och ersattes av en känsla av djupaste frid som fick Ale att känna sig bättre till mods än på mycket länge. Utan ett ord lämnade de gravkammaren, stängde luckan och återvände till Ragnvalds sällskap.

3. Havets hemligheter

“Det som är borta för den ene kan för den andre vara hemma.”

Gammalt sjömansordspråk

Skeppet var otåligt att få ge sig av. Vinden ryckte och slet i seglen och förtöjningstrossarna spändes till sitt yttersta. Till slut lät skepparen kasta loss och hon kunde äntligen stäva ut på det stora och kalla Cindarhavet.

Den nordliga vinden var förlig och skeppet lämnade snabbt den snötäckta kusten bakom sig. Det var som om hon njöt av sin återvunna frihet, att inte längre vara bunden till land utan fritt få fara fram i sitt rätta element igen. Ystert for hon fram över havet och ömsom klöv, ömsom hoppade över vågorna på sin väg. Snart syntes bara vatten och åter vatten vartän man såg. Inga masttoppar som kunde avslöja andra skepp syntes till i horisonten och inte ens himlens fåglar eller havets fiskar dristade sig ut denna hårda vinterdag. Skeppet var ensamt och havet tillhörde bara henne.

Ragnvald och Lihrind ursäktade sig snart och gick ned under däck och det dröjde inte länge förrän Ale gjorde dem sällskap. Minn stod dock kvar på däck och njöt av färden lika mycket som skeppet självt. Trots att hon var uppvuxen i en hamnstad så hade hon aldrig seglat förut och hon tog nu till sig den nya erfarenheten med alla sina sinnen. Den friska vinden blåste genom hennes hår, salta stänk träffade hennes ansikte och det öppna tomma havet runt omkring henne ingav henne en känsla av frihet.

På land hade vädrets makter känts hårda och skoningslösa men till havs kändes de betydligt beskedligare. Minn insåg att skeppet inte kämpade mot dem så som byggnader gjorde på land. Meden de senare var uppförda för att stå emot blåst och regn så var skeppet snarare skapat för att färdas med vinden och vågorna, för att bli ett med dem.

Insikten kom henne att erinra sig tidigare upplevelser av samma slag. Med Elrinds vägledning hade hon öppnat sig för vindarnas långväga viskanden, med Jordgåvas krafter så hade bergets förborgade hemligheter öppnat sig för henne. Men hur nära hon än hade känt sig luften och jorden så hade bara en del av henne berörts. Med havet däremot kände hon en samhörighet med hela sitt väsen.

Minn kände väl till berättelserna om Cindarells ursprung, om hur Cindars folk seglat över haven i sju långa år, tagit det jungfruliga landet i besittning och spridit sig över dess bördiga slätter, grönskande skogar och mineralrika berg. Var det hennes förfäders minnen som ännu levde inom henne och som nu vaknade till liv vid återupplevelsen av havet, deras gemensamma ursprung? Vilka historier kunde inte havet berätta för den som förstod att lyssna till dem?

Hon sneglade nyfiket på skepparen. Han förde sitt skepp som om det vore en del av honom själv och följde varje rörelse med sin egen kropp. Hur länge hade han färdats på haven? Hans väderbitna ansikte förlänade honom ett erfaret och respektingivande yttre men i hans ögon lyste ännu den ungdomliga iverens glöd.

I Gyldes hamnkvarter hade det funnits gott om druckna och skrävlande sjömän, villiga att berätta yviga och föga trovärdiga historier för den som kunde erbjuda en bägare eller vad nu sjömän kunde tänkas sakna från landbacken. Inte ens den unga Minn hade undgått deras intresse men deras historier hade hon inte gett mycket för och bara återgäldat dem med förakt. Den här skepparen däremot tycktes ha passerat den ålder då män bara tycktes vilja framhäva sig själva. Kanske kunde han berätta mer om havet än om sig själv?

Skepparen måste ha uppfattat hennes nyfikenhet för med ett värmande leende bjöd han henne till sin sida.

“Jag ser att jungfru Minnea inte räds havet”, sade han uppskattande.

“Kalla mig bara Minn”, sade Minn vänligt. “Och vem är det som vi sätter vår lit till på den här stormiga överfärden?”

“Skeppare Bahran och skeppet Sjöjungfrun till er tjänst”, svarade skepparen och bugade sig lätt. “Men att kalla det här en storm vore att skämma ut sig inför havets riktiga sjöjungfrur. Det är bara en lätt bris och den sjöman som inte kan segla ut den utan deras hjälp är inte heller värd att räddas av dem.”

Minn kunde inte låta bli att se besviken ut då hon hörde vad som verkade vara början på ännu en sjöfararhistoria. Hennes besvikelse undgick inte Bahran.

“Ah, jag ser att fröken Minn inte är begiven på sagor”, skrockade han. “Men betänk att havet är stort och djupt och vi enkla människor vet inte mycket om vad som väntar bortom eller under det. Jag har färdats långväga över haven och sett mycket som på land bara förekommer i sagor. Förvisso har jag inte sett sjöjungfrur, än mindre räddats av dem, men jag är klok nog att respektera även sådant som jag inte känner.”

Minn såg inte övertygad ut.

“Men Cindarahavet torde väl vara utforskat av Cindarells sjömän?” sade hon. “Vilka främmande väsen skulle ha kunnat undgå deras ögon?”

“Cindarahavet ja, men jämfört med oceanerna bortom det sund som vi kallar Cindars händer är vårt innanhav inte mer än en vattenpöl. Numera är jag för gammal för fjärran seglatser men i min ungdoms dagar färdades jag vida över haven under Brödrarikets olika herrar.”

“Och vad såg du i de vattnen som skiljer sig från Cindarells vatten?” frågade Minn utmanande.

Bahran tog inte illa upp utan skrattade bara.

“Jag tror bestämt att sjöfararblod flyter i frökens ådror. Du nöjer dig inte med att se havet, du vill läsa det också hör jag. För en landbo kan havet tyckas oföränderligt jämfört med landets skiftande terräng. Men för den som vet att förstå havet uppenbarar sig hemligheter från när och fjärran.”

Minns intresse vaknade ånyo och skepparen fortsatte.

“Betänk att den kust varifrån du klev ombord har funnits där sedan tidernas begynnelse men de vågor som slår mot den har färdats vida över världen och sett mer än vad någon människa förmår se under sin korta levnad. Gyllene sand kan ha färdats från Saabahls torra öknar, smaragdgröna löv kan ha blåst från Sagoöarnas frodiga skogar, fjäll för stora ens för de största bland de fiskar vi känner kan härröra från okända vidunder i Västerhavens djup. För den som kan läsa allt detta öppnar nya världar upp sig.”

“Jag har läst om detta, om än inte i havet utan i böcker.”

“Vad förslår väl andras skrivna ord mot dem som man själv upptäcker och tolkar? Säg mig, vad säger dina böcker om länderna bortom haven?”

“Inte mycket”, medgav Minn. “Från de mystiska och paradisiska Sagoöarna i öster sägs ingen återvända, men om det är för att de inte vill återvända eller inte kan återvända är okänt. Enligt några är floderna fulla av fisk och skogarna av villebråd men enligt andra beror det på att hemliga väktare skyddar dem mot människor. Västerut sägs över huvud taget inget land finnas och det benämns ofta som världens ände varifrån heller inga skepp återvänder. Vissa böcker berättar om ett väldigt gap bortom haven men de flesta håller det för en skröna. Om Saabahl i söder sägs att landet befolkas av avfällingar, vars kultur förfallit i barbari. Pirater gör resor dit farliga men de som lyckas återvända, såsom handelsfursten Choran, kan göra stora förtjänster på Saabahls exotiska varor.”

Bahran fnös.

“Har dessa böckers skriftställare själva besökt dem?”

“Nej”, medgav Minn, “men de samlar de spridda kunskaper vi har och det är sedan upp till läsaren att sammanfoga dem och bilda sig en egen uppfattning.”

“Mina seglatser har lärt mig mycket mer än böcker. Till Sagoöarna seglade jag en gång med Morvan, den magikunnige av Sartors fyra söner. Så vitt jag kunde se skilde sig inte öarnas skogar nämnvärt från dem man finner i Östmark och jag kunde inte förstå vad som skulle vara så paradiskt med dem. Jag medger att jag likväl inte vågade mig i land men Morvan gjorde det och återvände. Kanske finns där magi som lockade honom men mer mystiska än så är de inte. Men du verkar intresserad...?”

Minn hade spärrat upp ögonen när Morvans namn nämndes.

“Nej, nej”, skyndade hon sig att säga. “Det är ingenting, var snäll och fortsätt.”

“Nåväl, västerut färdades jag en gång med den andre sonen, köpmannen Krang, som ville överträffa Chorans handelsresor. Haven var verkligen tomma men jag vågar mitt skepp på att vi såg rök från fjärran land stiga upp i horisonten. Manskapet skrämdes dock och trodde att det var skum från vatten som forsade utför världens ände och Krang lät sig tyvärr övertygas. Å andra sidan var det kanske rätt beslut, ty all fisk hade plötsligt försvunnit, som ett förebud för att något större och farligare närmade sig. Något mer land såg vi inte förrän Cindarells kust åter uppenbarade sig.”

Skepparen suckade, som om han beklagade de hemligheter som ännu var förborgade för honom.

“Saabahl däremot satte jag faktiskt min fot i tillsammans med den fromme Lihvind. Hans förhoppningar om att omvända saabahliterna kom dock på skam ty deras tro är lika främmande som den är stark. Jag kan inte påstå att jag fördrog deras seder och bruk men om det är några som är barbarer så är det vi och inte dem. De är ättlingar till ett stort folk och deras gamla städer vittnar om en tid då vi fortfarande levde i hyddor. Exotiska är förvisso handelsvarorna men lejonparten av dem härrör inte från Saabahl utan från än mer främmande länder än längre bort. Nej, världen är bra mycket större än vad böcker kan säga.”

“Jag menar inte att böcker alltid har rätt”, protesterade Minn. “Man måste läsa böcker med urskiljning, precis som man måste läsa människor med urskiljning.”

“Förvisso, men vad hjälper urskiljning om alla utsagor är felaktiga? Det finns fler människor än vad det finns böcker. Böcker är blott de segrande och de starkas sanning, de förlorande och de svaga har ingen röst i dem.”

Minn rynkade på pannan.

“Jag tycker att jag hört något liknande förut”, sade hon.

Bahran skrattade till svar.

“Det är inte omöjligt. Ord färdas snabbt över vatten och jag har seglat såväl hög som låg, såväl trälar som kungligheter. Vem vet om det är mina ord som återfinns i andras munnar eller tvärtom.”

“Har du verkligen seglat kungligheter?” frågade Minn. “Vilka då?”

Skepparen blev med ens allvarlig.

“Jag har nog sagt för mycket. Jag låter bestämt fantasin skena iväg med mig.”

Med de orden återgick Bahran till rodret och visade ingen vilja att fortsätta samtalet. Minn ryckte på axlarna och gick sin väg. Nog gällde det att läsa människor med urskiljning alltid. Men oavsett vad som var sanning och skröna i den gamle sjöfararens berättelser så hade hon redan fått tillräckligt att fundera över.

Efter ett par dagars händelselös seglats reste sig åter land ur havet framför dem. Detta var emellertid ett annat slags land än den karga och glesbefolkade trakt de lämnat bakom sig. Längs hela kuststräckan, från norr till söder, syntes spår av människor. I kanterna av deras blickfång reste sig endast enstaka fiskarstugor i all sin enkelhet men ju närmare mitten deras blickar sökte sig, desto större växte sig byggnaderna och desto talrikare blev de. Stugorna blev till hus, husen till kvarter och kvarteren till en stad – den kungliga huvudstaden Serena!

Dubbla rader av stadsmurar sökte sig ned mot vattnet där de övergick till väldiga vågbrytare och vaktornen tävlade med kyrkspirorna i sin strävan mot himlen. Men högre än någon annan byggnad reste sig ett ståtligt stenslott rakt framför dem.

Den såg ut att ha byggt upp i omgångar under många generationer. Äldst föreföll en stadig barfred precis intill vattnet att vara. Den var uppförd av stora grova stenblock i samma mörka färg som de klippor den vilade på och stod tålmodigt emot den vind och det vatten som så länge måste ha nött dess murar. Barfreden flankerades av två mindre torn i en ljusare sten, som trots att de såg yngre ut tycktes behöva stödja sig mot sin äldre broder. Från dessa sträckte sig murar och valvbågar inåt land där en robust kvadratisk byggnad som såg nästan lika gammal ut som barfreden tog emot dem. Denna byggnad var i sig större än de största husen i Gylde men jämfört med den rektangulära huvudbyggnad som den vuxit samman med tedde den sig som en liten dvärg intill en reslig jätte.

Huvudbyggnaden var hjärtat i detta slott. Långa rader av vackert dekorerade fönster blickade ut över hela staden och tinnar, torn och kreneleringar prydde dess tak likt en krona på ett kungligt huvud. Bakom denna byggnad och bortom deras synfält sträckte sig två yngre flygelbyggnader som fullbordade symboliken med den heliga triaken och runt detta komplex reste sig ytterligare murar och torn i en beskyddande omfamning. För första gången i sina liv såg Ale och Minn Cindarells slott, uppfört på den plats där Seren den store enligt legenden först landsteg i Cindarell och nu säte för hans ättlingar som regerade kungariket i hans namn.

“En fägnande syn, inte sant”, avbröt en bullrande röst deras funderingar. Ragnvald, som snabbt hade återhämtat sig då sjögången blivit lugnare, hade klivit upp vid deras sida. “Skåda Cindarells hjärta, varifrån vårt ädlaste blod springer och ger liv och kraft åt vårt land.”

“Jag hoppas att min bror syftar på Cindars andliga makt och inte konungens världsliga makt”, sade Lihvind och sällade sig till dem på däck.

“Det var inte länge jag fick vara din herre i stället för blott din bror”, muttrade Ragnvald men inte ens Lihvinds anmärkning kunde helt förta den glädje som adelsmannen kände.

Ale såg förundrat på honom. Vad skulle egentligen förändras i Ragnvalds liv om han fick den titel och det namn som han så hett åstundade? Han skulle ändå få fara tillbaka till sin borg och leva vidare sitt gamla liv efteråt, med eller utan kungens nåd. Ändå såg han som pånyttfödd ut, som om hans liv fått en helt ny mening. Ale kunde bara skaka på huvudet. Aldrig att ett namn skulle ge honom mer tillfredsställelse än mer handgripliga ting, som det svärd som Legim skänkt honom eller den häst som Ragnvald förärat honom.

Skeppet stävade sakta in mot en av Serenas många stenlagda kajer och slottet försvann långsamt ur deras åsyn. Skepparen måste ha fått någon signal som Ale inte uppfattat ty han styrde säkert sitt fartyg till en tom plats längs kajen där ett flertal män stod beredda att ta emot trossarna.

Ale var tacksam över att åter känna fast mark under fötterna och såg sig förundrat om. Så annorlunda Serena var jämfört med hans hemstad. Husen var större och vackrare men gatorna var tvärtom trängre och krokigare, som om staden sedan länge vuxit ur sin vagga. Likväl trängdes på gatorna i den här staden fler människor än i Gylde och det var människor av alla de slag. Visst hade det hemma funnits långväga resenärer som avvikit från mängden men här kände han sig nästan själv avvikande. Smala ljushylta män trängdes med satta svartmuskiga och kraftiga rödfräkniga, otaliga dialekter och språk surrade i luften, bleka och grova vadmalsdräkter varvades med lövtunna klädnader i bjärta färger och dofter av främmande mat och dryck blandades i hans näsa. Allt detta insöp Ale nyfiket och girigt tills Ragnvald hövligt men bestämt sade åt honom att uppträda mer värdigt och världsvant.

Det var till en början inte lätt att ta sig fram genom folkmassorna men efter ett tag var det som om alla rörde sig åt samma håll och det blev snarare svårt att inte följa strömmen. En blick uppåt visade dock att de var på rätt väg, ovanför taken framför dem skymtade hela tiden slottsvimplarna vajandes i vinden och de kom sakta men säkert närmare.

Till slut öppnade staden upp sig och deras väg korsades av en kanal. Ale hade fått lära sig att den omgivande landsbygden vattnades av den stora Serenfloden, i vars mynning staden Serena låg som ett väldigt lås. Denna kanal var en av flodens många utflöden och bakom den tornade Cindarells slott upp sig, omgivet av kanaler som på en egen ö i staden. Framför dem ledde en av många broar över kanalen och på den trängdes människor som tycktes ha vitt skilda ärenden till slottet. Där fanns såväl stolta adelsmän som sökte inhösta favörer som enkla bönder som hoppades kunna avyttra varor. Lyckligtvis tycktes alla vara på väg åt samma håll, annars hade det nog blivit väldigt svårt att komma över den smala bron.

Plötsligt fångades Ales uppmärksamhet av en resenär på bron som skilde sig från mängden. Han var flera huvuden kortare än de andra men ändå bredare över axlarna. Hans tjocka, röda hår täckte helt hans öron och övergick i ett ännu tjockare skägg som nådde honom till bröstet. I handen bar han en glänsande tunnhjälm och under den mörkgrå manteln skymtade en tung ringbrynja och en väldig dubbelyxa. Trots sin ringa längd gick han med uppburet huvud och bestämda steg och de som råkade komma i hans väg klev snabbt och respektfullt åt sidan.

Det kunde inte vara något annat än en dvärg! Ale hade sett en dvärg i Gylde en gång men då bara genom en pojkes ögon. Nu erinrade han sig Legims ord om detta märkliga men ärevärdiga folk och om deras smides- och vapenkonst. Det svärd som han så stolt bar vägde plötsligt så lätt i hans skida jämfört med yxan på dvärgens rygg och han förstod nu bättre den respekt varmed Legim yttrat sig om dem.

De skulle just själva till att kliva upp på bron då det uppstod oro i folkmassan. På andra sidan bron hade en äldre herre i fina kläder ridit upp på sin korpsvarta häst och han red nu mot strömmen under det att hans två tjänare bryskt beredde vägen framför honom med någon sorts flersvansade ridspön.

“Ge plats för Hans Nåd handelsfursten Chorán!” skrek de och svingade sina spön. “Flytta på er, ert patrask! Seså, ur vägen nu!”

Ridspöna var dock överflödiga ty handelsfurstens namn räckte mer än väl för att få folk att dra sig undan och gruppen kunde utan svårighet komma fram. Mitt på bron mötte de dock dvärgen och denne var inte lika villig att kliva åt sidan. Tjänarna, som dittills inte tvekat att nyttja sina spön, blev stående inför dvärgens stolta uppenbarelse och hanns upp av sin herre. Handelsfursten Chorán höll missnöjt in sin häst och synade nedlåtande orsaken till dröjsmålet. Han var iförd en kappa i svart glänsande skinn som hölls ihop av en guldkedja. Under den svarta pälsmössan tittade ett finlemmat ansikte fram med en smal vaxad mustasch under en spetsig näsa. I de stålgrå ögonen syntes ingen respekt för dvärgen framför honom.

“Ni är främlig här och vet inte er plats”, sade han med välartikulerad men iskall röst. “Jag är en förstående man och ger er därför en chans att vinna min förlåtelse. Kliv åt sidan nu och detta ska vara glömt för gott.”

Dvärgen svarade med att lägga armarna i kors och rörde sig inte ur fläcken.

“Ni gör mig besviken”, sade Chorán och gjorde ett tecken till sina tjänare.

“Besinna er, mina herrar!” bröt Lihrinds röst in. “Bron är bred nog för er båda!”

Dvärgen vände sig om och sneglade åt deras håll under sina buskiga ögonbryn. En av tjänarna såg sin chans och höjde sitt spö då plötsligt något oväntat hände. Handelsfurstens häst stegrade sig, som om den blivit skrämmd av något, och det ville sig inte bättre än att handelsfusten själv kastades av och föll ned i det kalla vattnet under bron. Kalabalik uppstod på bron då den ene av tjänarna kastade sig i vattnet efter sin herre medan den andre försökte lugna den skrämda hästen. En och annan åskådare kunde inte låta bli att dra på munnen men de flesta försökte ändå förtvivlat hjälpa till och kom i vägen för varandra. Till slut lyckades de i alla fall förena sina krafter och få upp den vid det här laget stelfrusne Chorán och hans tjänare. Dvärgen hade under tiden lugnt fortsatt över bron och stod nu och väntade på andra sidan, utan att bevärdiga spektaklet bakom honom en blick.

Handelsfursten fördes snabbt in i ett intilliggande värdshus och så småningom började folkmassan åter röra sig över bron, så också Ales sällskap.

När de passerade den nu lugnade hästen tyckte Ale att han hörde Minn viska fram en ursäkt men när han vände sig mot henne tittade hon bara ned i marken. Väl över på andra sidan väntade dem ännu en överraskning då dvärgen tilltalade dem.

“Orim av Obels ätt till er tjänst”, sade han kort och bugade.

“Det var så lite”, stammade Lihvind och fick en frågande blick som svar.

“Jag råder er att vara försiktiga, stadens styresmän ser inte med blida ögon på dylika ting”, fortsatte Orim och vände därefter på klacken och återupptog sin vandring som om ingenting hade hänt.

“Vad menade han med det?” undrade Lihvind.

“En dvärgs tacksamhet är en sällsynt gåva”, konstaterade Ragnvald, “men vad vi gjort för att förtjäna den vet jag icke.”

Ale sneglade på Minn. En lätt rodnad spred sig på hennes kinder men hon sade ingenting utan fortsatte att titta ned i marken. Uppgivet ryckte han på axlarna och följde efter de andra, vidare mot Cindarells slott.

4. I dvärgars sällskap

“Det finns inga problem som inte kan lösas av en skarpslipad yxa eller en välgrillad stek.”

Gammalt dvärngaordspråk

Ale hade många gånger försökt föreställa sig Cindarells slott. Han hade sett framför sig en ståtlig byggnad i skinande vit marmor, omgiven av prunkande slottsträdgårdar med stenlagda gångar och sprudlande fontäner där höviska riddare ägnade sig åt svärdslekar när de inte uppvaktade sköna jungfrur. Men intet av detta fanns i den syn som mötte honom när de passerat under slottsmurens höga valvbåge.

Förvisso reste sig de tre flygelbyggnaderna och huvudbyggnaden majestätiskt framför dem men på nära håll var de inte alls lika imponerande som sedda från havet. De var uppförda i samma enkla sten som många andra byggnader i staden och den värdighet deras ålder kunde ge sken av förtogs av de många sprickorna och de vittrade fasaderna. Några trädgårdar fanns där inte heller, bara en lerig sörja upptrampad av de många besökarnas fötter. Om där fanns några riddare eller jungfrur så syntes de inte till i den stora folkmassan som uppehöll sig utanför slottet. Krämare hade slagit upp enkla stånd och ropade ut sina varor till hutlösa priser, lättklädda damer erbjöd lika oblygt sina tjänster, taskspelare lockade hugade åskådare att satsa högt på suspekta vad och kreatur strövade runt till synes utan ägare. Det var som om staden bara fortsatte bortom valvbågen, fast i mer koncentrerad form.

För ett ögonblick fick Ale intrycket av att det inte var ett slott utan ett ansikte, anfrätt av ålder och sjukdomar, som mötte honom. Sprickorna liknade rynkor i ett fårat ansikte och de många smutsiga fönstren tittade på honom med en matt och uttryckslös blick. Stånden som stod uppställda i gyttjan föreföll honom som slitna lindor som bara nödtorftigt täckte det var och den sårvätska som trängde fram. Men värst av allt var de outsinliga folkströmmarna som i Ales ögon förvandlades till likmaskar, som trängdes med varandra för att få sluka sin del av det döende ansiktet.

Äcklad skakade Ale av sig bilden. Han var trött och det var en gråmulen dag. Säkert skulle slottet komma bättre till sin rätt en annan dag. De banade målmedvetet väg genom folkmassan och nådde snart fram till den högra av flygelbyggnaderna. Utanför den ringlade en lång kö fram till porten och ännu en lång väntan tog vid.

Ale skruvade irriterat på sig och till och med Minns tålmod tycktes på upphällningen. Lihvind lutade sig till synes lugnt på sin stav men kunde inte dölja en och annan gäspning. Endast Ragnvald bibehöll sina värdiga manér.

“Kungen och hovet är den sol kring vilken våra liv kretsar. Lika lite som man kan förvänta sig att solen påskyndar sin gång över himlavalvet kan man förvänta sig att kungar och drottningar skyndar på sina steg.”

Till slut kom de i alla fall in i flygelbyggnaden och Ragnvald tilläts framföra sitt ärende till en ämbetsman med viktig uppsyn. I den bullriga miljön hörde inte Ale vad som sades men Ragnvald föreföll i alla fall nöjd med resultatet.

“Gott”, sade han. “Vi har beviljats inträde i arla morgonstund.”

“Efter all vår väntan så måste vi vänta ännu längre?” utbrast Ale.

“Ja se ynglingars ysterhet”, sade adelsmannen och skakade på huvudet. “Att träda in i slottet är inte som att kliva över en bondstugas tröskel. Hovkonvensansen måste iakttagas och etiketten följas. Än väntar många dörrar på vägen till hovets salar och konungens uppmärksamhet.”

Ale suckade. Hans idealbild av livet i de höviska kretsarna började spricka mer och mer.

“Ynglingarna är trötta och behöver vila”, påpekade Lihvind. “Ska vi bege oss tillbaka till skeppet?”

“Sova på ett skepp?” hördes en bullrande röst bakom dem. “Märkliga är de mänskliga sederna, sannerligen märkliga.”

De vände sig och fann till sin förvåning att rösten tillhörde Orim, den dvärg de mött på bron på sin väg till slottet.

“Våra vägar korsas åter, mäster dvärg”, sade Ragnvald hövligt. “Vilket ärende har fört eder till Cindarells slott?”

“Åh, jag är ny i er lilla stad och gick hit för att fråga er kung om vägen...” började dvärgen.

“Har du frågat kungen om vägen?” avbröt Ragnvald och glömde snabbt bort sin hövlighet.

“Ja, han borde väl veta bäst? Hur som helst så blev det ett väldigt ståhej innan påfågeln här erbjöd sig att visa vägen i kungens ställe.”

Dvärgen nickade åt en skägg- och mustaschpydd man med plymförsedd hatt och en försilvrad värja hängandes vid sin sida. Hans min var kyligt lugn men av färgen på hans kinder att döma var han allt annat än glad åt situationen.

“Hur som helst så ska han visa mig vägen till mina farbröder Othar och Ossjan så följ med vet jag. Ossjans värdshus Tunga yxan är mycket trevligare än ert gistna och gungande skepp vill jag lova.”

Ragnvald tycktes uppbragd över något och kom sig inte för att svara så Lihvind gjorde det i hans ställe.

“Vi är hedrade av er gästfrihet, gode dvärg, och antar gärna er inbjudan. Cindar lär oss att möta andra folk med öppna sinnen och bygga broar oss emellan.”

“Det låter som en trevlig prick. Då så, Ruffe, låt oss gå.”

“Hövitsman Ranulf om jag får be”, sade den plymförsedde mannen bister men lydde och ledde ut dem ur byggnaden. Ale följde entusiastiskt med och hans beundrande blick gick än till dvärgens kraftiga ringbrynja och än till hans skarpslipade dubbelyxa. Nu när han såg en dvärg på nära håll förstod han väl de många historier han hört om deras mod och styrka i strid. Minn och Lihvind följde därnäst medan Ragnvald för ovanlighetens skull gick sist.

“Kungen och hövitsmannen” hördes han muttra. “Vilken förfärande brist på respekt.”

Vägen bort från slottet gick betydligt snabbare än vägen dit, ty vem deras vägvisare än var så vek folkmassorna snabbt åt sidan för honom. Han gick med raska steg, som om han ville bli av med sitt ofrivilliga uppdrag snarast möjligt, och först när de närmade sig stadsmuren saktade han in.

“Här börjar dvärgarnas kvarter, mäster dvärg”, sade han barskt. “Er farbror Ossjans värdshus är det första huset och er farbror Othars det sista. Därmed bjuder jag er farväl.”

Med de orden vände han på klacken och försvann snabbt bort i riktning mot slottet igen.

“Artigt folk här i staden”, sade dvärgen. “Låt oss börja med att fylla magarna hos farbror Ossjan så hälsar vi på farbror Othar sedan.”

Ale tittade förundrat på husen framför dem. Dvärgarnas kvarter var inte mer än en huslänga längs stadsmuren men den skilde sig ordentligt från Serenas övriga kvarter. Husen var sammanbyggda med stadsmuren och helt uppförda i sten. Till skillnad från människornas stenhus var väggarna emellertid inte murade utan sammanfogade på något hemlighetsfullt sätt som kom dem att likna naturens egna bergväggar, kompletta med skrevor, mossa och naturliga färgskiftningar. När man trädde in i dvärgarnas kvarter var det som om man lämnade staden bakom sig och plötsligt befann sig bland Cindarells vilda och av människan orörda berg.

Husen saknade fönster men i stället fanns där små men talrika gluggar. I skymningsmörkret kom det varma ljuset från dem att påminna om jättelika snölyktor. Dörrarna var av trä och påminde om människornas dörrar men de var beslagna med konstnärligt utformat smidesjärn som ingen annan av stadens dörrar kunde uppvisa. Till en början såg Ale inga skyltar men snart framträdde ovanför dörrarna skimrande bokstäver och symboler, formade av stenens egna metallådror.

Inte ens den indignerade Ragnvald kunde undgå att stanna upp i häpen beundran över dvärgarnas hantverk men Orim ägnade det inte ens en blick. I stället klev han raskt fram till en öppen dörr krönt av en skummande bägare och ropade något på ett okänt men kraftfullt tungomål. Hans rop besvarades och kort därpå klev en dvärg ut som bortsett från de silvergrå strimmorna i skägget var mycket lik Orim.

Den äldre dvärgen var betydligt fåordigare än sin brorson men de lade händerna på varandras axlar och fårorna i deras grovhuggna ansikten tånjdes något, som om leenden sprack upp bakom deras tovigga skägg. Ale antog att de hälsade hjärtligt på varandra på dvärgars vis. Orim vände sig åter mot dem.

“Min farbror Ossjan hälsar er välkomna till sitt värdshus. Rum finns men maten snurrar ännu på sitt spett så vi kan hälsa på min farbror Othar först.”

Utan att fråga om deras samtycke ledde dvärgen dem vidare längs gatan.

“Bor det många dvärgar i staden?” kunde Ale inte låta bli att fråga.

“Åh, bara ett tiotal”, svarade Orim. “Så gott som alla gör som jag och beger sig ut i världen innan vi träder in i vuxenåldern men de flesta av oss återvänder sedan till våra berg. De få som stannar gör det för att förmedla handel mellan dvärgar och människor men de kallas ofta mansfränder därför att de föredrar människornas bräckliga hus framför våra robusta grottor.”

“Är du inte vuxen?” undrade Ale förvånad, utan en tanke på om frågan var oartig eller inte. Orim tycktes dock inte ta illa upp.

“Jag är bara på mitt nittionionde år och mitt skägg är ännu kort”, svarade han.

Ale tittade förundrat på dvärgen. Var han äldre än en mansålder och ändå inte vuxen? Hur gamla blev dvärgar egentligen? Så lite han visste om detta folk.

Han ville ställa fler frågor men de var nu framme vid det som måste vara Othars smedja. Ovanför den öppna dörren skimrade en hammare och ett städ och inifrån hördes det taktfasta ljudet av just en hammare som slogs mot ett städ. Inte ens Orims bullrande stämma kunde överrösta hammaren så han teckade åt dem att följa med och klev resolut in.

En halvtrappa ledde ned till något som närmast liknade en grotta. Rummets mitt dominerades av ett stort arbetsbord i sten belamrat med diverse metallverktyg såsom tänger, filar, sågar, borrar och många andra som Ale aldrig sett förut. På den vänstra väggen hängde tunga vapen och verktyg medan den högra väggen pryddes av små glastäckta nischer direkt uthuggna ur stenen, i vilka man kunde skymta konstnärligt utformade smycken och prydnadsföremål. I de bortersta hörnen reste sig staplar av metalltackor och högar av ved och träkol. Rakt mittemot dem flammade elden från en ässja som gav rummet ett fladdrande sken. Invid ässjan stod en bredaxlad och kutryggig dvärg och hamrade på ett städ medan en betydligt klenare byggd medhjälpare underhöll elden med en blåsbälg. De två stod med ryggen vända mot sina besökare och hörde dem inte komma.

Orim väntade lugnt tills smeden tog en paus i sitt arbete och klev därefter fram till honom.

“Othar!” ropade han glatt och fortsatte med några ord på sitt eget språk.

Smeden vände sig förvånad om. Också han var mycket lik Orim, bara mer väderbiten och skumögd, antagligen efter många år vid ässjors heta eld och dunkla sken. Ur de många fickorna på hans förkläde stack fler av de okända metallverktygen fram och vid hans sida glimmade en vackert utsmyckad dolk. En igenkännande glimt tändes i dvärgens ögon när han såg Orim.

“Minsann om det inte är pojken Orim”, mullrade Othar på människornas språk. “Ditt skägg har vuxit sig långt sedan sist. Tjalve, kom fram och hälsa på min brorson Orim.”

Medhjälparen klev fram och de såg nu att han inte alls var någon dvärg utan en yngling med tjock blond kalufs, inte äldre än Ale. Orim tycktes få något mörkt i blicken och muttrade något på dvärgiska.

“Du talar mer än vad ditt ungdomliga förstånd räcker till”, svarade Othar honom så att de andra förstod. “Det finns plats för både dvärgar och människor i världen och så länge vi lever

sida vid sida bör vi också lära oss av varandra. Tjalve här har både vilja och förmåga att bli en god smed och det är jag själv som erbjudit mig att bli hans mästare.”

Orim skakade bara på huvudet.

“Du är sannerligen en mansfrände. Vad har väl vi att lära varandra? Vi lever i våra berg och de lever i sina städer. Inget gott kan komma av vänskap mellan dvärgar och människor så det är bäst om så förblir. Tro mig, farbror, det här kommer att sluta illa.”

Othar höjde avfärdande handen.

“Än vet du lite om vad som hänt och än mindre om vad som kommer att hända. Spara därför på dina ord och presentera i stället dina egna vänner.”

En rodnad kunde anas på Orims kinder men han vände sig i alla fall mot resten av sällskapet.

“Dessa stod upp för mig när en främmande herre skymfade mig. Det är för att återgälda det som jag visat dem vägen hit.”

Den gamle smeden hälsade artigt på dem i tur och ordning och därefter gjorde Tjalve detsamma. När Ale hälsade på Tjalve slogs han av den iver och den glöd som lyste i dennes ögon. Han mindes sin egen tid som lärling hos en smed. Den hade inte varit lång, inte en hel dag ens, men inte någon gång under den tiden hade han varit lika entusiastisk som Tjalve verkade vara.

Medan Othar visade upp sina svärd för Ragnvald och Lihvind, den förre synade dem med stigande intresse och den senare med sjunkande, så förde Tjalve Ale och Minn åt sidan och plockade fram enkla men skickligt smidda smycken i silver och guld.

“Mäster Othar har lärt mig mycket och delat med sig många av sina hemligheter”, sade han. “Han är som en ömsint far för mig och jag gör mitt bästa för att vara som en god son för honom.”

Han visade upp en tjock guldring graverad med dvärgrunor som tycktes flamma ikapp med elden samt små stiliserade avbildningar av mytologiska varelser, skapade av en enda tjock silvertråd som tvinnats och vridits tills gripbar och enhörningar framträtt i dess ställe.

“De här har jag gjort själv”, fortsatte han stolt men utan att förhäva sig. “Den här guldringen är mitt lärlingsprov, skapad med Othars vägledning, och de här halssmyckena är sprungna ur min egen fantasi.”

Ale tyckte att de sistnämnda var lite väl pråliga men kunde inte blunda för den konstnärlighet och det hantverk som låg bakom dem. Minn tycktes desto mer intresserad och fingrade nyfiken på den ena figuren efter den andra.

När hon stannade vid en sjöjungfru som kammade sitt hår så mötte hennes blick för ett ögonblick Tjalves och Ale tyckte att lärlingens blå ögon stannade väl länge på Minn. Av någon anledning irriterade det honom.

“Tycker du om den?” frågade Tjalve glatt. “Då är det din!”

Minn rodnade och stammade fram några pliktskyldigt avböjande ord men kunde inte dölja att hon gärna ville ta emot gåvan. Ale gick surt åt sidan medan Tjalve hängde silversmycket runt Minns hals.

Tjalve var inte äldre än vad han själv var men ändå tycktes han ha kommit så mycket längre. Vad Ale än tyckte om Tjalves värv så utförde denne det med större skicklighet än många äldre i sitt skrå och betydligt bättre än något som Ale själv hittills tagit sig för i livet. Dessutom så utförde han det med en glädje och en inlevelse som Ale inte sett hos någon annan oavsett rang eller sysselsättning. För Tjalve var smide inte ett arbete som måste utföras för att överleva, det var ett kall genom vilket han levde upp och levde ut, genom vilket han blev en hel människa.

Ale suckade. Det var inte undra på att Minn fann den unge lärlingen så intressant. Tjalve hade funnit sin väg i livet och för honom låg framtiden redan utstakad. Skulle han själv någonsin finna sin väg i livet?

Plötsligt trädde en förnämt klädd man ned i smedjan, åtföljd av två bärare som bar på varsitt järnskrin. Vid åsynen av den stora folksamlingen stannade han upp och tvekade ett ögonblick men Othar gick honom till mötes med utsträckta händer.

“Välkommen in i min smedja, min gode Valan”, sade han, “men jag väntade mig Chorans själ?”

“Herre Chorans är... indisponibel efter ett missöde tidigare idag men han bad mig framföra sina hälsningar”, svarade gästen i det att han överräckte ett förseglat brev.

Othar bröt sigillet, synade ett par nycklar som legat insvepta i brevet och läste det med allvarlig uppsyn. Tjänarna ställde under tiden ned skrinet på Others arbetsbord. Det ena skrinet var inte mycket mer än en enkel fyrkantig låda medan det andra skrinet hade ett lock som pryddes av en vapensköld föreställandes tre eklöv ovanför ett seglande skepp.

“Hälsa Chorans att arbetet kommer att vara slutfört i morgon bitti”, sade Othar, gick bort till ässjan och lade brevet på elden. Chorans tjänare bugade och lämnade hastigt smedjan igen med sina båda bärare och Othar vände sig åter till sin brorson och dennes följeslagare.

“Jag beklagar om mina plikter inkräktar på min gästfrihet men jag måste tyvärr återgå till mitt arbete. Frände Orim, låt oss återuppta vår sammankomst i morgon kväll. Tjalve, vi kommer att behöva arbeta sent i kväll.”

Lärlingen öppnade munnen, som för att protestera, men sade ingenting utan nickade bara till svar. Medan sällskapet tog farväl av Othar försvann Tjalve in i ett inre rum. Han återkom med en stor korg som han överräckte till Ale och Minn.

“Skulle jag kunna be er överlämna den här matkorgen till min gamla mor. Hon bor i den röda trästugan närmast kvarnen vid södra porten?”

“Det gör vi så gärna”, svarade Minn, tog emot korgen och gav den till Ale att bära. Ale grymtade något men gjorde som Minn önskade.

Väl ute igen manade Orim dem att skynda sig tillbaka från sitt ärende.

“Jag känner på lukten att farbror Ossjans spett snart är lagom stekta nu och om ni dröjer för länge kommer det bara att finnas renskrapade ben kvar till er.”

Ale huttrade och hans mage kurrade. Han hade mycket hellre velat avsluta den långa dagen redan nu på ett varmt värdshus med värmande mat och han såg längtansfullt på när de andra klev in i värdshuset.

Lyckligtvis var det inte långt till den södra stadsporten och vid en tyst och stilla väderkvarn låg mycket riktigt en liten röd trästuga. De knackade försiktigt på och dörren öppnades av en kvinna i vars ungdomliga utseende endast hårets gråa strimmor vittnade om hennes ålder och erfarenhet. Hon såg på korgen som Ale och Minn hade med sig och innan de hunnit hälsa hade hon förstått deras ärende.

“Pojken min jobbar sent i kväll igen förstår jag”, sade hon med en varm och mjuk röst. “Tara är mitt namn och ni är välkomna in i mitt enkla hem.”

“Tackar ödmjukast, goda fru, men vi har lovat att inte dröja länge”, svarade Minn.

Taras blick sökte sig till halssmycket som hängde runt Minns hals och hon smålog för sig själv

“Den ungdomen, den ungdomen”, skrockade hon, “alltid så bråttom i allt ni företar er. Men vem är jag att klandra er, jag har också varit ung en gång. Nåväl, följ era hjärtan men var försiktiga för det som är gjort kan sedan inte göras o gjort igen.”

De sista orden tycktes rikta sig särskilt till Minn.

“Vad menade hon med det där sista?” undrade Ale medan de var på väg tillbaka.

“Inte en aning”, svarade Minn frånvarande och fingrade på sin lilla sjöjungru i silver.

“Tänker du behålla den där?” frågade Ale med illa dold bitterhet i rösten.

“Varför inte?” snäste Minn tillbaka. “Det är en gåva till mig och jag tycker om den. När var senaste gången du gav mig något?”

“Vad då, vad vill du ha för något då?”

Minn himlade med ögonen.

“Karlär”, sade hon bara till svar och skyndade på sina steg.

Väl tillbaka i värdshuset fann de Ragnvald, Lihvind och dvärgen Orim sittandes vid ett stort runt bord dukat med allehanda fat, flera av dem redan tömda. Där fanns korvar och syltor, pajer och pastejor men främst bland dem tronade en helstekt spädgris, till hälften uppäten. Hade de ätit allt det själva?

“Ah, ni kom tillbaka i tid”, hälsade Orim dem. “Slå er ned på stolarna och slå upp i bågarna. Än finns det mat och dryck till er också. Nu ska vi äta och dricka till morgonen.”

“Tack, min gode mästare dvärg”, sade Lihvind, “men vi har haft en lång resa och jag måste be om att få dra mig tillbaka.”

Abboten verkade lättad över att Ale och Minn var tillbaka så att han själv kunde få en ursäkt att lämna bordet. Även Ragnvald mumlade fram en ursäkt och reste sig mödosamt.

“Nåväl, desto mer kvar åt oss då”, sade Orim och sträckte sig över bordet med en brännvinskagge för att hålla upp åt Ale och Minn.

“Nej tack”, sade Minn artigt, “det räcker med vatten för vår del.”

Dvärgen tittade förvånad på dem.

“Men det här är bra för skäggväxten”, försökte han.

“Tack, men skägg är det sista jag vill ha”, svarade Minn besvärat.

Orims förvåning blev än större men han sade ingenting och gjorde inga fler försök att truga dem.

Ale och Minn var själva för trötta för att vara särskilt sällskapliga så de avslutade hastigt sin kvällsvard och drog sig sedan tillbaka de med. Orim satt ensam kvar och läppjade på sitt brännvin.

“Det förklarar en hel del”, mumlade han för sig själv. “Ja, det förklarar verkligen en hel del.”

5. Hovintriger

“Bönder fruktar att himlen ska falla ned över dem, kungar fruktar att marken ska rämna under dem.”

Gammalt cindariskt ordspråk

När morgonen grydde återsamlades de alla vid frukostbordet, alla utom dvärgen Orim. Några tappar hade de inte hört i Serena men den vaknande staden hade haft tillräckligt med andra ljud för sig för att de skulle väckas ändå. Vårdshusvärden Ossjan dukade upp en lätt frukost bestående av bröd, ost, rotfrukter, getmjölk och öl åt dem och förklarade att hans brorson antagligen inte skulle vakna förrän långt senare på eftermiddagen.

Ragnvald argumenterade en stund med Ossjan om betalningen. Tvärtemot seden bland människor försökte inte Ragnvald betala så lite som möjligt utan han försökte övertala honom att ta emot betalning över huvud taget. Det hela slutade med att dvärgen lämnade bordet utan betalning, varvid Ragnvald räknade upp fyra silvermynt som han dolde under sin tallrik.

“Som jag sade, dvärgarna är ett synnerligen stolt folk”, sade han som svar på Ales och Minns undrande blickar.

“Ska vi gå till slottet nu?” undrade Ale.

“Ständigt lika yster, min unge junker”, svarade adelsmannen. “Bara bönder och tjänare behöver följa solens gång. Ädlingar och herremän betvingar mörkret med ljuskronor och kandelabrar och verkar medan det enkla folket slumrar. Ju finare folk desto senare och konungen själv stiger inte upp förrän solen står som högst på himlen.”

“Varför gick vi då upp så tidigt?” undrade Ale, som redan längtade tillbaka till den varma sängen.

“Därför att vi ska besöka Serenas katedral, Cindarells främsta gudshus och säte för allfader Cindarios XIV”, svarade Lihvind i adelsmannens ställe. “Glöm inte bort ditt löfte”, sade han till Ragnvald då denna muttrade något ohörbart. “Det gör dig bara gott att besöka Cindars hus någon gång vart tionde år.”

“Ja ja, låt oss få det undanstökat då.”

”Vem är allfadern?” undrade Ale.

”Om du hade lyssnat på mina föreläsningar”, svarade Lihvind förebrående, ”så hade du vetat att Cindarios XIV är Cindars främste tjänare i Cindarell. ”Han är den fader som leder oss rätt då vi själva inte förmår uttyda Cindars vilja. Tillika är han en personlig vän som en gång prästvigde mig. Idag är det emellertid inte hans vänskap jag söker utan hans vägledning.”

De reste sig och klev ut till en solig men kylig vintermorgon. Ett lätt snötäcke täckte gatorna här och där men på de flesta ställena hade det redan hunnit trampas ned och blandas till en brun och svårforcerad sörja.

Lihvind tog täten och ledde dem målmedvetet genom breda gator tills de kom till ett stort öppet torg i stadens västra ände. De omgivande byggnaderna var väl så vackra som i kvarteren runt slottet men de bleknade i jämförelse med katedralen. Med fasaden vänd mot den uppåtgående gryningssolen reste sig Serenas ståtliga katedral framför dem.

Dagens första solstrålar lyste upp en marmorvit fasad smyckad med målningar i klara och starka färger. Den vänstra delen dominerades av ett hav på vilket ett flertal skepp seglade. Fartygen kämpade mot vilda stormar och fasansfulla havsvidunder men vägledades av ett lysande finger från himlen. Ingen vände sig mot varifrån de kommit och ingenting lämnade de heller bakom sig, all deras uppmärksamhet och all deras längtan fanns hos det hägrande målet framför dem. På den högra delen övergick havet till land. Två av skeppen var uppdragna på land och ut ur dem klev pionjärer, män som kvinnor och unga som gamla. Med skinande

triaker som fick sitt ljus från himlens lysande finger skrämde de svartfolk på flykten, tog sitt välsignade och utlovade land i besittning och uppförde kyrkor och städer. Kontrasten mot den vänstra delen var tydlig, folket var nu inte längre härjat och medfaret utan rikt och välmående under Cindars beskydd.

Ale och Minn kände väl till dessa illustrationer. Det var en allegori över Cindarells uppkomst och motiven hade avmålats i många kyrkor och kloster i landet.

Men tavlan var inte enbart idyllisk. Längs fasadens kanter, bortom Cindars skydd, fanns fador för dem som lämnade Cindars väg. Krig och sjukdomar, plågor och död och ett sökande utan slut var lotten för dessa olyckliga. Enligt traditionen hade av Cindars ursprungliga månghövdade folk endast två tagit sig till Cindarell. Om vilket öde som vederfarits de andra folken visste ingen att berätta.

Trots den tidiga morgontimmen var det redan mycket liv och rörelse på torget. Där fanns många pilgrimer, såväl unga noviser som såg katedralen för första gången i sitt liv som gamla präster och munkar som såg den för sista. Men minst lika många som pilgrimerna var krämarna, som försökte kränga miniatyrer, triaker och gudastatyetter till de fromma besökarna och Lihvind kunde inte dölja sitt missnöje med deras verksamhet.

Abboten banade väg genom folkmassorna och snart nådde de fram till porten. En trappa i svart granit ledde upp till två tunga relieffprydda järndörrar. Den vänstra dörren avbildade den förste kungen Seren den store med draget svärd och den högra den jätte som han besegrade vid landstigningen i Cindarell. Porten kröntes av en väldig triak målad med bladguld.

Lihvind tecknade Cindars heliga triad, bugade djupt och gjorde en ansats att öppna porten då en ung novis tilltalade honom.

“Jag beklagar, fader, men Hans Helighet, Cindaros XIV, är tyvärr annorstädes.”

Lihvind höjde förvånat på ögonbrynen.

“Vilket brådsakande ärende har då kallat bort allfadern från Cindars hus under konungens fred?” undrade han.

“Därom sade han ingenting, men misströsta icke. Han sade oss att han skulle återvända före den första snön så vi hyser gott hopp om att han snart är med oss igen.”

“Tack, min son. Cindar lär oss tålmod och prövar oss när vi minst anar det.”

De tillbringade en stund med att beundra katedralens väldiga målning innan det var dags att bege sig till Cindarells slott och kung Serevan VIII:s audiens.

“Vi kommer nu att äta frukost med konungen”, sade Ragnvald när slottet ånyo tornade upp sig framför dem. “Betänk att detta är en stor ynnest så visa er värdiga.”

“Så bra”, sade Ale. “Jag börjar bli hungrig.”

Ragnvald skrockade förnöjt.

“En sådan spjuver du är, min unge Alemon, ständigt ett lynne för skämt och upptåg. Men glöm för all del inte bort värdigheten.”

Ale kunde för sitt liv inte förstå vad som var så roligt.

Folkmassan var lika stor och tät som föregående dag men snart befann de sig åter innanför slottets väggar. Den här gången hade de trätt in i den vänstra flygelbyggnaden och mötts av fler ämbetsmän med än viktigare uppsyn. Ytterligare formaliteter vidtog där Ragnvald redogjorde för sin person och sitt ärende både en och två gånger och satte sitt sigill på än det ena och än det andra dokumentet. Till slut visades de i alla fall in i en korridor som ledde vidare in i slottets inre.

Det var en lång fönsterlös korridor där endast gluggar högt ovanför dem släppte in ljus. Varje gluggs ljus föll så att det lyste upp en av de många sköldar som hängde på ömse sidor om korridoren. De liknade inte de enkla sköldar som knektar och krigare förde med sig i strid. Nej, dessa var betydligt mer välgjorda, helt i metall och prydda med vackra och färggranna symboler.

“Skåda Cindarells främstes vapensköldar. Här hänger vapensköldarna för de ärevördiga ätter som lagt grunden för vårt kungarrike, som försvarar det mot fiender och som säkrar dess fortbestånd”, sade Ragnvald i högtidlig ton.

Han stannade till vid en av vapensköldarna. Det var en sköld med guldgula rundlar på brun botten, omgiven av en gyllene ram och genomskuren av en röd diagonal balk.

“Denna känner ni kanske till, ty det är greven av Fornmarks vapen, herre över era hemtrakter. För den oinvidge är en vapensköld blott färger och former men för den som förmår lyssna har vapnet mycket att berätta.”

Ragnvald pekade med yviga gester ut sköldens olika symboler.

“Den bruna tinkturen representerar ätten Fornmarks hedervärda ambitioner. Grevarna är av tradition ståndaktiga herrar som håller fast vid sina ord. Den tvärgående tinnförsedda ginbalken står för skydd och dess klarröda färg för militärt mod. Fordom var grevens domäner ett viktigt bålverk mot markernas vilda svartfolk och aggressiva barbarstammar. De gyllene besanterna slutligen visar på ättens stora rikedom, skapad under denna ärorika tid då ätten vann sitt namn och vist förvaltd av den nuvarande greven av Fornmark.”

Ale och Minn lyssnade intresserade på adelsmannens redogörelse. För dem var greven inte mer än ett avlägset barndomsminne, en man som alla kände till men som ingen kände. Greven var en symbol för Gylde av samma slag som kyrkan, magikerakademien och stadsmuren. Han hade alltid funnits där utan att man närmare reflekterat över orsaken därtill. Att hans släkt spelat en viktig roll för stadens beskydd och att hans ställning inte bara var given honom av födseln utan vunnen av förfäderna hade aldrig fallit dem in.

De tittade nu nyfiket och med andra ögon på de andra vapensköldarna och Ales uppmärksamhet fångades av en till synes gammal sköld som dock ännu bevarade sin lyster. Det var en tvådelad sköld med tre gröna eklöv mot gul bakgrund på den övre halvan och ett brunt segelfartyg mot blå bakgrund på den nedre halvan. Det påminde om den snidade vapenskölden på skrinet de sett bäras in till dvärgsmeden Othar dagen innan.

“Vems sköld är det här?” undrade Ale.

“Ah, det är den ekenskiöldska ättens vapen”, svarade Ragnvald. “Baron Ekenskiölds domäner ligger nordväst om Serena. Eklöven och skeppet berättar att hans ätt försåg kronan med ekar till den kungliga flottan i Cindarells gryning. Det var på den tiden cindarierna ännu var ett havsseglande folk som behärskade haven i alla väderstrecken. Varför fångades din blick av detta anrika vapen?”

“Jag såg ett liknande vapen på ett av de skrin som de där tjänarna bar in till dvärgsmeden igår.”

“Huru skarp är inte ungdomens blick. Men att baronens ägodelar befinner sig i en krämares händer förvånar tyvärr ringa. I våra dagar seglar färre cindariska skepp på haven och ekarna hämtas främst från hertigdömet Marks rikare skogar. Den ekenskiöldska ätten har befunnit sig på nedgång under mycket lång tid och säkert innehöll skrinet en av många pantsatta tillgångar. Baronen är den siste i sin ätt och han är så gammal och sjuk att han inte ens orkat resa till konungens fred de senaste åren. Ack, min gode baron, huru illa lönar inte vår tid forna tiders dygder?”

Ale blev mer och mer intresserad. Ingen hade berättat för honom att historia kunde vara så här intressant.

“Var är din egen vapensköld?” undrade han.

Men Ales fråga fick med ens Ragnvalds entusiasm att försvinna och ett förläget skimmer spred sig i adelsmannens anlete.

“Fråga inte så mycket dumt”, muttrade han och skyndade på stegen.

Ale såg frågande på de andra men deras undertryckta leenden bara ökade hans förvirring. Han öppnade munnen för att ställa en fråga men Lihvind förekom honom.

“Den som kliver på en öm tå bör inte vrida foten”, sade han bara milt och fortsatte sedan vidare i korridoren.

Ale följde surmulet efter. Han mindes nu varför han inte hade tyckt om klostrets historiaföreläsningar.

Den skumma korridoren slutade med en lätt sväng till höger och öppnade sig sedan i en väldig, upplyst sal. Ljus flödade in genom de många och stora fönster som täckte två mötande väggar, spred sig genom salen och återspeglades av stora speglar på de motsatta väggarna. Deras väg mynnade i ett hörn, vilket ytterligare bidrog till den överväldigande känsla som slog emot dem som trädde in den kungliga salen.

Ett flertal prominenta gäster befann sig redan i salen och väntade förväntansfullt längs sidorna. Ett konstnärligt snidat staket i ädelträ föreställandes äppelträd med slingrande grenar skilde gästerna från rummets mitt, vari ett runt bord täckt av en linneduk stod uppställt. Bordet var dukat med allehanda grytor, kannor, fat och bestick, allt i skinande blankputsat silver, och runt det stod fyra tjänare i eleganta klädnader. Ett förväntansfullt mummel steg mot de tunga ljuskronorna högt ovanför dem.

Ales mage kurrade men han började ana att hans uppfattning om att äta frukost inte stämde överens med de finare kretsarnas uppfattning och höll därför trumpeten tyst. Det blev i stället Minn som ställde den fråga som hade föresvävat honom.

“Brukar konungens frukost gå till så här?” undrade hon.

“Främst under konungens fred, då många prominenta gäster är närvarande”, svarade adelsmannen.

“Jag menade, föredrar han inte att äta ensam, med sina nära och kära?”

Ragnvald tycktes inte förstå frågan.

“Konungen och riket är ett”, sade han som om det vore en självklarhet. “Alla de kungliga förehavandena är föremål för Cindarells främstes intresse.”

“Närvarar de även vid...” började Minn men rodnade och avslutade inte meningen.

“Åh, blott när tronarvingen ska avlas”, svarade Ragnvald med ett tonfall som om hans svar skulle vara lugnande. “Men dig nu stilla, kung Serevan VIII är i annalkande.”

En dörr i borten änden öppnade sig och sorlet i salen lade sig med ens. Två tjänare klev ut och ställde sig i stram givakt vid varsin dörrpost. Gyllene horn lyftes till munnarna och en högtidlig fanfar spelades upp. Därefter syntes en skugga i dörröppningen och ut klev så Cindarells konung, Hans Majestät Serevan VIII.

Det var en man med ädla drag inramade av välansat stålgrått hår och skägg. Ett leende spelade på hans läppar men tycktes motsägas av hans djupblå ögon där snarare en trötthet kunde utläsas. Han rörde sig lugnt och värdigt men tycktes mer böjd än vad som kunde förklaras av hans aktningsvärda ålder. En tung guldkrona vilade på hans hjässa och han var klädd i en brynja vävd av silvertrådar med en juvelinfattad gördel om livet. En purpurfärgad sidenmantel vilade över hans axlar och hans metallbeslagna skor klappade mot stengolvet.

Var och en kungens attiraljer var förvisso ett konstverk men Ale slogs ändå av det var något som inte stämde. När han funderade på det efteråt kom han till slutsatsen att de helt enkelt inte passade med varandra. Det var som om varje ny kung fogat något nytt till klädnaden utan att någonsin tänka på helheten eller ta bort något av det gamla. Minn däremot skulle efteråt mest minnas kungens blick. Hon tyckte sig även se en tung sorg i den gamle mannens ögon.

Serevan VIII fick hjälp av tjänarna att sätta sig vid bordet, trots att han inte såg ut att behöva någon. Dock rörde han knappt de många rätterna som stod uppdukade framför honom och frukosten blev därför kort. Därefter ledsagade tjänarna in honom i ett annat angränsande rum och som på en given signal började gästerna röra sig igen och följa efter sin kung.

De befann sig nu i vad som måste vara en tronsal. Även denna sals väggar var täckta av fönster och speglar men dessutom blickade män och kvinnor från forna dagar ned på dem från tavlor högt uppe. Förgyllda plaketter berättade att detta var tidigare kungar och drottningar av

Cindarell som en gång bebott dessa salar men som nu blott tysta kunde betrakta det som fortgick i dem.

Vid den bortre väggen stod två troner uppställda. På den vänstra av dem satt Serevan VIII och vid hans sida stod en mager, slätrakad man i en klädnad av enkelt snitt men gjord av de finaste tyger och dyraste färger som stod att uppbringa. Den högra tronen var dock tom. På ömse sidor om tronerna hängde gobelänger i vackraste linne med broderier i guld-, silver och koppartrådar. Den vänstra gobelängen var havsblå och prydd med gyllene skepp medan den högra var guldgul och utsmyckad med ymniga fruktträd. Symboliken med Cindarells uppkomst var uppenbar för både Ale och Minn och Hovas vapen tarvade ingen närmare förklaring.

Den magre mannen tog nu till orda med högtidlig stämma.

“Kung Serevan VIII förklarar konungens fred för öppnad! Låt audiensen ta sin början!”

En reslig, höknäst man med tjockt, nötblunt hår och skägg lämnade en kvinna som stod vid hans sida och tog ett självsäkert steg framåt. Han blev stående framför tronen, knäppte lugnt upp ett bronsspänne som höll ihop hans björnskinnskappa och lät den nonchalant falla från axlarna. En ung tjänare rusade till, fångade upp kappan innan den fallit till golvet, och drog sig sedan snabbt tillbaka igen. Mannen bugade lätt utan någon vidare entusiasm och synade kungen med avmätt blick.

“Hans Höghet, hertig Harald, ätten Marks förkämpe, gryningssolens försvarare, östra rikshalvans befriare...”, började den magre mannen vid kungens sida ropa ut med gäll röst men hertigen höjde avfärdande handen.

“Hoppa över titlarna, Ghandor”, sade han med bullrande stämma. “Mitt namn och mitt ärende är välkänt och jag är inte här för att diskutera med kungens hovmästare.”

Hovmästaren rodnade av återhållen indignation men gick inte i svarsmål och hertigen fortsatte.

“Det är allom bekant att Cindarell saknar en tronarvinge men trots enträgna uppmaningar så har vår kung inte gift om sig. Timglasets sand närmar sig obönhörligt sitt slut och blodslinjen kommer snart att vara bruten. Om ingenting görs så kommer kungariket att stå utan kung.”

Kungen mötte behärskat hertigens blick och rörde inte en min men det undgick inte någon att hans grepp om tronens armstöd hårdnade så att knogarna vitnade.

“För vårt stolta kungarikes skull manar jag än en gång den hovländska ätten att träda tillbaka till förmån för den markska ätten.”

Den kunglige hovmästaren Ghandor tog upprört ett steg framåt men kungen förekom honom. Med sorgsen men likväl stadig stämma gav han luft åt sin åsikt om hertigens maning.

“En gång i tiden var konungen av Cindarell och hertigen av Mark olycksbröder, åtskilda i blodet men förenade i hjärtat, rika på barn i landet men fattiga på egna barn. Skamligt är det av hertigen av Mark att förtränga sin egen sorg för att få trampa på konungens sorg.”

“Bespara mig slikt tal om olycksbröder”, svarade Harald avfärdande. “Cindarells konung borde hålla sig för god för att sprida de osanningar som Marks fiender far med.”

”Hertigen må förneka det som alla andra ser, likväl är det konungens privilegium att utse tronarvinge, inte hertigens.”

”Må så vara men inte ens Cindarells konung står över Cindar. Inte ens den av Ers Majestät utsedde kan undandra sig den kungliga signetringens prov. Vem i det hovländska huset är värdig att bära Serens ring? Hos vem i det hovländska huset flödar ännu Serens blod?”

“Inte heller i det markska huset är Seren den stores blod starkt”, genmålde Serevan VIII. “Vad hertigen än säger så kastade den olycka som föll över huset Hova också sin skugga över huset Mark. Det är icke allena konungen av Cindarell fadersglädjen har förnekats utan så också hertigen av Mark. Icke allena det hovländska huset saknar en tronarvinge av Seren den stores blod utan så också det markska huset.”

“Med all respekt, Ers Majestät”, sade hertigen i en lissmande ton som dröp av ironi. Det var som om han väntat på att få utdela sitt dråpslag. “Ni har fel på båda punkterna. Cindarells drottning må ha försvunnit men Marks hertiginna har alltid funnits vid min sida. Det hovländska huset må sakna en tronarvinge men i vårt äktenskap har en tronarvinge äntligen fötts. Längre har min hertiginna blygts omgivningens blickar men nu kan hon med stolthet möta dem.”

Ett förvånat sorl gick genom de församlade. Ord som ”otroligt” och ”efter över tjugo års väntan” hördes och allas ansikten vändes mot den kvinna som stått vid hertigens sida. Hertiginnan lättade på sin slöja och blottade ett rosenkindat ansikte under ett honungsblont hårsvall. Det var en kvinna i sin fulla blomning som med klarblå oskuldsfulla ögon mötte församlingens nyfikna och beundrande blickar. Ett milt leende spelade på hennes fylliga läppar och hon svepte graciöst fram till sin make för att kärleksfullt fatta hans hand. Inte ens Ale kunde undgå att förtrollas av kvinnans mogna och fulländade skönhet.

“Hur kan hon ha fött barn nyligen med den timglasmidjan?” muttrade Minn i viskande ton.

“Du är bara avundsjuk”, undslapp det Ale men han ångrade omedelbart sina ord då han fick en iskall blick till svar.

“Skåda hertiginnan Almina”, sade hertig Harald belåtet, “efterföljare till Marks härskarinnor av förr, hustru till hertigen av Mark och moder till Cindarells näste konung, Serald II. Jag upprepar därför min uppmaning till Hans Majestät Serevan VIII att för Cindarells bästa abdikera och överlämna tronen till huset Mark.”

Kungen darrade på rösten när han svarade hertigen.

“Ert äktenskap må ha välsignats med en avkomma och Seren den stores blod må ha förts vidare hos Mark. Likväl måste pojken styrka sin rätt till tronen, likväl måste han underkasta sig den kungliga signetringens prov.”

Harald bugade sig överdrivet djupt.

“Naturligtvis, Ers Majestät”, svarade han. “Uppvisa ringen så ska jag uppvisa tronarvingen.”

Som svar reste sig Serevan VIII hastigt.

“Audiensen bordlägges till i morgon bitti”, sade han bistert och klev med bestämda steg ned från tronen utan att ge tjänarna tid att hjälpa honom.

De församlade banade häpnadsväg för honom och utan vidare ceremonier lämnade Cindarells konung salen genom den dörr varifrån de kommit in, tätt följd av den kunglige hovmästaren. Efter ett kort dröjsmål lämnade också hertigen salen med nöjd min, varvid de kvarvarande samlades i grupper, ivrigt diskuterades med varandra.

“Vad handlade allt det där om?” undrade Minn.

“En tragisk historia som nu får oanade återverkningar”, svarade Ragnvald. “Sedan Cindarells gryning har Hova och Mark tvistat om rätten till Cindarells tron. I Seren den stores äktenskap med drottning Hviska av Hova föddes kungens anfader Serevan I och i hans andra äktenskap med drottning Mariska av Mark föddes hertigens anfader Serald I. Förstfödsrätten gav Hova företräde till kungatronen men blodsätten är lika stark hos båda husen. Den olycka varom konungen nu språkade ägde rum för många år sedan då den av folket kända drottningen spårlöst försvann. Några fruktade att hon rövats bort av Cindarells fiender medan andra spred illvilliga rykten om att en skandal låg bakom hennes försvinnande och att hon i hemlighet förlöst med ett oäkta barn.

”Hittade man henne aldrig?”

”Nej, trots idogt sökande så har hennes öde förblivit okänt. Den fordom så livskraftige konungen bröts fullständigt ned av sorg och vägrade att gifta om sig. Officiellt sades det att drottningen allena var förutspådd att föda Cindarells näste konung och att man inväntade hennes återkomst men alla visste att det var av kärlek som Hans Majestät inte kunde ta sig någon annan att älska.”

“Så sorgligt”, utbrast Minn.

“Ja, inte sant. De hann aldrig få några barn och därmed finns det inte längre några kända ättlingar till Seren den store i huset Hova.”

Minn tittade förvånat på adelsmannen men sade ingenting mer.

“Vad har den där ringen med saken att göra då?” frågade Ale.

“Den kungliga signetringen sägs ha burits av Seren den store själv i Cindarells gryning. Enligt traditionen kan allena den man som är Cindarells rättmätige härskare trä ringen på sitt finger, alla andra straffas av Cindar med ögonblicklig död.”

“Landets splittring fortgår”, mumlade Lihvind bekymrat.

“Hertigen förefaller dock säker på sin sak”, reflekterade Ragnvald och gned tankfullt sitt skägg. “Länge var hertiginnan ofruktsam och många antog att det inte var Cindars avsikt att tronen skulle övergå till Mark. Men om nu hertiginnan nedkommit med arvinge som kan bestå den kungliga signetringens prov så är husets Marks anspråk på tronen plötsligt mycket starka. Måhända kommer kungamakten framledes att förskjutas österut. Stora politiska omvälvningar är att vänta i Cindarell.”

De skulle just till att lämna salen då Minns uppmärksamhet fångades av de porträtt som hängde över tronerna. Över kungens tron hängde ett porträtt av den unge Serevan VIII i sin glans dagar, då ännu ingen sorg förmörkade hans sinnen. Ovanför drottningens tron hängde emellertid en bild av en vacker kvinna som Minn inte sett förut men som likväl föreföll henne bekant.

Konstnären hade använt starka färger men trots det fick betraktaren en känsla av att de inte gjorde kvinnan rättvisa. Det blonda håret sken som vore det spunnet guld och de gröna ögonen gnistrade som smaragder, fulla av liv och lyster. Hyn var slät och vit som nyfallen snö och bröts av blott av ett litet stjärnformat födelsemärke som ytterligare förstärkte den sköna helheten.

Med ens insåg Minn varför kvinnan verkade så bekant och insikten gjorde henne alldeles kall.

“Gode Ragnvald”, sade hon, “säg mig, vilket var drottningens namn?”

“Alatea”, svarade adelsmannen. “Men hur är det fatt, unga mö?” fortsatte han när han såg hur blek Minn hade blivit.

“Ingenting”, sade Minn. “Absolut ingenting.”

Hon måste minnas fel, hon bara måste minnas fel!

6. Mord i nattens mörker

“När ljuset lämnar dagen förmörkas människors sinnen.”

Gammalt cindariskt ordspråk

Väl tillbaka på värdshuset träffade de på dvärgen Orim igen. Hans ögon var rödsprängda och andedräkten allt annat än angenäm men han föreföll vid gott mod och hade redan en välfylld stänka i handen.

“Se där, är ni uppe först nu?” skrattade han. “Men varför så bekymrade? Ni skulle ha lytt mitt råd igår och sköljt bort era tunga tankar med gott brännvin.”

Ragnvald och Lihvind hälsade artigt på dvärgen men ursäktade sig snabbt och drog sig tillbaka till sina rum. Ale och Minn dröjde kvar, till en början för att de inte visste vad annars de skulle göra. De kunde emellertid inte undgå att smittas av dvärgens sorglöshet och gladdes snart åt hans sällskap.

Orim lyssnade uppmärksamt på deras redogörelse för dagens händelser, även om det syntes på honom att han tyckte att människors problem var futtiga, och föreslog sedan att de skulle bekanta sig närmare med Serena.

Deras vandringar förde dem över breda gator och genom trånga gränder och den till synes stora och svåröverskådliga staden öppnade sig snart för dem och avslöjade sina hemligheter. Precis som Gylde så utgjordes Serena flera mindre och avgränsade delar, som små städer i staden och precis som dvärgarna hade ett eget kvarter så hade också andra främlingar i Serena samlat sig i egna kvarter, i vilka såväl cindariska ord som seder och bruk lyste med sin frånvaro. Där cindarierna själva dominerade delades staden upp efter skrå i stället. Här fanns ett köpmännens kvarter, ett skraddarnas kvarter, ett skomakarnas kvarter, ett hattmakarnas kvarter och så vidare.

Orim visade sig vara en intressant ciceron, trots sina ringa kunskaper om Serena. Han visste att berätta mycket om murteknik och smideskonst och en blick räckte för att han skulle kunna hålla en mindre föreläsning om var materialet hämtats från, hur och med vilka verktyg de bearbetats och, inte utan viss självbelåtenhet, hur länge konstruktionen kunde förväntas hålla. Att motsvarande arbete av dvärgar vore betydligt beständigare var mer än underförstått.

När skymningen föll befann de sig åter vid dvärgarnas kvarter.

“Farbror Othar arbetar visst sent i kväll igen”, anmärkte Orim då han såg att dvärgsmedens dörr stod på glänt. “Låt oss pigga upp honom.”

Han klev fram till dörren och fattade tag om handtaget då han plötsligt stannade upp.

“Men varför är hammaren tyst och elden slocknad?” mumlade han för sig själv.

Med ens gripen av onda aningar slog Orim upp dörren och rusade in i smedjan. Kort därpå hörde Ale och Minn ett fruktansvärt ljud som få människor någonsin får höra, den högljudda och smärtfyllda klagan som bara de annars så orubbliga dvärgarna kan ge ifrån sig och som bara den oåterkalleliga förlusten av en frände kan ge upphov till.

De rusade ned i den skumma smedjan men som deras ögon inte likt dvärgarnas var skapta för grottors dunkel så såg de ingenting. Först när Ale fick tag på en lykta och tände den uppenbarades också för dem den fasansfulla händelse som ägt rum i smedjan.

Med ryggen onaturligt böjd över det nu sönderbrutna arbetsbordet, låg dvärgsmeden Othar och stirrade tomt upp i luften. Med stela händer tryckte han hårt mot sitt bröst det enklare av de två skrin som han anförtrots av Chorans tjänare. Locket stod emellertid öppet och vad det än var för innehåll som Othar så innerligt sökt försvara så fanns det inte längre kvar däri. Omkullvält vid hans sida låg det andra vapensköldprydda skrinet ännu oöppnat.

Vid den arme dvärgsmedens sida satt den förtvivlade Orim och slet sitt skägg under det att hans tunga och ymniga tårar vätte sin farbroders döda ansikte.

“Varför?” bölade Orim. “Varför har ditt liv ändats? Varför lämnade jag dig att dö ensam? Varför fick jag inte själv dö i stället för dig?”

Minn blev alldeles blek och vände sig om med händerna för ansiktet. Ale kände sig alldeles tom inombords och visste inte vad han skulle säga eller göra. Rådvilla dröjde de kvar under det att dvärgens högljudda klagolåt fortsatte. De fick dock inte vara ensamma länge. Orims sorg lockade dit grannar och snart hördes såväl dvärgars som människors tungomål utanför smedjan.

Ingen av dem begav sig emellertid ned i smedjan och förklaringen kom då en barsk och kommenderande stämma överröstade alla andra för att sedan följas av tunga stöveltramp i halvtrappan. In i lyktans ljuskrets trädde Orims ofrivillige vägvisare från igår, tillika konungens främste befälhavare, hövitsman Ranulf.

Hövitsmannen kastade en snabb blick runt smedjan och hans ansiktsdrag hårdnade än mer när han förstod vad som hade hänt. Hans min röjde ingenting men inte heller han kunde låta bli att blekna. Död och lidande var förvisso inte främmande för denne härförare i strid men det var tydligt att han såg mer än vad de andra såg.

“Svara mig, vem bär ansvaret för detta?” röt han med ett tonfall från en som är van att bli åtlydd utan dröjsmål.

Ale och Minn vågade ingenting säga men Orim tittade upp ur sin sorg och mötte Ranulfs blick.

“Människopojken!” skrek han. “Var är den där falske lärlingen? Jag varnade honom för att beblanda sig med människor, jag varnade honom!”

“Vem talar du om?” krävde hövitsmannen att få veta men Orim hade redan vänt sig från honom och mot Ale och Minn.

“Ni vet var han är!” vräkte han ur sig som om han helt glömt deras vänskap. “Ni gick till hans mor! Berätta var han gömmer sig!”

“*Azaum lath!*” avbröt Ranulf med en plötslig förändring i sitt tonfall. De främmande orden kom som från en dov bronsklocka. Till och med Orim överraskades och rycktes ur sin sorg.

“Du talar dvärgars språk på dvärgars vis”, anmärkte han förvånat.

“Såväl jag som mina förfäder har haft äran att strida sida vid sida med ditt folk. Dvärgars sorg är mig inte främmande och du har min djupaste respekt. Men likväl som jag respekterar din sorg måste du respektera min plikt och min plikt är att överlämna den här pojken till kungens rättvisa, inte till din yxas rättvisa.”

“Hur ska jag kunna lita på att människors rättvisa ger min farbror rättvisa?” utbrast Orim och grep skaftet till sin tunga yxa.

Ranulf svarade inte utan mötte dvärgens ilska blick med sina stålgrå orubbliga ögon. De stirrade länge på varandra utan ord och till slut slappnade dvärgens grepp kring yxan av.

“Ett månvarv”, sade han. “Ni får ett månvarv på er, sedan kommer inte ens ert slotts murar att kunna hindra mig från att utkräva hämnd.”

“Jag önskar att vi hade så lång tid på oss”, svarade hövitsmannen torrt och vände sig till Ale och Minn.

“Barn”, sade han. “Vet ni vem den här pojken varom mäster Orim talar är och var han befinner sig?”

Ale och Minn darrade inför hövitsman Ranulfs genomträngande blick.

“Tjalve”, kunde Ale till sist inte låta bli att klämma fram.

“Han kan inte ha gjort det”, skyndade sig Minn att lägga till. “Han skulle aldrig göra något sådant.”

“Vad den här Tjalve har gjort eller inte gjort vet bara han själv och Cindar”, svarade Ranulf. “Det som har skett här är större än någon av er anar. För kungens och hans egen skull måste jag kräva att ni för mig till honom.”

Hövitsmannen uttalade de sista orden med en menande blick mot dvärgen Orim, som började arbeta upp sitt raseri igen.

Ale vände sig tvekande mot Minn som bara nickade tyst och såg ned i marken.

“Hans mor bor inte långt härifrån”, sade han. “Vi ska visa vägen.”

“Och jag ska följa med”, röt Orim. “Så se till att dina knektar fångar honom innan jag gör det.”

Ranulf ledde Ale och Minn framför sig ut genom smedjan. Den häpna folkmassa som samlats utanför vek raskt undan för dem och ett halvdussin soldater slöt upp bakom dem. Sist av alla skred Orim fram med sin yxa dragen.

Väl framme vid moderns stuga spred soldaterna ut sig medan hövitsmannen gick fram till dörren och bultade på den med sitt svärdshjalt. Det dröjde inte länge förrän moderns förskrämda ansikte tittade ut, så skilt från det godmodiga ansikte som hälsat dem välkomna föregående kväll.

“Snälle hövitsmannen”, skyndade hon sig att säga. “Visa barmhärtighet mot min ende son.”

Ranulf hann inte svara förrän ett skrik blandat med triumferande rop hördes från baksidan. Två av väktarna kom fram runt knuten med pojken Tjalve i ett fast grepp mellan sig. Han var hålögd och medtagen och hans hår stod på ända, som om han inte sovit på mycket länge.

“Jag gjorde det inte”, skrek han förtvivlat. “Det var spöket som gjorde det.”

“Spar dina ord till rättaren”, svarade hövitsmannen bistert utan att låta sig bevakas av vare sig pojkens rop eller moderns tårar. “För bort honom.”

Minn tog tag i Ales hand och drog honom med sig.

“Jag vill inte se mer”, snyftade hon. “Låt oss gå härifrån.”

Ragnvald och Lihvind hade också sällat sig till den nyfikna skaran utanför smedjan och stod nu och väntade på dem utanför värdshuset. Minn gick förbi dem utan ett ord och det blev upp till Ale att redogöra för vad som hade hänt.

“Ett beklagligt slut för en sådan god vapensmed”, kommenterade Ragnvald lakoniskt.

“Så ung och redan så långt inne på olyckliga vägar”, suckade Lihvind och skakade på huvudet.

Ale häpnade inför deras i hans ögon likgiltiga reaktioner. Ett liv hade slocknat och ett annat liv fördärvats och deras ord föll som vore det en diskussion om vädret. Brydde de sig så lite om personer de inte kände eller hade de redan sett så mycket elände att deras känslor avtrubbats?

Av deras fortsatta diskussioner förstod han visserligen att deras sinnen tyngdes av de tidigare händelserna på slottet. Ragnvald bekymrade sig för vad som skulle ske med hans ärende i händelse av konflikt mellan kungen och hertigen medan Lihvind såg det hela som ännu ett tecken på splittringen inom Cindarell. Men hur oviktigt tedde sig inte de höga herrarnas spel jämfört med de enskilda människornas öden? Vad angick väl kungens och hertigens maktkamp Tjalve och hans mor? Vad var väl förlusten av en krona jämfört med Orims förlust av sin anförvant eller Othars förlust av sitt liv?

Ale tittade bort mot smedjan. Den lystes upp av det fladdrande skenet från talrika vaxljus och en klagande sång på ett främmande språk nådde ut till gatan. Han ville så gärna gå dit och dela dvärgarnas sorg, han önskade så innerligt att han kunde lindra deras smärta. Men vad kunde han väl göra? Inte ens kungen av Cindarell skulle kunna göra det gjorda ogjort så hur skulle en ensam pojke kunna göra något? Uppgivet vände han ryggen mot smedjan och gick in i det tysta och glädjelösa värdshuset.

De följande dagarna försvann som i ett töcken. Långa väntetider i tronsalen följdes av besked om att kungen var opasslig och besvikna vandringar tillbaka till värdshuset. Ale hade ständigt tankarna på annat håll och Minn följde inte ens med till slottet utan höll sig för sig

själv på sitt rum. Lihvind hade gjort ett försök att tala med henne på tu man hand men bara återvänt med en beklagande min och mumlat något om ungdomliga känslorubbningar.

Kvällarna blev lika glädjelösa de. Vårdshusvärden Ossians sorg smittade av sig på hans gäster och lade en sordi över den tidigare så uppslupna stämningen på vårdshuset. Inte ens maten smakade lika gott som tidigare och de åt under tystnad, var och en försjunken i sina egna funderingar.

På den tredje kvällen uppstod ett tumult då ett dussin uniformerade män med allvarliga blickar trädde in. Bland dem kände de igen hövitsman Ranulf. Hövitsmannen utbytte med en ursäktande min några ord med Ossian och gick sedan fram till deras bord.

“Ädle herre”, sade han vänd till Ragnvald. “Jag ber om tillgift men vår konung har ålagt mig att finna ett förlorat föremål utan att skilja på vare sig låg eller hög. Jag vill därför be om tillåtelse att genomsöka era rum och era personer.”

Ragnvald tycktes förvånad men nickade lugnt.

“Om det är er plikt, herr hövitsman, så uppfyll den”, svarade han.

Minn hade under middagen bara håglöst petat i maten men hövitsmannens röst fick henne att titta upp.

“Gode herr Ranulf”, utbrast hon och bröt sin långa tystnad. “Säg mig, vad har hänt med Tjalve?”

“Jag beklagar, unga fröken”, svarade hövitsmannen, “men han har förts till Galgholmen.”

“Galgholmen?” inflikade Lihvind. “Dit förs ju bara förrädare och dödsdö...”

Han avbröt sig mitt i meningen men Minn hade redan förstått och lämnade bordet med händerna för ansiktet.

“Jag beklagar”, upprepade hövitsman Ranulf. “Domen kommer att verkställas när konungens fred är över. Ärendet är inte längre i mina händer och jag kan intet mer säga. Jag måste nu återgå till mina plikter.”

De uniformerade männen sökte under tystnad igenom dem och synade särskilt Ragnvalds sigillring innan de lät sig nöja och försvann ut i natten igen. Ragnvald tycktes skakad när han satte sig igen.

“De sökte en ring”, mumlade han. “Det här bådar inte gott.”

Ragnvalds onda aningar bekräftades följande dag på slottet. När den kunglige hovmästaren än en gång ursäktade sig å kungens vägnar klev hertig Harald resolut fram.

“Försök inte att vilseleda oss, Ghandor”, röt han. “Rykten går i Serena, kungens män söker en försvunnen ring och kungen själv kan inte visa upp den kungliga signetringen. Förneka inte den sanning som alla i salen redan känner till. Serens ring är försvunnen, eller hur?”

Den kunglige hovmästaren svarade inte men hans blossande röda kinder och hastiga andetag var talande nog. Hertigen vände sig triumferande mot de församlade.

“Tecknen är entydiga!” utropade han. “Hovas blodslinje är bruten och Cindar själv har fråntagit Serevan VIII symbolen för Cindarells makt. Tiden är kommen för Hova att kliva tillbaka och överlämna makten till Mark.”

“Dina ord är ett brott mot konungens fred och mot den lydnad du svurit Hans Majestät Serevan VIII”, avbröt Ghandor, alltjämt högröd i ansiktet.

“Jag har endast svurit lydnad till Cindarells kung och honom ser jag ingenstans”, replikerade Harald. “Konungens fred respekterar jag men hör mina ord, I Cindarells främste. Om inte Hova kan styrka sin rätt till tronen innan konungens fred lupit till ända så betraktar Mark den som förverkad. Välj själva om ni då vill komma till Mark med kronan i era händer eller invänta min återkomst till Hovland med svärd i min hand!”

Med de orden lämnade hertigen salen med sitt följe. Bland salens församlade upphovs många upprörda röster men åter andra nickade instämmande. De flesta föreföll dock oroliga och rådvilla och till den skaran hörde också Ragnvald.

“Ack”, suckade adelsmannen. “En storm bryter ut i Cindarell och jag befinner mig mitt i dess öga. Om jag ändå hade stannat i Brödrarrike och nöjt mig med min egenförvärvade titel.”

“Också de mest avlägsna kuster kan drabbas av stormens vågor”, manade Lihvind. “Du kan inte undfly ditt ansvar, din plikt som adelsman tvingar dig att stå upp för landets bästa.”

“Ordet är ert svärd och er sköld, prästman, men denna situation tarvar inte ord utan handling så vad råder du mig till?”

Abbotens blick fångade hertiginnan Almina innan hon också svepte ut ur salen och gick sedan till porträttet av Alatea, kung Serevan VIII:s försvunna gemål.

“Jag vet inte”, svarade han och skakade på huvudet. “Jag vet faktiskt inte, jag kan bara sätta mitt hopp till att Hans Helighet Cindarios XIV snart återvänder och bringar oss vägledning.”

Molokna återvände de till sitt värdshus, inställda på ännu en dyster kväll, men än var inte dagen slut. Utanför porten, med ansiktet dolt av en sjal som för att undgå igenkänning, stod en kvinna och väntade på dem.

“Det är Tara, Tjalves mor”, utbrast Ale.

Vid Ales ord drog kvinnan sjalen hårdare om sig och rusade dem till mötes.

“Snälla ni, ni måste hjälpa mig”, snyftade Tara och knäföll inför dem. “Ni är mitt sista hopp.”

“Spara dina tårar, goda fru”, försökte Lihvind lugna henne. “Lätta ditt hjärta för oss.”

“Min son, Tjalve, de har fört honom till Galgholmen, jag får inte träffa honom”, hulkade den arma kvinnan.

“Ack, de nyheterna har nått oss också och vi beklagar det djupt”, svarade abboten.

“Han är oskyldig!” utbrast Tara. “Ni känner hövitsmannen, ni har besökt slottet, ni kan säkert lägga ett gott ord för honom.”

“Från Galgholmen kommer man blott med konungens lov”, mumlade Ragnvald.

“Jag vill bara träffa honom innan... innan...” Hon kunde inte avsluta meningen utan föll i gråt igen.

“Seså”, sade Lihvind. “Cindar hör alltid bön så låt oss sätta vår lit till Hans outgrundliga godhet och rättvisa.”

Den här gången förmådde abbotens ord inte längre trösta Tjalves mor.

“Vi kan väl åtminstone försöka träffa honom”, försökte Ale.

“Jag vet inte...” började Lihvind då ännu en person lade sig i diskussionen.

“Gode Lihvind, du om någon kan säkert beveka fångvaktarna.”

Det var Minn, som hade hört dem inifrån värdshuset och sällat sig till dem. Inför deras gemensamma bedjanden kunde inte abboten inte göra annat än kapitulera.

“Nåväl”, sade han. “Om min broder tillåter det så följer jag er till fångelset i morgon bitti men jag kan inte lova någonting.”

“Gör som ni vill men räkna inte med mig”, muttrade Ragnvald. “Min sak är redan tillräckligt ömtålig och konungens fånghålor anstår inte en adelsman.”

Det blev således Ale, Minn och Lihvind som följande dag följde Tjalves mor till det beryktade Galgholmen. Namnet syftade på den lilla udde som från slottet sträckte sig ut mot havet och den gamla barfred som fångat deras uppmärksamhet vid deras ankomst till Serena. Barfreden och dess två brodertorn var omgivna av hala klippor och djupt vatten på tre sidor. Den enda vägen in gick via en valvbåge från själva slottet och den flygelbyggnad som vette mot havet.

Lihvind tvekade ett tag men en bedjande blick från Minn fick honom att fortsätta och han klev nervöst fram till en vaktpost. De utbytte några ord varvid vaktposten försvann in i

flygelbyggnaden. Snart kom han tillbaka i sällskap med en officer med butter min. Efter ytterligare några ord från Lihvind så veknade emellertid han också och ledde personligen in dem i slottet.

“Respekten för Cindars tjänare är större än jag vågade hoppas på”, sade Lihvind lättat.

Officeren ledde dem genom fönsterlösa gångar och trappor bevakade av tungt beväpnade män och det var bara ljudet av vågor mot stenväggarna som avslöjade att de närmade sig Galgholmens välbevakade inre.

Officeren lämnade över dem till en fångvaktare som först betraktade dem misstänksamt men sedan nickade åt dem att följa med. Han låste upp flera dörrar för dem och låste omsorgsfullt efter sig så fort alla passerat. Till slut stod de framför en järnbeslagen dörr försedd med en liten glugg. Fångvaktaren kastade en snabb blick genom gluggen, grymtade och låste upp men utan att själv passera denna gång. Tara stödde sig mot Lihvind och tillsammans gick de in med Ale och Minn efter sig.

“Tjalve!” utbrast hon och rusade in.

Det tog ett tag innan deras ögon vande sig vid det det fönsterlösa rummets mörker. De befann sig i en trång och smutsig cell, knappt en manslängd från sida till sida. Någon inredning fanns där inte, bara gammalt hö utslängt på golvet. Vid den borte änden hade Tara knäböjt vid en hopkrupen gestalt, fastkedjad vid väggen. Det var knappt att de kände igen den förr så rosenkindade och livfulle smedslärlingen.

Ord kan inte återge det rörande ögonblick då moder och son återsåg varandra och det var inte bara deras ögon som fuktades av tårar. Taras kärleksfulla och tröstande ord besvarades av Tjalves bedyranden om sin oskuld och försäkran om att allt skulle gå bra. När varken ord eller tårar längre räckte till höll de bara tyst om varandra och det dröjde ett tag innan Tjalve förstod att de inte var ensamma.

“Minn! Ale!” ropade han glatt. “Då tror ni också på mig?”

De tittade förläget på honom.

“Vi vill gärna tro dig”, sade Minn. “Men vad hände egentligen?”

“Det var ett spöke!” utbrast Tjalve med darrande röst. “Kort efter att ni gått. Mäster bad mig låsa dörren men just som jag skulle dra för regeln kom han!”

“Vem då?”

“Det var mörkt utanför, jag såg bara ögonen men jag glömmer dem aldrig. Blekgrå pupiller som knappt syntes i de mjölkvita ögonen, en tom och livlös blick som tycktes stirra rakt igenom mig.”

Det gick inte att ta miste på skräcken i smedslärlingens röst när han återgav den olycksaliga nattens händelser.

“Jag försökte stänga dörren men han slog upp den på vid gavel. Jag måste ha tappat medvetandet för nästa sak jag minns är hur jag ligger på golvet och ser hur mäster står framför sitt arbetsbord med det ena av de där skrinen i sina händer, de där som köpmannens tjänare kom med, och försöker värja sig mot den där vålnaden.”

“Och sedan?” viskade Minn.

“Det var som i en dimma. Jag kände mästerns dolk bredvid mig på golvet, kanske hade han tappat den i striden, och utan att tänka grep jag den och högg angriparen i ryggen. Dolken trängde in till skaftet och gick av men han reagerade knappt. I stället slog han mig i huvudet med ett slag som av en häst som sparkar och jag föll ihop över arbetsbordet. De tre eklöven var det sista jag såg innan allt svartnade. När jag åter kom till sans var allt lugnt igen men mäster låg död bredvid mig.”

Tårar rullade nu på åter på Tjalves smutsiga kinder.

“Varför flydde du då?” kunde Ale inte låta bli att fråga.

“Jag kunde inte tänka klart längre”, svarade Tjalve urskuldande. “Jag ville bara bort från allt det hemska och hem till mors trygghet.”

“Ack, om du ändå gått till stadsvakten tidigare”, snyftade Tara. “Då hade de kanske trott dig.”

“De kommer att tro mig, mor, det lovar jag dig”, försökte Tjalve muntra upp henne.

“Har du inte berättat allt för dem ännu?”

“De har inte velat lyssna, de frågar bara om annat, om de där skrinen och vad jag vet om dem. Jag förstår inte varför det är viktigare än mästerns död.”

“Men du har väl svarat ärligt och uppriktigt på alla deras frågor?”

“Jag vet ju inget om det, mor. Jag vet bara att mästern väntade en hemlig leverans den kvällen men det är också allt. Ändå bad han mig svära på att inte yppa för någon om leveransen.”

“Det gjorde du väl inte heller?” undrade Tara med en plötslig oro i rösten. “Inte ens för din far?”

“Mor!” utbrast Tjalve upprört. “Vad som än varit mellan er så respekterar far mitt val. Han betraktade mästern Othar som min fosterfar och skulle aldrig ens ha krökt ett hår på hans huvud.”

“Seså, min son, fäst dig inte vid en orolig kvinnas farhågor. Jag litar på dig och ber för att allt ska sluta väl.”

De fattade varandras händer och tittade varandra djupt i ögonen. Tjalve ville säga något mer men just då kom fångvaktaren in i cellen.

“Är ni kvar än?” undrade han. “Nu måste ni verkligen gå!”

“Cindar vare med dig”, sade Tara och kysste hastigt sin son på kinden.

Fångvaktaren tycktes nervös och skyndade på dem bort från fängelset och ut i det rum där officeren lämnat dem. Han försvann lika snabbt och de såg sig osäkert omkring. En annan dörr öppnades och in kom två vakter som stannade upp och förvånat betraktade dem.

“Fader”, sade den ene osäkert. “Detta är inte en plats för en kyrkans man.”

“Vi har precis besökt en fånge på Galgholmen”, förklarade Lihvind.

“Jag beklagar, fader, men inte ens ni äger tillträde till Galgholmen.”

“Ni missförstår mig, jag sade att jag redan varit där.”

“Jag måste be er följa oss ut å det snaraste”, avbröt vakten med skärpa i rösten.

Lihvind tittade förbryllat på dem men då han förstod att de menade allvar sade han inte emot.

“Synnerligen ohövligt”, mumlade han. “Men, hur är det fatt, kära du?”

Abboten hann precis ta tag i Minns hand och hindra henne från att falla ihop. Hon såg blek och tagen ut och mötte förvirrat hans blick, som om hon precis hade vaknat ur en djup sömn.

“Åh, jag blev plötsligt så yr”, sade hon med en matt röst.

“Fånghålornas luft har en skadlig inverkan på ungmörs känsliga sinnen”, svarade Lihvind och lät henne stödja sig på sin arm medan de lämnade slottet.

“Vad menade Tjalve med det där sista?” frågade Ale och vände sig till Tara. “Om sin far menar jag?”

En lätt rodnad syntes på moderns kinder.

“Din fråga är inte taktfull, unge man”, sade hon. “Icke desto mindre är jag skyldig dig ett svar. Tjalve är frukten av min ungdoms största kärlek och största dumhet då jag lät känslorna skena iväg med mig och lämna förnuftet kvar. Hans far är Thieran, en orädd och vådlig man som nedlägger kvinnor lika lätt som fiender.”

Ale tittade oförstående på henne.

“Jag glömmer att ni är nykomlingar i Serena”, fortsatte Tara och log svagt. “Thieran är också känd under namnet Råven. Hans namn känner alla men ingen känner honom, han är alla köpmäns skräck och alla tjuvars beskyddare och priset på hans huvud växer ständigt. Han är den oinskränkte och oåtkomliga ledaren för Serenas undre värld och Tjalve är hans förstfödde son.”

7. Råven

“Blott tjuvar kan man lita på, de är alltid oärliga.”

Gammalt tjuvordspråk

Följande dag var de föregående lik. Ale och Lihvind intog sitt morgonmål medan de lyssnade till Ragnvalds optimism inför den stundande audiensen hos kung Serevan VIII. Minn var alltjämt blek men hade ändå orkat göra dem sällskap.

“Hertig Harald lämnade Serena igår kväll och alldenstund Hans Majestät behöver sina vasallers gunst så kommer mitt ärende måhända ses med blida ögon”, utbreddes sig Ragnvald. “Förener er med mig i en välgångsskål!”

Bägare höjdes pliktskyldigt till svar men utan någon vidare entusiasm. De tidigare audienserna hade inte givit några skäl till optimism och gårdagens besök på Galgholmen fick adelsmannens bekymmer att te sig futtiga.

De skulle just till att resa sig då en liten pojke sprang fram till deras bord.

“Jag skulle hälsa från Tara till någon Almin, vän till Tjalve”, sade han med andan i halsen.

“Om du menar Ale och Minn så har du funnit dem”, svarade Lihvind leende och tecknade med handen åt deras håll.

Pojken verkade inte vara så nogräknad.

“Tara vill träffa er genast”, fortsatte han och sträckte hoppfullt fram en hand. “Han sa att ni är snälla.”

Lihvind rynkade på pannan men stack ändå till honom ett kopparmynt.

“Vem är han som sände dig förresten?” frågade abboten men pojken hade redan snappat åt sig myntet och lagt benen på ryggen.

“Vad kan Tara vilja oss?” undrade Ale och tittade osäkert på Ragnvald.

“En riddares plikter omfattar såväl sin herre som det täcka könet”, yttrade adelsmannen.

“Du har min lov att avstå från dagens audiens och besöka denna Tara men återvänd sedan till värdshuset för den händelse att jag skulle behöva kalla på dig.”

“Tack så mycket, herre Ragnvald”, sade Ale uppriktigt. “Minn, orkar du följa med mig?”

Minn nickade till svar men såg tankfull ut, som om det var något som bekymrade henne.

De avslutade sitt morgonmål och gav sig sedan av, Ragnvald och Lihvind mot slottet och Ale och Minn mot södra porten, där Tara bodde. Väderkvarnen hade sedan länge påbörjat dagens arbete. Dess vingar vred sig sakta med vinden och från dess inre hördes hur löparen vred sig mot liggaren och malde dagens mäld till mjöl. Vid den lilla röda trästugan syntes ingen till men dörren stod på glänt som om de var väntade.

Ale sköt försiktigt upp dörren och ropade Taras namn.

“Vad konstigt, gardinerna är ännu fördragna...” började han men hann inte längre ty plötsligt sprang några upp bakom dem och knuffade med all kraft in dem i stugan. De tumlade in på ett enkelt trägolv varvid dörren slogs igen och lämnade dem i ett skumt ljus.

“Rör er inte!” beordrade en väsande röst från stugans mörka inre. “Ni ser inte mig men jag ser er tillräckligt bra för att träffa er båda med mitt dubbelarmborst.”

“Vem är du?” frågade Ale upprört. Han var fortfarande för arg efter knuffen för att reflektera över den fara de plötsligt befann sig. “Vad har du gjort av Tara?”

“Här är det jag som ställer frågorna”, svarade den väsande rösten skarpt. “Men din fråga hedrar dig”, tillade den i något mjukare ton. “Tara tror sig träffa er i andra änden av staden så vi har gott om tid på oss innan hon är tillbaka.”

“Vad vill du oss?” krävde Minn att få veta.

“Som jag sade, det är jag som frågar och ni som svarar. Era handlingar har väckt många frågor hos mig och jag tycker inte om att inte veta. Det är därför bäst för er själva att ni svarar sanningsenligt. Har vi förstått varandra?”

Ett sjungande ljud från en spänd armborststräng hördes i mörkret och Ale och Minn vågade inget annat än att nicka till svar.

“Utmärkt”, sade den anonyma rösten. “Låt oss då börja med att betrakta fakta. Främlingar kommer till Serena, så långt inget ovanligt. De är närvarande vid en smärre skandal, där handelsfuste Chorán förödmjukas. Nåväl, det kan vara en slump. Men sedan är de de sista som ser dvärgsmeden Othar i livet, bortsett från dennes olycklige lärling, och de första som upptäcker den döda kroppen. Nu börjar det bli för många sammanträffanden.”

“Tror du att vi har med mordet att göra?” utbrast Ale.

“Tro är för kyrkans män”, sade rösten avfärdande. “Jag vill veta. Jag misstänkte att ni var inblandade tills ni inte bara tröstade lärlingens mor utan också hjälpte henne in på Galgholmen, den enda plats i Serena som jag själv aldrig bevistat.”

“De släppte in oss därför att vår abbot Lihrint bad dem om att få komma in”, sade Minn men fick bara ett hest skratt till svar.

“Jag vet att Tjalve är oskyldig till det han anklagas för. Jag vet också att ni tror att han är oskyldig. Berätta därför vad det är som ni vet som får er att tro detta.”

“Tjalve skulle aldrig ens lyfta en hand mot Othar!” utbrast Minn. “Dvärgsmeden var som en far för honom.”

“Likväl är Othar död så någon måste ha bringat honom om livet.”

“Thieran måste ha gjort det”, flikade Ale in.

“Thieran?” undrade rösten intresserat.

“Ja, Tjalve berättade om en Thieran som är ledare för tjuvgillet och som också är hans far.”

“Och varför skulle denne Thieran mörda en smed?”

“Othar försökte skydda de där skrinerna som han fått från den där handelsfursten, Chorán.”

“Aha, och vad var det för hemligheter som dessa skrin dolde som kunde motivera ett mord?”

“Jag vet inte, det ena skrinet var orört när vi kom dit men det andra var öppnat och tomt.”

Rösten i mörkret tystnade, som om deras hemlige utfrågare försjunkit i funderingar.

“Dina slutsatser är intressanta, unge man, men dessvärre felaktiga. För det första så finns det många skrin i Serena och om tjuvgillet skulle mörda någon för var och en av dem så funnes det inte många kvar i Serena att bestjäla. För det andra så har du inte kunnat visa att Thieran kände till innehållet i detta skrin och därmed saknas såväl kunskap som motiv för att denne skulle ha begått brottet.”

Ale hade tyckt att hans slutledning var korrekt men inför röstens motargument visste han inte längre vad han skulle tro.

“Sluta leka katt och råtta med oss”, avbröt Minn otåligt. “Du har redan dragit egna slutsatser så berätta vem det är som du misstänker.”

“Du påminner om Tara i hennes ungdom”, löd det roade svaret. “Nåväl, det finns en man som hade kunskap om innehållet och det är samme man som sände skrinet till dvärgsmeden, nämligen handelsfursten Chorán.”

“Varför skulle han sända honom något för att sedan stjäla tillbaka det?”

“Kanske för att han ville få det att se ut som en stöld, ty nu kommer vi till motivet. Medan vi har pratat så har kungens män fångslat många av tjuvgillet medlemmar i sin jakt på Thieran och än fler kommer att fångslas innan dagen är slut. Chorán har av naturliga skäl haft ett horn i sidan till Thieran och nu har han fått en förevändning att med kungens benägna stöd slå till hårt och skoningslöst. Jag frågar er därför nu, vad fanns i det där skrinet som till och med kungen vill ha tillbaka?”

“Jag vet inte”, erkände Minn. “Othar öppnade aldrig skrinet och nyckeln låg i ett förseglat brev så Chorans tjänare kan heller aldrig ha öppnat det.”

“Och var finns det här brevet nu?”

“Othar brände tyvärr upp det.”

“En klok åtgärd av en försiktig man”, mumlade rösten. “Men än är inte allt hopp ute, ty jag känner Chorans. Hur hemliga hans dokument än är så finns det alltid minst en kopia av det i hans arkiv.”

“Så varför hämtar du det inte, du som varit överallt i Serena?” frågade Minn utmanande.

“Det vore för farligt för mig just nu. Därför vill jag att ni gör det.”

“Vi?” utbrast de båda. “Hur skulle det gå till?”

Det hesa skrattet hördes igen.

“Om ni kan ta er in till Galgholmen så kan ni säkert ta er in i Chorans handelshus också. Ordna med en förevändning för att ta er in och göm er sedan där till kvällen. En av mina män kommer att vänta utanför. Ni släpper in honom, går själva ut och glömmer både det och det här samtalet. Jag tar sedan hand om resten. Om det påstått stulna föremålet återfinns så kommer både Chorans massarresteringar att upphöra och Tjalve att försättas på fri fot. Jag blir nöjd och ni blir nöjda.”

“Vem är du egentligen och vad har du för intresse av allt det här?” undrade Ale.

“Det har ni nog redan listat ut”, svarade rösten kort.

“Du har fått svar på dina frågor så svara nu på våra!” fräste Minn.

De väntade på svar men förgäves, den okända rösten hade tystnat. Plötsligt slogs dörren upp bakom dem av en okänd hand och de bländades av det infallande ljuset. När deras ögon återhämtat sig kunde de se hur ljuset föll in över ett bord framför dem, bakom vilket en utdragen stol stod. En svart skäpta hade stuckits ned i bordet och den darrade fortfarande lätt. De rusade snabbt ut ur stugan men inte heller där syntes någon till. Solen stod nu som högst och det var en vacker vinterdag som fick det gångna samtalet i mörkret att kännas överkligt.

De sade ingenting till Ragnvald och Lihvind när de återsågs på kvällen och av deras besvikna miner förstod de att inte heller deras ärende slutat väl.

“Naturligtvis vinnlägger jag mig också om etiketten men greve eller ej, ska en jaktfråga verkligen prioriteras högre än en trohetsed?” muttrade Ragnvald.

“Cindar lär oss tålmod...” började Lihvind men tystnade då han såg hur brodern mulnade. “Och det gäller tydligen också kyrkans män”, tillade han tyst för sig själv.

Minn blandade sig försiktigt i diskussionen. Med knäppta händer och huvudet lätt böjt åt sidan vände hon sig mot Lihvind.

“Fader Lihvind?” sade hon med mjuk, nästan flickaktig röst.

“Ja, mitt barn?”

Minn tittade ned i marken som om hon skämdes för sitt ärende.

“Jag skulle vilja be dig om en tjänst. Det är lite känsligt.”

“Tala, mitt barn, så ska jag göra vad som står i min makt.

Utan att titta upp skrapade Minn nervöst med ena foten i marken.

“Jag skulle behöva en sak, från en örthandlare, lite extrakt från pilträdet bark, mot smärtor.”

Hon gav Lihvind en oskuldsfull blick under lugg och en lätt rodnad visade sig på abbotens kinder.

“Jag förstår”, sade han och harklade sig. “Men hur ska jag finna det i en så här stor stad?”

“Jag har hört att det finns på handelshuset”, svarade Minn. “Chorans handelshus lär saluföra många olika örter.”

“Nåväl, låt oss besöka handelshuset i morgon bitti och se om vi finner vad du söker.”

“Åh tack så mycket!” utbrast Minn och föll glädjestrålade abboten om halsen.

Ale hade gapande bevittna spektaklet. Aldrig förr hade han sett Minn bete sig på det viset. Var hela uppträdet allvarligt menat eller hade hon bara spelat? Minns triumferande leende mot honom när hon lämnade abbotens famn tydde i alla fall på det senare. Utan vare sig svärd eller magi hade hon nu vunnit dem inträde till Chorans handelshus. Det fanns tydligen sidor hos hans gamla barndomskamrat som han aldrig ens hade anat.

“En efter en lämnar mina tjänare mig”, beklagade sig Ragnvald. “Allena måste jag utsätta mig för konungens nåd.”

“Misströsta inte, dyre broder”, försökte Lihvind lugna honom. “Det är på min inrådan som du begivit dig till Serena och vad som än händer så ämnar jag inte överge dig att möta ditt öde ensam.”

“Nåväl, så gå då, greven av Fornmark antydde hur som helst att morgondagen skulle ägnas åt att dryfta fiskerifrågor.”

Adelsmannen gick med tunga steg in i värdshuset. Han såg ut som om han ville följa Orims tidigare råd och söka styrka i botten av en brännvinsbägare.

8. Dunkla motiv

“Vörda sanningen och låt icke lögnen besudla er tunga och förmörka ert tal, ty ingen lögn är så vit att den icke med tiden grånar och blir svart.”

Cindars Ord, kap 3, tal 6

Dagen därpå begav sig Ragnvald ensam till slottet medan Lihvind, Ale och Minn sökte upp Chorans handelshus. Alla de frågade kände väl till handelshuset och det dröjde inte länge förrän de stod framför det.

Handelshuset var en stor stenbyggnad med rader av portar som ledde in till bottenvåningen. Alla portar stod på vid gavel så att folk kunde strömma in och ut, något som fick hela konstruktionen att påminna om ett tempel vilandes på en pelargång och besökarna att likna fromma bedjare. Men detta var inte ett av Cindars många tempel och kyrkor utan en köpmännens plats där människors svett och tårar såldes för klingande mynt. Ända ut på gatan hördes hur varor bjöds ut, ju lägre priset var desto högre tycktes säljaren behöva ropa ut det för. Likväl var köparna inte nöjda och hetlevrade diskussioner på gränsen till slagsmål utbröt överallt. För den oinvigde tedde sig de handlande mer som vilda djur än som belevade människor.

Lihvind måste också ha uppfattat kontrasten mellan handelshusets fromma yttre och kaotiska inre, ty han stannade upp och rynkade pannan, ovillig att fortsätta.

“Är detta huru människorna lönar dig och dina skapelser, gode Cindar?” mumlade han och vägde den börs han fått av Ragnvald för sina inköp. “Genom att avyttra dem dyrt till sina medmänniskor och göra sig profit?”

Minns bedjande blick påminde honom dock om sitt löfte och med ett djupt andetag fortsatte han in i Chorans handelshus. Om det hade låtit kaotiskt utifrån så var det ingenting mot hur det var inuti. Folk skrek för att överrösta varandra, varor av alla de slag utsattes för hårdhänta prövningar och mer än en gång såg de hur råbarkade, klubbeväpnade män i purpur- och guldfärgade tabarder ingrep för att sära på grälände eller slänga ut bråkmakare. Dessa var inte kungens män utan bar ett märke som Ale inte hade sett förut, en gyllene våg mot en bakgrund i purpur.

“Chorans egna män”, muttrade Lihvind som svar på Ales outtalade fråga. “Han nöjer sig inte med att lägga penningar på hög, han har till och med gjort sig en egen vapensköld. Jag undrar vad min broder skulle anse därom?”

De trängde sig in i folkmassan och överöstes av erbjudanden på sin väg, det ena vansinnigare än det andra. En lade ett bud på Ales svärd, en annan försökte pracka på Minn en vätska som doftade så starkt att deras ögon tårades och vad det än var som en tredje viskande framförde till Lihvind så fick det den annars så stillsamme abboten att bli högröd av ilska och slå efter honom med staven. Men ingenstans fann de vad de sökte.

Till slut förbarmade sig en äldre och i sammanhanget mer sansad köpman över dem och hänvisade dem till en trappa uppåt. Den bevakades av än bistrare ordningsvakter med blanka vapen i stället för klubbor men när de såg Lihvinds klädnad släppte de hövligt upp honom och hans sällskap.

Den andra våningen visade sig till deras lättnad vara betydligt lugnare än den första. Förvisso pågick även här kommers men varorna som bjöds ut var dyrare, spekulanterna färre och förhandlingarna mer lågmälda och utdragna.

Ale och Minn glömde för ett ögonblick sitt syfte för att hänförda gå runt och beundra de exotiska produkterna och utsökta hantverken. En grovhuggen man med kraftig skägg- och hårväxt saluförde alldeles vita skinn i olika storlekar, en annan högre, mörkhyad man förevisade smycken och prydnadsföremål i ett hårt, benliknande material och en tredje

kortvuxen man med kisande blick visade upp färggranna tyger, tunna som spindelväv. I ett hörn stod en surmulen dvärg som inte tycktes intresserad av att sälja, ty han avvisade spekulant efter spekulant som kom fram och intresserade sig för de metallprover som stod uppradade på hans bord, som om bara särskilt utvalda personer finge äran att bli hans kunder. I ett annat hörn stod en vithårig gubbe med stirrig blick som förgäves försökte få förbipasserande att stanna och titta på hans skapelse, en konstruktion av metallcylindrar som inte tycktes göra mycket mer än att ånga och frusta.

Lihvind fick till slut påminna dem om deras ärende och snart fann de vad de sökte, längst in i våningen. Där stod ett flertal handlare med bord överfyllda av flaskor och burkar, försedda med kryptiska etiketter och innehållandes drycker, pulver och örter av alla de slag.

På vägen dit svepte två spensligt byggda män förbi dem. Deras yttre doldes helt av deras skogsgröna huvor och mantlar och de rörde sig ljudlöst och utan att yttra ett ord. En av dem tyckes nyfiket betrakta dem och viskade något till sin följeslagare. Lihvind snörpte missnöjt med munnen när de passerat.

“Alver”, muttrade han. “Detta gudlösa folk som betraktar sig som äldre än själve Cindar. Vad har de i Serena att göra?”

“Var kommer de ifrån?” undrade Minn.

“Det lär finnas alver i Cindarells östligaste utposter men de ser ned på andra folk än sig själva och beblandar sig sällan med människor.”

Minn kastade en blick efter dem och tyckte sig uppfatta hur de båda snabbt vände sig om och lämnade våningen. Hade de stått och observerat dem i smyg? Nåja, tänkte hon och ryckte på axlarna. De hade nog med saker att tänka på som det var redan.

När de kom fram till droghandlarnas dignande bord blev till och med Lihvind motvilligt intresserad. Håpet såg han sig om bland de många proverna.

“Storax? Galbanum? Aloe? Här i Cindarell? Och se här, teriak, ett motgift jag trodde bara fanns i kungars ägo.”

“Fader kan sina saker”, sade en av droghandlarna, som uppenbarligen vädrade en god affär. Han lutade sig fram och viskade hemlighetsfullt i abbotens öre. “Se här, jag har nyligen kommit över pulvriserat enhörningshorn med starka helande krafter. Ni kan få ett specialpris, bara för er.”

Lihvinds ögon lyste och handen som grep om penningpungen darrade. Minn ryckte försynt i hans kåpa.

“Gode Lihvind, kan vi köpa pilträdsbarken och sedan gå? Jag mår inte så bra.”

“Åh, javisst”, svarade abboten ursäktande. “Salix var det ja. Tack, en burk räcker, tack, tack. Men kan vi göra så att Ale tar dig tillbaka så kommer jag senare?”

“Det blir jättebra, tack så mycket”, svarade Minn med överdriven tacksamhet i rösten.

Med en blinkning tog hon Ale i handen och drog bort honom. Bakom dem fortsatte Lihvind och droghandlaren att diskutera allehanda örter och droger och snart var abboten blind och döv för omvärlden.

“Såja”, sade Minn. “Nu behöver vi bara hitta Chorans arkiv och gömma oss där till kvällen.”

“Bara och bara?” undrade Ale och pekade på en välbevakad trappa som ledde vidare uppåt och som endast tycktes användas av ämbetsmän med Chorans emblem. “Dit upp hade vi inte kommit ens med Lihvinds hjälp.”

“Cindar lär oss tålmod”, svarade Minn retfullt. “Vi har gott om tid innan kvällen så låt oss vänta och gripa tillfället när det kommer.”

De fortsatte att vandra runt bland den andra våningens handelsbord utan att lämna trappan ur sikte. Ingen ägnade dem någon större uppmärksamhet, vad andra anbelangade så var Ale i sin väpnardräkt och Minn i sin klosterklädnad “fint folk” med rätt att bevista de finare delarna i Chorans handelshus.

Efter ett par timmar kom det tillfälle som Minn hade väntat på. Någoting måste ha gått fel med den vithåriga mannens cylinderkonstruktion ty plötsligt sprang den i luften med en kraftig smäll och spred rök och ånga omkring sig. Ett mindre tumult uppstod när köpare flydde i panik och säljare vid kringliggande bord upprörda pekade ut skador på sina varor. Vakterna i trappan lämnade sina poster för att återställa ordningen och för stunden var vägen upp öppen.

Ale och Minn smög snabbt upp och nådde obemärkta den tredje våningen. Trappan slutade i en korridor med ett antal stängda dörrar. Ale ställde sig och lyssnade vid en mindre dörr och öppnade den försiktigt på glänt. Som han hade gissat ledde den till en liten skrubbdär staplade lådor erbjöd gott om gömställen. Där gjorde de det bekvämt för sig och inväntade under tystnad kvällen.

Timmarna gick och snart lade sig kvällens lugn också över det sjudande handelshuset. Skarorna av kunder glesnade och handelsbord tömdes på sitt innehåll. Det sorl som under dagen trängt upp till tredje våningen och den skrubbdär Ale och Minn bidade sin tid avtog mer och mer för att till slut helt tystna. Utanför skrubbens dörr passerade ämbetsmän vars långa arbetsdag nu var till ända och en efter en stängdes portarna på bottenvåningen. Sakta slumrade Chorans handelshus in.

I den dittills tysta skrubben började det emellertid att röra på sig igen. Ale reste sig från sitt gömställe, sträckte på sina stela leder och ställde sig att lyssna vid dörren. Då han inte hörde något sköt han försiktigt upp den. Korridoren utanför låg mörk och stilla. Av allt att döma var de nu ensamma i Chorans handelshus.

Med Minn tätt efter sig smög han vidare i korridoren, in mot handelshusets hjärta. Korridoren öppnade sig i en större sal med rader av fönster till vänster och höger och en stängd dörr mittemot. Rader av skrivbord fyllde salen och längs väggarna stod hyllor fyllda med böcker och dokument.

Ale gick fram till ett av fönstren och tittade ut. Torget utanför lystes upp av månens svaga sken och var helt tomt på folk. I en av gränderna skymtade emellertid en mörk skugga som tycktes hålla handelshuset under uppsikt. Ale vände sig mot Minn och skulle just till att säga något till henne men tystnade tvärt då han såg henne. Hon var alldeles blek i ansiktet och pekade darrande mot den stängda dörren mittemot henne. Han förstod direkt vad hon menade.

Under dörren silade ett svagt ljus fram. Det hade definitivt inte varit där när de kom in i salen. De var inte ensamma i handelshuset!

De drog sig försiktigt tillbaka mot korridoren men hann inte mer än ta några steg förrän ljudet av en nyckel hördes i låset. I stället kastade de sig snabbt i skydd bakom närmsta skrivbord och tryckte där utan ett ord i väntan på vad som skulle hända härnäst. Dörren gled upp med ett gnisslande ljud och tunga, raska steg passerade alldeles intill dem i riktning mot korridoren. Från sitt gömställe kunde de se hur en kappa i svart, glänsande skinn svepte förbi dem och när ljudet av stegen försvann i korridoren vågade de sig försiktigt fram igen.

“Det var Chorans handelsfurst”, viskade Minn. “Varför var dröjden han kvar här så länge?”

Ale fick en impuls och titade ut genom fönstret igen. Han hann precis se hur den mörka skuggan drog sig tillbaka och försvann. I stället närmade sig ett ljussken från gränden bredvid. Ut ur den klev en mager man med en lykta i handen, åtföljd av två kraftiga män med kortsvärd hängande vid bältena. Sällskapet korsade raskt torget i riktning mot handelshuset.

“Han väntade på någon”, viskade Ale till svar. “Och denne någon kommer nu! Men vad gör du för något?”

Minn hade smugit fram till dörren varifrån handelsfurstens kommit.

“Om Chorans ska träffa någon så ska han säkert göra det på sitt kontor. Det här är vår enda chans att höra vad de har att säga varandra.”

“Du är inte klok”, fick Ale fram men följde ändå efter henne.

Chorans kontor var pråligt inrett med ett tungt, blankslipat skrivbord i något okänt mörkt träslag framför en rad bokhyllor i samma material. Fönstrena var fördragna med sammetsdraperier i purpur och guld som fick rummet att vila i skugga. De gömde sig bakom draperierna och väntade på vad som skulle hända härnäst.

Snart hördes åter ljudet av steg i korridoren, den här gången två par. De åtföljdes av röster som bägge var bekanta för Ale och Minn. Förutom Chorans kalla, välartikulerade röst hörde de en gäll röst som var bekant från det kungliga slottet.

“Jag struntar i om min livvakt väcker uppmärksamhet, jag beger mig inte ut i staden nattetid utan den.”

“Du vet mycket väl att det inte är gott om våra möten blir kända för allmänheten, min gode Ghandor. Illvilliga rykten är det sista vi behöver just nu.”

“Bah! Staden talar ju inte om annat än den försvunna signetringen”, replikerade den kunglige hovmästaren.

“Jag vill minnas att jag varnade för indiskretionen att söka den hos adelsmännen.”

“Är det så mycket bättre att söka den hos stadens lägre skikt”, fråste Ghandor. Det var tydligt att den kunglige hovmästaren blev mer och mer irriterad. “Ibland undrar jag om du inte utnyttjar krisen för personliga syften, för att komma åt din nemeses Thieran.”

“Min lojalitet till Hans Majestät Serevan VIII är lika stark som din och det vet du mycket väl”, yttrade handelsfurstens kyligt. “Den här situationen riskerar att kullkasta mina affärer, jag önskar inget annat än stabilitet och ett fast styre.”

“Ursäkta mig, herr Chorán”, sade Ghandor i ett lugnare tonfall. “Allt det här tär på min hårt prövade själ. Jag ville ju bara väl. Efter Serevan VIII finns det ju ingen i Hova ätt som kan bära den äkta signetringen och därmed ingen tronarvinge. En kopia av ringen hade löst alla problem, ingen hade någonsin behövt veta om det.”

“Vi ville båda väl men goda intentioner ger inte alltid god verkan. Det som är gjort kan inte göras o gjort och nu måste vi hantera konsekvenserna av våra handlingar.”

“Om vi ändå hade låtit kopiera ringen inom slottets murar”, muttrade den kunglige hovmästaren.

“Du vet mycket väl att det inte hade låtit sig göras. Othar var den ende smeden i staden som hade kunnat bearbeta dvärgmetallen och han vägrade arbeta utanför sin egen smedja.”

“Men om nu inte adelsmännen ligger bakom stölden, varför skulle tjuvarna göra det?”

“De är de enda som kan ha känt till planen. Ingen annan än du, jag och Othar gjorde det. Men vad stackars Othar inte visste var att hans omhuldade lärling var oäkta son till tjuvmästaren Thieran.”

“Än din tjänare som levererade ringen och dvärgmetallen till smedjan då?”

“Valan? Nej, han står bortom alla misstankar och hur som helst så gav jag honom inte det förtroendet. Såväl uppdrag som kistor var förseglade och han trodde bara att han förmedlade baron Ekenskiölds försäljning av sin ättering till dvärgarna.”

Handelsfurstens gjorde en paus som om han kom att reflektera över något och fortsatte sedan i en mer filosofisk ton.

“Då föreföll det mig lyckosamt att jag kom i besittning av en ring av dvärgmetall i samma stund som det behövdes till kopian av den kungliga signetringen. Dylik metall är nämligen mycket sällsynt. Nu har emellertid den lyckan vänts till olycka.”

“Kanske bringade den baronen olycka också”, grubblade Ghandor. “Hans ätt har befunnit sig i ständigt förfall. Hur kom den i hans ägo egentligen?”

“Hans förfader lär ha gjort dvärgarna en stor tjänst en gång i tiden. Men vi kommer från ämnet.”

“Förvisso. Tror du att den där lärlingen kommer att berätta var den kungliga signetringen finns?”

“Nej, han vet nog inte tillräckligt”, medgav Chorán. “Men pojkens far kommer inte stilla åse hur hans son avrättas. Tro mig, Thieran kommer att försöka frita honom och då ska vi se till att han övertar sin sons plats på Galgholmen. Sedan får han välja om han vill behålla ringen eller livet.”

“Jag vill gärna tro dig”, svarade den kunglige hovmästaren dystert. “Om vi inte återfinner ringen kommer båda våra huvuden att rulla. Det kommer de kanske att göra ändå om konungen någonsin får reda på våra roller i hans olycka.”

“Det är därför vi måste undanröja spåren från vår inblandning. Jag har ännu en kopia av Othars uppdrag i mitt arkiv men med er tillåtelse ämnar jag förstöra det. Sedan finns det inte längre någonting som kopplar oss samman med ringens försvinnande.”

“Nåväl, om ringen återfinns så ser jag gärna att allt detta sopas under mattan, om inte annat så för kungarikets skull. För min egen skull kommer dock lögnen att tynga mitt hjärta intill min död.”

“Du gjorde klokt i att välja den hovliga karriären, som köpman hade du aldrig lyckats”, skrockade Chorán. Hans försök att skämta föll dock inte särskilt övertygande i hans mun och Ghandor muttrade bara till svar.

De två männen gick längre in i rummet och kort därpå hördes ett knarrande ljud. Ale och Minn hann precis titta fram från sitt gömställe bakom draperierna och se hur de båda försvann in i ett rum som dolts av en svängbar bokhylla.

“Ska vi försöka få tag på det där dokumentet innan de hinner förstöra det?” viskade Ale.

“Vad skulle det tjäna till?” svarade Minn. “Nu vet vi ju vad som stals från Othar och att varken Chorán eller Ghandor är skyldig. Det är nog bäst att vi tar oss härifrån.”

Ale tvekade först men insåg att Minn hade rätt. Kvickt och ljudlöst lämnade de Chorans kontor och tog sig ned till bottenvåningen. Kring ett av de tomma handelsborden satt den kunglige hovmästarens två livvakter runt en lyktas fladdrande sken och tycktes inbegripna i ett tärningsspel. De var dock både blinda och döva för allt som försiggick i mörkret runt omkring dem och Ale och Minn kunde oupptäckta smyga ut ur handelshuset.

De korsade det tomma torget men hann inte mer än in i den närmsta gränden förrän en skugga tornade upp sig framför dem.

“Jaså?” väste en bekant röst. “Ni fraterniserar inte bara med handelsfursten utan också med den kunglige hovmästaren?”

De kände båda igen den anonyma röst som talat till dem i Taras hus föregående dag. Deras respekt för den hade dock minskat avsevärt.

“Du vet inte så mycket som du tror”, replikerade Ale. “Varken Chorán eller Ghandor är skyldig till mordet på Othar. Det som stals är viktigare än du någonsin anade.”

“Varför visar du inte ditt ansikte?” fyllde Minn i. “Vi vet ju att du är Thieran själv.”

Mannen tycktes förvånad över att bli emotsagd av två ynglingar och tystnade ett ögonblick.

“Jag har dödat för mindre än så”, väste han till svar. “Hade det inte varit för att ni har Taras och Tjalves förtroende...”

“Vi är trötta på dina hemligheter”, sade Minn. “Om du vill veta vad vi vet så får du allt ge tillbaka något också.”

“Mod och dumhet går hand i hand, vilket det är i ert fall beror på vad ni gör med er kunskap. Nåväl, skåda det ansikte som få sett och överlevt, det ansikte som tillhör Thieran, den hemlige och fruktade ledaren för Serenas tjuvgille.”

Ut ur grändens skuggor trädde en högrest men spensligt byggd man iförd en mörk slängkappa. Ett tunt, rödblont skägg prydde den spetsiga hakan och ett par vassa gröna ögon fixerade dem hotfullt. Det regelbundna ansiktet hade en gång varit vackert men var nu vanställt av ett par fula ärr, som av dolksnitt, och han tycktes halta lätt när han närmade sig dem. Ett laddat dubbelarmborst vilade i hans händer.

“Då skulle ni se dem jag besegrat på min väg till toppen”, sade han som svar på deras outtalade fråga. “Säg mig nu vad skrinet innehöll så ska jag avgöra om det motsvarar priset för att få se mitt ansikte.”

Ale och Minn tittade på varandra och nickade tyst.

“Skrinet innehöll den kungliga signetringen”, sade Ale med fast röst.

Thieran tappade fattningen och sänkte armborstet.

“Är detta verkligen sant?” fick han fram.

“Choran tror att du är skyldig och hoppas att du ska försöka befria Tjalve så att han kan fånga dig i en fälla”, fortsatte Minn.

“Ingen cindarier skulle stjäla Serens ring”, mumlade Thieran. “Alla vet att den bringar död åt den som orättfärdigt trär den på sitt finger. Om det är det brottet Tjalve anklagas för så kan ingenting rädda honom från stupstocken.”

“Det måste finnas någonting vi kan göra!” utbrast Minn.

“Nej, min sköna mö, utan ringen ingen konung och utan konung kommer Serena att förfalla och dö. Vad bryr sig då de höga herrarna om min son?”

“Men vi kan väl inte bara vänta på det bittra slutet?” undrade Ale.

“Jag kanske inte kan stoppa händelsernas gång”, svarade Thieran sammanbitet, “men jag kan påskynda dem. Hör min ed, om konungen låter kröka så mycket som ett hår på Tjalves huvud så kommer jag personligen att ta hans liv, om det så ska kosta mig mitt eget liv! Gå nu och glöm att vi någonsin träffats, vi har inget mer att säga varandra.”

Med de orden vände Thieran dem ryggen och smälte ljudlöst samman med grändens skuggor.

“Vad gör vi nu?” undrade Ale.

“Du hörde honom”, sade Minn med gråten i halsen. “Det finns ingenting vi kan göra. Låt oss återvända till värdshuset och återhämta våra krafter. Det känns som om vi kommer att behöva dem.”

Med tunga steg vandrade de genom stadens mörka gator. Försynen besparade dem frågor om deras nattliga förehavanden ty ingen såg dem när de smög in i det tysta värdshuset. Utmattade föll de i sina sängar där de snabbt övermannades av sömnen.

9. Nya spår

“Som spår i snö är människors liv
gamla spår täcks av snö inom kort
nya spår känner ej de gamla
och en dag smälter de alla bort”

Okänd diktare

Nattens vedermödor till trots så var Ales sömn orolig. De senaste dagarnas många intryck snurrade runt i hans huvud och gav upphov till märkliga drömmar. Än såg han hur Orim grät tjocka silvertrådar, än såg han hur Tjalve tvinnade silvertrådarna till en sigillring. Ringen gled dock ur hans händer för att med ens befinna sig runt den kunglige hovmästaren Ghandors hals, varvid den åter föll isär i silvertrådar som blev till marionettsnören i handelsfursten Chorans händer.

Plötsligt knackade det på dörren och som i en dimma raglade han upp och öppnade den. Utanför uppenbarade sig ett fruktansvärt spöke med kungens krona på sitt huvud och iförd en metallbrynja sammansatt av otaliga miniatyrsköldar. Där var grevens av Fornmark guldgula rundlar, där var Chorans purpur och gyllene färger och där var till och med Ragnvalds stolta lejon. Ale försökte fly men det var som om hans fötter satt fast i en osynlig gyttja och han kunde inte röra sig. Spöket gled obevekligt fram mot honom och hans långa, magra fingrar sträckte sig efter honom. Han försökte skrika men ur hans strupe kom inte minsta ljud. Det sista han såg innan spöket var över honom var en av vapensköldarna, tre eklöv ovanför ett seglande skepp.

Med ett ryck vaknade Ale upp och såg sig omkring. Han låg fortfarande i sin säng och var alldeles dyblöt av svett. Den uppåtgående solens strålar trängde in genom de gistna fönsterluckorna och kastade tillräckligt med ljus för att man skulle se att rummet var tomt. Det hade bara varit en dröm men den hade känts så verklig.

Ale andades ut och tänkte lägga sig ned igen då ett plötsligt hugskott fick honom att flyga upp ur sängen. Vad hade de tänkt på? Hur kunde de ha varit så blinda? Utan att klä sig kastade han sig ut ur rummet och störtade in i Minns rum.

Minn öppnade motvilligt ögonen och kisade med grusiga ögon mot Ale.

“Hur dags är det på dagen?” undrade hon yrvaket.

“Vi hade fel”, sade Ale upphetsat. “Tjalve berättade för oss men vi förstod honom inte.”

“Vad pratar du om?” frågade hon och gnuggade sig i ögonen.

“Vapenskölden”, svarade han. “De tre eklöven. Vi trodde att det var eklöven på det ena skrinet han menade men det var mördarens vapensköld han såg.”

“Lugna ned dig. Chorans sa ju att ingen annan kände till att ringen fanns där, med eller utan vapensköld.”

“Inte ringen, nej, men väl det andra som handelsfursten lät sända till smedjan. Den där baron Ekenskiöld hade ju sålt sin ättering till Othar. Tänk om det var någon av baronens män eller han själv som bröt sig in för att stjäla tillbaka den.”

Minn satte sig upp men såg fortfarande skeptisk ut.

“Thieran sa ju att ingen cindarier skulle våga stjäla den kungliga signetringen.”

“Nej, men tänk om mördaren begick ett misstag, han sökte kanske en ring i dvärgmetall och tog med sig första bästa som han hittade.”

“Othar gjorde motstånd, kanske var det inte meningen att döda honom och kanske fick han bråttom iväg”, medgav Minn tankfullt. “Men i så fall kanske han kommer tillbaka när han upptäcker sitt misstag!” utbrast hon.

Ale tystnade. Så långt hade han inte tänkt.

“Vi måste genast till smedjan”, sade hon bestämt. “Om det finns en ring av dvärgmetall i det andra skrinet så stämmer din teori och då kan mördaren kanske lockas i en fälla.”

Hon gjorde en ansats att kliva ur sängen men hejdade sig och gav Ale en sträng blick.

“Om du ursäktar”, sade hon förmanande.

“Åh, förlåt”, mumlade Ale och backade rodnande ut ur rummet.

“Du, Ale”, sade Minn innan han hunnit stänga dörren efter sig. “Nästa gång du störtar in i en dams sovrum så se till att du antingen har mer än en nattsärk på dig eller att du känner henne mycket väl.”

Den kraft med vilken Ale slog igen dörren visade att budskapet hade nått fram och Minn smålog för sig själv. Men det här var inte rätt tid att gotta sig. Hon klädde snabbt på sig och rusade ut i korridoren, där Ale mötte upp. Trots brådskan hade han inte försummat att spärra på sig sitt svärdsbälte också men kanske kunde det komma till nytta nu. De rusade nedför trappan och ut ur värdshuset, utan att bry sig om att Ragnvald och Lihvind förvånat ropade efter dem från skänkstugan.

Morgonen var inte längre ung och gatorna hade redan börjat fyllas med folk. Utanför smedjan var det dock stilla, som om förbipasserande undvek den plats där döden nyligen passerat. Ale tvekade ett ögonblick men kände sedan försiktigt på dörren. Den var olåst och gled upp med ett knarrande ljud, som om den sörjde sin nyligen bortgångne mästare, och de återsåg smedjan för första gången sedan den där fruktansvärda kvällen då de uppdagade mordet på Othar.

Ale drog en lättnadens suck då han insåg att dvärgsmedens kropp inte längre fanns kvar. På platsen där den legat låg nu i stället en mosaik av små stenplattor som skimrade i alla regnbågens färger. Trots att ingen sten var den andra lik så var de ändå perfekt sammanfogade, som vore de sprungna ur samma berg. Motsvarade det manne människornas sed att ta farväl av sina döda med blomster? Om varje sten verkligen hade ett unikt ursprung så måste varenda dvärg i staden, bofast som genomresande, ha kommit förbi och lämnat sina kondoleanser.

Synen fick Ale att gripas av en djup medkänsla för detta stolta folk och den vördnad de visade sina anförvanter. När människor dog verkade omgivningen mer intresserad av att dela upp dennes tillhörigheter sinsemellan.

“Vi kommer försent”, flämtade Minn bakom honom.

Han såg direkt vad hon menade. Baronens skrin fanns visserligen kvar i smedjan men locket stod öppet. De gick varsamt närmare och var noga med att inte kliva i den utlagda mosaiken. Vem som än hade öppnat skrinet så hade denne inte haft någon nyckel ty locket var uppbrutet med sådan kraft att låset slitits bort. Som väntat var dock skrinet tomt och vad än dess innehåll kunde ha sagt dem om bakgrunden till mordet så gapade det nu bara tyst. Rådvilla betraktade de det tomma skrinet.

“Det bevisar väl att Tjalve inte kan ha gjort det?” försökte Ale men Minn skakade bara på huvudet.

“Vem skulle tro oss”, sade hon uppgivet. “Choran och Ghandor kommer att förneka all kännedom om det här och Thieran kan heller ingenting göra. Så länge ringen är borta kommer Tjalve aldrig att släppas ut ur Galgholmen.”

“Men då måste vi själva hitta ringen. Förövaren kan inte vara långt borta.”

Minn tittade överraskat på Ale.

“Vi själva?” frågade hon missmodigt. “Hur skulle vi kunna göra det?”

“Ragnvald sa ju att baronen inte längre kommer till konungens fred men att hans domäner ligger nordväst om Serena. Där han finns måste också ringen finnas. Ragnvald och Lihvind hjälper oss säkert.”

“Vill du verkligen hjälpa Tjalve så gärna?”

“Ja, det är klart. Om han är oskyldig så måste vi hjälpa honom. Vad trodde du?”

“Jag trodde...”, började Minn men avslutade inte meningen utan såg skamset ned i golvet. “Tack”, sade hon bara tyst.

Ale såg oförstående på henne men lät saken bero.

“Kom nu, det finns ingen tid att förlora!”

De vände om och skulle just till att kliva upp ur smedjan då plötsligt en kraftig skugga tornade upp sig i dörröppningen.

“Jaså?” löd en barsk men välbekant stämma. “Ni försöker sprida villospår?”

Det var dvärgen Orim som stod framför dem med sin tunga dubbelyxa dragen.

“Vi försöker bara hitta din farbrors mördare”, protesterade Ale.

“Tro inte att jag inte ser och hör bara för att mina ögon är fulla av tårar och mina öron fulla av klagorop”, frustade dvärgen till svar. “Jag har sett hur ni fraterniserat med pojakens mor och hört ryktena om hans far. Ni människor är er lika, ni försöker alltid hålla varandra om ryggen.”

“Om du inte tror oss så får du väl själv följa med oss efter den riktige mördaren”, blixtrade Minn.

“Det kanske jag gör. Ja, det är faktiskt precis vad jag ska göra och se till så att ni inte hittar på några knep.”

“Då får du allt skynda dig på”, sade Minn och gick nonchalant förbi honom. “För vi ger oss av så fort som möjligt.”

Ale tassade försiktigt efter henne, utan att släppa yxan med blicken. Som svar på dvärgens förvåning ryckte han bara på axlarna.

“Ingen som helst respekt”, grymtade Orim. “Undra på att människors kvinnor inte får följa med till slagfälten.” Men han hängde i alla fall undan yxan över ryggen och rusade efter dem med korta men snabba steg.

“Det är synnerligen storsint av er att bistå oss i detta riskabla men förhoppningsvis ärorika värv, mästare Orim”, sade Ragnvald. “Hur gärna hade jag inte velat slå följe med er men mitt ärende hos konungen binder mig till Serena och ehuru jag inte framlagt det ännu skulle det se illa ut i Hans Majestäts ögon om jag lämnade staden.”

Orim grymtade bara till svar. Ale och Minn hade överröstat varandra i sin iver att förklara sin teori men till slut hade adelsmannen och abboten låtit sig övertygas och hastigt brutit upp. Vårdshusvärden Ossjan hade försett dem med mat och filter och de stod nu huttrande utanför vårdshuset, beredda på den kalla vandring mot de ekenskiöldska markerna som väntade dem.

“Tag denna penningpung, broder”, sade Ragnvald och överräckte en tung börs till Lihvind. “Räds icke att öppna den ty inga utgifter är för höga för att återfinna den kungliga signetringen.”

“Vi vet ännu inte om vi följer ringen eller ett villospår”, svarade abboten milt. “Blott Cindar kan leda oss rätt”.

“Förvisso, men det skadar inte att hjälpa honom på traven. Föreställ dig den kungliga tacksamheten om ni skulle lyckas.”

“Jag går med landets bästa för mina ögon”, replikerade Lihvind.

“Är det då ingen ände på era ord?” avbröt Orim. “Jag trodde att ni hade bråttom.”

“Iakttag diskretion i ert sökande”, förmanade Ragnvald dem innan de gav sig av. “Det sista kungariket behöver är fler rykten. Gack nu åstad och lycka till!”

Vid den nordvästra stadsporten stannade de till och hörde sig för med stadsvakten. Denne kunde verkligen bekräfta att en adelsman med det ekenskiöldska emblemet hade passerat där tidigare samma morgon.

“Med förlov sagt, fader, så måste han ha haft en hård natt”, sade vakten menande. “Hans blick var tom och han luktade illa så jag vara bara glad åt att bli av med honom. Han fortsatte mot nordväst.”

“Det bevisar ändå ingenting”, muttrade Orim surmulet.

De fortsatte längs vägen och hade inga större problem att följa den okände adelsmannens spår, ty de vandrare som hade träffat honom hade precis som vakten lagt märke till honom och lagt honom på minnet. Av allt att döma vann de också på honom ty varje nytt vittnesmål var färskare än föregående.

“Skönt”, kommenterade Orim och tittade upp mot himlen, varifrån stora snöflingor började falla. “Då kanske vi snart kan återvända till min farbrors varma värdshus.”

Skymningen hann dock falla utan att de kommit ikapp sin misstänkte gärningsman och ställda inför mörkret och den tilltagande stormen hade de inget annat val än att ta in på första bästa värdshus. Värdshusvärden berättade samma sak som övriga vittnen och det var med goda förhoppningar som de gick till sängs. I morgon skulle sanningen om den kungliga signetringens försvinnande uppenbaras!

Nästa dag kom och med den också en strålande sol och en klarblå himmel. Nattens ymniga snöfall hade dock bäddat in marken i ett tjockt lager snö. Lihvind fann det därför för gott att höra sig för om skidor, något som den förslagne värdshusvärden gladeligen tillhandahöll. Att priset motsvarade en mindre släde var inget som den fromme abboten ens tycktes ana.

“Träbitar på fötterna?” utbrast Orim. “Vilka dumheter. Aldrig att jag spökar ut mig som en plattfotad anka.”

Sålunda fortsatte de sin väg mot nordväst. Ale och Minn hade bekantat sig med skidåkning under sina år i Lihvindskloster, där skidor hade varit det enda sättet att färdas genom vildmarken vintertid. Abboten själv hade inledningsvis problem men återfick snart de kunskaper han förvärvat som ung novis då han skidat från by till by för att sprida Cindars budskap. Föret var bra och dagens färd gick lättare än gårdagens, utom för dvärgen som fick kämpa sig genom ett snötäcke som stundtals räckte honom till midjan.

“Fördömda snö”, muttrade denne. “I våra varma och torra grottor slipper vi sådant här. Hur står ni ut egentligen?”

Ingen i sällskapet var oförsiktig nog att säga högt vad de alla tänkte utan de fortsatte under tystnad. Timmarna gick men till deras förvåning fortsatte det vita snötäcket att örört breda ut sig framför dem. Att få vandrare trotsade vädret förstod de men borde de inte finna spår efter sin gärningsman?

Till slut mötte de en bonde i en släde som visste att berätta om ett möte tidigare under dagen.

“Det var en herre med fina vapen men trasiga kläder, fader. Jo visst bar han tre eklöv. Nej, jag stannade inte för att prata. Han skrämde hästarna och ärligt talat så skrämde han mig också. När jag mötte honom? Det var nog i morse det.”

“Omöjligt”, utbrast Orim. “Han måste ha gått hela natten för att få ett så stort försprång.”

“Bäste herr dvärg”, sade Lihvind. “Kan ni verkligen inte tänka er att färdas på skidor som vi? Det är vår enda chans att minska avståndet till denne märklige man.”

“Aldrig!” replikerade dvärgen. “Men åk ni i förväg om ni måste. Jag är kanske inte lika snabb som ni men jag är segare. Ingen kan undkomma en envis dvärg.”

Ale undrade om det fanns andra sorters dvärgar men sade ingenting. De lämnade därför Orim och framåt eftermiddagen blev de äntligen belönade. Bland spår av medar och lätta djurspår så såg de en ränna genom snön, som om någon oförtrutet kämpat sig genom den tjocka snön.

“Vem det än är som vi förföljer så uppvisar denne stora likheter med vår vän Orim”, konstaterade Lihvind och inte ens den timide abboten kunde låta bli att dra på munnen åt sina ord.

Dagen hann emellertid gå utan att de kom ikapp sitt villebråd och när solen gick ned tvingades de än en gång avbryta sitt förföljande och ta in på ett värdshus för natten. Trötta,

frusna och hungriga som de var orkade ingen fördjupa sig i några diskussioner. I stället kurade de ihop sig vid elden, slukade tacksamt den enkla mat som erbjöds och stupade sedan i säng.

Från Orim hördes inget av under natten men följande morgon såg de ett par blöta dvärgkängor utanför ett rum, varifrån dova snarkningar hördes. De fann dock för gott att låta dvärgen sova ut och gav sig av utan honom för att inte spilla någon tid.

Deras färd förde dem längre och längre inåt landet, bort från de folkrika kusterna, och färre tecken på bebyggelse kantade deras väg. Inte heller mötte de några vandrare men i gengäld kunde de följa ett orört spår hela dagen. Trots det blev det ännu en resultatlös dag följt av ännu en missmodig kväll.

Följande dag var spåret alltjämt tydligt men ingen av dem var kunnig nog att bedöma hur färskt det var. Till slut fann sig Lihvind nödsakad att lämna vägen för att i en närliggande gård höra sig för om den gäckande adelsmannen.

”Jo”, sade gårdens bonde sävligt, ”konan min skulle till att mjölka om morgonen. Då blev kossorna oroliga se. Hon tittade ut och såg en vandrare på vägen. Eklöv vet jag ingenting om men vapen bar han. Sa jag i morse? Jag menade igår morse.”

Nyheter gjorde dem än mer nedslagna. Avståndet hade ökat ytterligare. Hur var det möjligt?

”Han färdas nästan dubbelt så snabbt som vi och inte ens våra skidor förslår”, suckade Lihvind uppgivet. ”Vi har inget annat val än att vänta in mäster Orim. Ära och redlighet lämnar vi nu bakom oss och dvärgens yxa blir då viktigare än våra fordon.”

De höll in farten och slog läger tidigt. Några värdshus fanns inte längre i sikte så de tvingades bygga ett vindskydd och förbereda sig på en kall natt i det fria. Lagom till det att de var klara anslöt Orim till dem.

Han var röd i ansiktet och blöt av svett men det erkännandet måste de ge honom att han trots sin marsch såg ut ha mycket ork kvar.

”Klarar ni inte mer idag?” skrockade han retfullt när han slog sig ned bland dem. Han lät inte ens andfådd.

Hans belåtenhet försvann dock snabbt när han fick höra deras redogörelse.

”Aldrig har jag väl varit med om en så uthållig motståndare”, sade han tankfullt och strök sitt frostbitna skägg. ”Det kanske blir ett intressant möte ändå.”

De gjorde upp en eld och sände en tacksamhetens tanke till Orims farbror, som försett dem så väl med mat. Med tinade händer och fulla magar återvände livsandarna långsamt och snart vågade de se an på sin jakt med tillförsikt igen. Orim tände sig förnöjt en pipa och blåste njutande ut stora rökringar. För stunden kände de återigen den jovialiske dvärgkrigare som så gladeligen berättat för dem om dvärgars liv och leverne. Ale tog mod till sig och försökte få honom att berätta mer.

”Säg mig Orim”, började han försiktigt, ”vad är egentligen dvärgmetall?”

Orim sneglade på honom, sög tankfullt på sin pipa och blåste ut en enda rökring som var större än de föregående.

”Det beror på vem du frågar”, svarade han till slut. ”Vi dvärgar känner varje metalls inneboende egenskaper och förmår bättre än människornas smeder ta fram det bästa ur var och en av dem. Era försök att dela upp dem i ädelmetaller, smidesmetaller och dylikt vittnar bara om er okunskap. För den invigde är metaller levande föremål utan begränsningar.”

Vid dvärgens ord erinrade sig Minn den syn av urberget som hon fått under inflytande av vättekoningens märkliga föremål Jordgåva för länge sedan.

”Kan metaller ha magiska egenskaper?” undrade hon nyfiket.

Orim gav henne en lång och granskande blick, som om han förstod bakgrunden till hennes fråga.

”För oss är det inte magi. Möjligen kan metaller ha egenskaper som i vår lugnare tid ter sig övernaturliga men dessa egenskaper är ingalunda onaturliga. Ta bara en sådan sak som flinta och stål, två till synes döda representanter för jordens element som tillsammans kan frambringa det nya elementet eld. Eller magnetism, denna fantastiska förmåga hos metallstycken att förnimma sina bröder och systrar och attraheras till dem av längtan efter att få återförenas.”

Orim fick ett drömskt uttryck i blicken när han talade om dessa ting.

”Den vackraste formen av magnetism är den så kallade sympatetiska. Dyliga metaller påverkar varandra över stora avstånd. Sålunda kan ett stycke som flyttas på en plats orsaka rörelser hos ett annat stycke på en annan plats eller en skada lämna ett sår genom att spån av sympatetisk metall sprids över den egg som orsakade såret.”

”Har då baronens ättering och den kungliga signetringen också sådana egenskaper?” frågade Ale men Orim skakade bara på huvudet.

”Nej, det tror jag inte. Till och med bland oss dvärgar är sympatetisk metall sällsynt. Däremot kan de vara framställda av mithril, en metall för hård för människors smeder och som de därför ofta kallar för dvärgmetall. Det var sannolikt därför som min stackars farbror fick uppdraget.”

Vid de sista orden svek Orims röst honom och de lämnade skyndsamt ämnet. Lihvind erbjöd sig att ta första vakten, ett erbjudande som tacksamt togs emot av de andra. Snart lade sig en tystnad över lägerplatsen som bara bröts av eldens sprakande i den kalla natten.

10. Svärd och magi

“Magi kommer och går men svärd och yxor består.”

Gammalt krigarordspråk

Den nya dagen grydde och ännu en till synes fåfång jakt tog sin början. De steg upp, åt en hastig frukost och axlade sina packningar. Vädret tycktes åter bli sämre ty moln täckte himlen och lätta snöflingor började falla i deras väg. Om inte deras jakt kröntes med framgång snart så skulle de inte längre ha något spår att följa. Slättmarkerna hade i alla fall redan gett upp och börjat lämna plats för träd. Träden blev till dungar som blev till en skog och innan dagen var slut slöt sig mörka skuggor kring dem.

”Svartskogen hälsar oss välkomna”, muttrade Orim sarkastiskt.

Ale rös.

”Jag hoppas att det bara är skuggorna som gett skogen sitt namn”, sade han.

”Så är det tyvärr”, svarade Orim med en glimt i ögat. ”Det hade annars varit skönt med en liten strid som omväxling. För länge sedan fanns det svartfolk i de här skogarna men i takt med ert folks framträngande har de dragit sig tillbaka till ödsligare marker.”

”Önskar du då krig framför fred?” sade Lihvind förebrående.

”Böner och trästavar utgör ett ringa skydd mot fiender. Ovan jord tror ni er stå trygga men ni ser inte de strider som vi dvärgar utkämpar mot svartfolken i bergens djup till gagn också för er människor. Utan oss hade de vället ut ur sina hålor i outsinliga mängder. Det är inte fåfång önskan utan förutseende och beredskap som driver oss.”

”Är det sant att en dvärg ensam kan besegra tio orcher?” undrade Ale intresserat.

”Tio?” skrattade Orim. ”Tjugo eller trettio är ingen konst att fälla för en hårdför dvärg med en skarpslipad yxa. I strid mot många fiender på en gång arbetar vi upp ett bärsärkraseri som ger oss styrka att svinga våra yxor tills inga fiender längre står upp.”

”Men hur försvarar man sig med bara en yxa?”

”Försvarar sig? Det behöver man inte så länge man nekar motståndaren anfall. Ditt märkliga svärd är välsmitt och din klumpiga sköld är vacker men i strid är de underlägsna en yxa. Du behöver flera svärdshugg för att fälla en fiende och mot tunga vapen förslår inte skölden långt. Jag däremot faller mina fiender med ett enda yxhugg innan de får en chans att slå tillbaka.”

”Utmana inte ödet”, mumlade Lihvind. ”Onda tider stundar och du kan få bevisa dina ord förr än du anar.”

”Låt dem komma på det att jag må visa mig värdig min faders yxa.”

Till de andras lättnad infriades inte dvärgkrigarens förhoppningar. Varken vän eller fiende korsade deras vandring genom Svartskogen och natten förflöt lugnt också den. När den uppåtgående solen skingrade mörkret tog den också med sig alla tankar på svartfolk och de återupptog sin jakt. Spåret var nu svagare men gick än så länge att följa och framför dem började nu också en bergskedja att resa sig.

”Vi närmar oss Ekedals bergspass varåt spåren leder”, anmärkte Lihvind. ”Bortom det börjar baron Ekenskiölds marker och då om inte förr torde vår gåta få sin lösning, med eller utan spår.”

De sista timmarna gick stadigt uppåt och det var med trötta ben som de välkomnade dagens slut. Vinden hade börjat tillta och blåst bort de sista resterna av spåret men bergspasset erbjöd gott om skyddande skrevor för deras nattläger och de såg fram emot ännu en lugn natt. Den här gången ville dock ödet annat.

Det var under Orims vakt som det hände och efteråt skulle de vara tacksamma för det ty utan dvärgens vaksamhet hade det kunnat gå mycket illa. De väcktes av det klirrande ljudet av hans ringbrynja när han hastigt reste sig och spanade ut i mörkret.

”Vad står på?” undrade Lihvind yrvaket.

”Ett litet djur rörde sig mot lägret”, svarade dvärgen. Något skrämmer det mer än lägereldens sken och detta något är på väg hitåt.”

Ale greppade nervöst sitt svärd och till och med Lihvind grep efter sin stav. Det som kunde bekymra en dvärg var tillräckligt för att skrämma den modigaste människa och de drog sig oroliga närmare honom.

Plötsligt bröts tystnaden av vilda ylanden som skar genom natten. Ale höjde instinktivt sin sköld till skydd för sig och Minn och ögonblicket efter kände han hur någonting for in i den och blev sittande. Han behövde inte se efter vad det var för något för in i ljuskretsen föll nu halvdussin projektiler. Bredvid sig såg han hur Minn slöt ögonen och tycktes koncentrerad. Bad hon en bön? Bakom henne hade Lihvind segnat ned med en svartfjädrad pil genom axeln. Ylandena hördes nu alldeles intill lägret och de kunde skymta skuggorna av flera beridna krigare.

”Ge dem inte ett andra skott!” bölade Orim och rusade ut i mörkret.

Ale tvekade och kastade en blick på Minn och Lihvind.

”Hjälp honom, Ale”, stönade Lihvind. ”Annars är det ute med oss allesamman. Jag skyddar Minn.”

Vid abbotens ord spärrade Minn upp ögonen och såg sig förvirrat omkring, som om hon precis hade vaknat. Ale tyckte sig se en blandning av vrede och något mer i hennes blick, var det besvikelse? Utan att tänka mer på det hörsammade han Lihvinds önskan och rusade efter dvärgen.

Mörkret slöt sig om honom men lyckligtvis hade molntäcket spruckit upp och en liten strimma månsken letade sig ned till honom. Framför honom var Orim inbegripen i strid med fyra av de fientliga ryttarna. På sin väg till dvärgens sida snubblade han nästan på ett fyrfota djur som låg stilla på marken med sin lika stilla herre under sig.

En femte ryttare dök upp ur tomma intet och det var med nöd och näppe som han fick upp sin sköld till skydd. Ett tungt slag träffade skölden och bedövade nästan hans arm. Med sitt svärd försökte måtta en fint så som han hade lärt sig men ett nytt smärtsamt slag kastade honom tillbaka och skölden kändes med ens så tung att han inte längre orkade hålla den framför sig. Som i en dimma såg han hur hans hånleende motståndare höjde sitt svärd mot hans oskyddade bröst. Han kände nästan hur han välkomnade det hugg som skulle göra slut på hans plåga.

Men innan svärdet hann falla ven en egg genom luften och klöv hans fiendes huvud ned till axlarna. Ale kände hur en klibbig vätska träffade honom i ansiktet och lättningen över att ha klarat sig ersattes snabbt av kväljande olust.

”Ge dem inte initiativet!” röt en röst tätt intill hans öra.

Ale kämpade för att uppbåda ny styrka och höjde skölden igen. Ännu en ryttare dök oväntat upp, beväpnad med ett långspjut, men i stället för att rida rakt mot Ale sökte han först kringgå dvärgens yxa. Hans första hugg träffade därför skölden snett så att styrkan i stöten helt avleddes. Det skedda gav Ale en idé och i stället för en ny fåfång fint så väntade han kallt in nästa attack.

Stöten kom men den här gången vek han åt sidan och vinklade skölden. Spjutet gled förbi skölden utan att göra någon skada och Ales motståndare tappade överrumplad balansen. Det var det ögonblick som Ale hade väntat på. Med ett snabbt hugg över den utsträckta spjutarmen slog han vapnet ur hans hand, vände om och följde upp det med ett nytt hugg som slog den försvarslöse ryttaren ur sadeln.

Utan att ta sig tid att yvas över sin seger vände han sig instinktivt mot näste anfallare som han skymtat i ögonvrån, nekade honom första hugget och stötte svärdet mot den överraskade ryttarens oskyddade bröst. Den kraft med vilken ryttaren sprängde fram vändes mot honom själv och svärdet trängde djupt in i honom. Ljudlöst gled han ur sadeln medan hans herrelösa kreatur flydde ut i mörkret.

Då inga nya fiender syntes till vände sig Ale mot en av Orims kvarvarande motståndare och utan hänsyn till den ridderlighet han hade lärt sig så fällde han honom med ett hugg i ryggen. Orim hade själv avslutat två av sina antagonister och sänkte nu den sista med ett svepande hugg.

”Den där var min!” skrek han vresigt men en glimt i ögat visade att han ändå hade uppskattat Ales verk. ”Inte illa för ett svärd”, berömde han.

”Inte illa för en yxa”, svarade Ale självsäkert.

Striden hade gjort honom upprymd och han kände hur blodet pulserade i kroppen. På några ögonblick hade han och hans svärd fått sitt elddop och ensam hade han fällt tre motståndare. Med ens förstod han dvärgens känslor inför strid. Han kände det som om han för första gången i sitt liv utträttat något stort, något eget, och som han äntligen hade hittat sitt kall i livet. Det var nästan så att han beklagade att där inte längre fanns några fiender att bekämpa.

Dvärgen hade ryckt till vid Ales ord men brast nu ut i ett gapskratt och slog honom hårt över axeln.

”Du och jag ska nog bli goda vänner trots allt”, skrattade han.

På avstånd hörde de hur flyende ryttare red bort från dem.

”Låt dem löpa och berätta om sitt nederlag”, sade Orim.

”Vad var det för några?” undrade Ale.

Han hade börjat lugna ned sig och först nu började eftertankens kyla stryka över hans upphettade ansikte. Tre motståndare låg livlösa vid hans fötter men om ödet hade velat annorlunda så hade han själv legat där, ja inte bara han själv utan också Orim, Lihvind och Minn. Tanken gjorde honom yr och det svartnade för hans ögon.

”Ulvryttare”, svarade Orim med en röst som lät avlägsen. ”Svartalfer på tämjda på ulvar. Jag hade faktiskt inte väntat mig att finna några här. Vad kan ha lockat dem ut ur sina bergshålor? Men hur är det med dig?”

Dvärgen hade sett hur blek Ale hade blivit och tog snabbt tag i honom för att hindra honom från att falla ihop.

”Du lät dem få in ett par tunga slag”, konstaterade han. ”Men inget blod har spillts, en smärta i din arm de närmaste dagarna kommer att påminna dig om det men det är också allt. Kom ihåg detta till din nästa strid.”

Ale nickade tyst och lät sig villigt stödjäs av Orim. De lämnade platsen för striden och återvände till lägret, där de åsåg hur Minn förband Lihvinds sår.

”Cindars kraft är i sanning stark i dina helande händer”, berömde abboten.

Men Lihvinds uppskattande ord hade en överraskande effekt på Minn. I stället för att tacksamt ta emot sin kyrkofaders välsignelse så förvreds hennes min i något som liknade ilska och, tyckte Ale, besvikelse. Röd i ansiktet och med tårar i ögonen reste hon sig upp.

”Du förstår ingenting!” skrek hon. ”Ingen av er förstår någonting! Alla vill bara utnyttja mig!”

Med händerna för ansiktet sprang hon snyftande ut i skogen. Lihvind försökte resa sig men smärtan i hans axel höll honom tillbaka. Ale lät däremot inte sitt sår hindra honom utan försökte rusa efter. Han behövde inte springa långt. Strax bortom ljuskretsen låg Minn och snyftade intill en utskjutande rot som hon antagligen snubblat på i mörkret.

”Minn?” började han trevande.

”Lämna mig i fred”, snyftade Minn.

”Jag vill inte lämna dig och det vet du”, försökte Ale.

”Snälla du, du förstår inte heller. Elrind, Morvan, Lihvind – alla har de talat om mina krafter men de har inte gjort något annat än att använda dem för egna syften.”

”Hur kan du säga så? Jag såg ju själv hur du helade den där björnhonan under klosterprovet?”

”Jag gjorde ingenting, det var hon själv som helade sig genom mig. Jag är ingenting annat än ett kärl som andra nyttjar och slår sönder när de är klara. De enda krafter jag frambringat har varit andras krafter. Närhelst jag har försökt skapa någonting själv så har jag misslyckats. Jag kunde inte rädda Legim, jag kunde inte döda Morvan, jag kunde inte ens försvara oss mot de där svartfolken. Du har i alla fall ditt svärd. Jag är ingenting!”

Ale knäföll vid hennes sida.

”För mig är du någonting”, sade han. ”Jag hade aldrig vågat anfalla utan dig. Det var inte svärdet som gav mig mod, det var du.”

”Det är bara som du säger”, snörvlade Minn.

”Inte alls. Det var inte jag som stod upp mot Khendir vid Andarnas hemvist, det var inte jag som gick mot Sartor i Drömmarnas stad, det var vi. Utan dig är jag inte heller någonting.”

Minn svarade inte men hennes tårar föll inte längre och Ale förstod att hon lyssnade och tog till sig det han sade.

”Kom nu”, fortsatte han. ”Tillsammans ska vi hitta den där ringen, inte för att Ragnvald eller Orim eller ens kungen befallt det utan för att vi själva vill det och kan det. Om inte du går så gör inte jag det heller. Följer du med mig?”

Minn svarade inte men hon tog i alla fall hans hand och lät honom hjälpa henne upp och tillsammans återvände de till nattlägret. Till deras förvåning stod Lihvind och Orim en bit utanför och diskuterade. När de kom närmare såg de att de stod böjda över en av de stupade svartalferna, den förste av dem som Ale fällt.

”Märkliga ting är i görningen, det kan jag inte längre förneka”, muttrade Orim.

Han pekade på svartalfens blodfläckiga svärd och de förstod direkt vad han menade. Det var försett med ett sigill i form av tre eklöv.

”Är det honom vi har jagat hela tiden?” utbrast Ale.

”Kanske, kanske inte. Han kan också ha stulit det nyligen. Någon ring har han däremot inte på sig men ett spår har han lämnat som det vore dumt av oss att bortse från.”

”Menar du att vi ska följa efter dem som flydde?” undrade Ale men dvärgen skakade på huvudet.

”Slogs du med ett krossvapen?” frågade han retoriskt. ”Den här svartalfen bär på oläkta sår som varken svärd eller yxa åsamkat honom. Jag tror inte att de var ute på rövarstråt, jag tror att de var på flykt, men frågan är från vem eller vad. För att få svar på den frågan måste vi följa de spår varifrån de kom.”

De bröt skyndsamt upp och gjorde i ordning facklor för nattens jakt. Van som han var vid grottors mörker behövde Orim inget ljus utan gav sig av i svartalfernas spår utan att vänta in de andra. Det var som om det nya spåret intresserade honom mer än det gamla de ditills följt. Lägerelden släcktes efter att först ha gett liv åt tre facklor men innan de följde efter dvärgen så vände sig Minn mot Lihvind och mötte stadigt hans blick.

”Förlåt mig för mina förhastade ord, Lihvind”, sade hon. ”Jag vet att du bara vill mitt bästa.”

”För all del, mitt barn”, svarade abboten milt. ”Jag vet att ni båda står inför viktiga vägval.”

Han höjde rösten något så att också Ale skulle höra.

”Jag begär inte att ni i er nuvarande sinnesstämning ska ta till er mina ord men jag ber er ändå bevara dem i ert hjärta och när ni är mogna återkalla dem och lyssna till dem. Var och en av er är på väg att upptäcka krafter som vida överstiger er förmåga. Fråga er om ni inte kan nöja er med den lott Cindar skänkt er och leva i nuet i stället för att sträva efter än mer i en oviss framtid. Många män och kvinnor större än ni har klättat högt, fallit djupt och irrat länge och få av dem har sedan åter funnit sin väg och fått balans i sina liv.”

Minn rynkade på pannan.

”De orden tror jag att jag har hört dig fälla förut, till någon annan”, sade hon.

”Det är och förblir min tunga plikt som biktfader att fälla dem till vilsegångna själar”, svarade Lihvind. ”Bed till Cindar att jag inte kommer att behöva upprepa dem till dig.”

Med de orden tog han en fackla i den ena handen och sin trästav i den andra och gick med böjt huvud den väg Orim tagit. Det såg ut som om han gick med möda och han stödde sig tungt på staven. Minn följde tvekande efter och sist i sällskapet gick Ale. Svärdet i hans skida kändes med ens inte längre som en trygghet utan som en extra börda på vägen.

Det tog dem inte ens en timme att komma ikapp Orim. Han hade stannat på en plats där bergspasset var som smalast och med sänkt huvud och tankfull blick gick han fram och tillbaka. När de kom närmare förstod de varför han hade stannat.

Överallt i passet låg stelfrusna och knappt snötäckta kroppar, kroppar av både två- och fyrbenta varelser. Till det yttre liknade de de svartalfer och ulvar som överfallit dem tidigare under natten, kanske hade de tillhört samma klan? Åtminstone ett dussin av dem hade stupat här.

Men det mest skrämmande var inte döden i sig utan det brutala och våldsamma sätt som de mött den på. Armar, ben och huvuden hade skilts från kropparna och landat långt från sina forna ägare. Inte ett enda av liken hade undgått denna fasansfulla lemlästning. Ännu i döden greppade de herrelösa händerna vapen, vapen som inte förmått rädda deras ägare från deras öden. Mållösa föreställde de sig den slakt som måste ha ägt rum på denna plats.

”Har de dödat varandra?” flämtade Ale men Orim skakade bara på huvudet.

”Svartalfers lätta vapen åstadkommer inte sådana här skador. Detta liknar mer ett verk av en tung yxa.”

”Eller kanske ett svärd i en stark hand?” undrade Ale som erinrade sig blodfläckarna på det svärd med tre eklöv som de funnit hos hans motståndare. Det hade inte varit deras blod på svärdet och svartalfen själv kunde knappast ha orsakat sådan förödelse med det.

Orim förstod vad Ale syftade på.

”Det är i så fall en mäktig fiende vi följt men det kan mycket väl stämma”, konstaterade han. ”Vår man borde ha nått passet för ett par dagar sedan och att döma av hur snön fallit så stämmer det med tidpunkten för den här striden. Likväl så måste han ha mött sitt slut här ty spår av en släpad kropp leder bort från vägen, upp mot bergen.”

”Varför skulle de ta med sig ett lik?” undrade Minn och fruktade svaret på sin fråga.

Dvärgen ryckte på axlarna.

”För att plundra honom i lugn och ro i sin kula och sedan äta upp honom”, antar jag. ”Varför annars?”

Lihvind tecknade Cindars heliga triad.

”Frid vare med honom, vem han än var”, mumlade han.

”Tja, det får vi väl snart veta”, sade Orim och följde utan att tveka det nya spåret efter den släpade kroppen. ”Kommer ni?”

De andra kände sig inte lika hågade att gå mot svartalfers marker men ställda inför valet att vänta på denna dödens plats utan dvärgens yxa eller följa med så var beslutet enkelt.

Det snöfall som till deras förtret täckt deras första spår hade nu lagt grunden för detta nya spår och de fann sig oväntat tacksamma för det. Utan snön hade de aldrig funnit vägen till svartalfernas hålor, ty de följde inte längre någon väg utan gick rakt genom vilda berg vars steniga mark annars hade gett också den bästa spårfinnare problem.

Efter ytterligare någon timme så kom de in i en liten ravin. Gryningens första ljus hade nu börjat driva bort mörkret och de kunde alla se den av nakna buskar nödtorftigt dolda grotta som öppnade sig i ravinens slut.

Orim hukade sig bakom en klippskreva varifrån han hade god sikt över grottan och hans grepp om yxan hårdnade. Men med ens så slappnade han av och gick helt öppet fram mot grottöppningen. När de kom närmare förstod de varför försiktighet inte längre var nödvändig.

Med huvudet utåt och ansiktet vänt mot marken, som om han hade fallit i flykten, låg ännu en fallen svartalf. Döden hade hunnit ikapp honom precis innan han nått friheten utanför grottan. Orim lutade sig över honom.

”Likadana krosskador som de första svartalferna vi mötte”, konstaterade han. ”Ett enda slag räckte för att knäcka ryggraden. Vem som än dräpt alla dessa svartalfer så har han klarat sig lika bra med svärd som utan.”

”Du sa ju att han var död”, viskade Minn. ”Att svartalferna dödade honom.”

”Han verkar snarare vara Döden själv”, svarade Orim och knogarna runt yxskaftet vitnade ånyo.

De smög försiktigt in i grottan, tätt intill varandra av fruktan för vad som väntade dem därinne. Grottan förgrenade sig i flera trånga och illaluktande gångar men de vägledes av fler svartalfslik och nådde snart en mindre grottsal. På golvet låg diverse rustningsdelar utspridda, för stora för att ha kunnat tillhöra svartalferna, och i ett hörn låg en sköld, på vilken en svartalfs livlösa kropp låg. Nacken var knäckt och dess armar och ben låg i onaturliga vinklar, som om den först dödats och sedan slängts undan av starka händer.

Orim tryckte undan svartalfen med foten och ingen blev förvånad över att se de gröna eklöven och det bruna segelfartyget på skölden. Detta var mer än en knekts enkla stridssköld, detta var en adelsmans ceremoniella och påkostade vapensköld.

”Ingen annan än baronen själv skulle våga bära den ekenskiöldska skölden så öppet”, mumlade Lihvind. ”Kan en Cindarells frälse verkligen vara inblandad i ett sådant nesligt dåd?”

”Men var är er baron nu?” undrade Orim.

Det var Minn som gjorde den makabra upptäckten.

”Titta här!” utbrast hon. ”Det ligger ett avhugget finger på golvet.”

Orim synade fingret.

”Jag vågar svära på att det har suttit en ring runt det här fingret. Någon otålig svartalf har helt sonika bitit av fingret för att komma åt den. Jag undrar...”

Han gick tillbaka till den döde svartalfen.

”Och den här svartalfen saknar ett finger”, fortsatte han. ”Det förefaller mig som om han betalade dyrt för fräckheten att bita av er barons finger och bära dennes ring.”

”Så baronen har inte bara överlevt utan också tagit tillbaka ringen?” suckade Ale.

”Så ser det ut”, svarade Orim. ”Han är inte bara stark utan också seg, måhända rinner det dvärgblod i hans ådror.”

Ingen kände sig hågad att skratta åt hans skämt. Ale erinrade sig Tjalves ord om att det var ett spöke som bragt hans stackars mästare om livet och började undra om de inte låg närmare sanningen än vad de hade trott.

”Då har vi alltså inget annat val än att fortsätta till Ekedal och baronens domäner”, konstaterade Lihvind. ”Tror ni fortfarande att vi följer ett villospår, min gode Orim?”

”Jag tror att baronen tagit tillbaka sin ring men det behöver inte betyda att han också tagit er konungs ring”, grymtade dvärgen.

Han lät dock inte lika övertygad längre.

11. I ekars dunkel

“Likt ett träd är Cindars barn, de förgrenar sig, blommar ut och bär frukt men den rot ur vilken alla stammar är Cindar.”

Cindars Ord, tal 2, kap 1

Det var en vacker vy som mötte dem efter att ha kommit igenom bergspasset. Hela Ekedal i all sin prakt låg nu för deras fötter. Vägen ringlade ned från passet och förlorade sig snart i den täta ekskog som uppfyllde dalen. Också utan sin gröna sommarskrud var det med stolthet som de träd som gett Ekedal sitt namn sträckte sina nakna grenar mot den klarblå himlen ovanför dem. Än högre reste sig de berg som inneslöt Ekedal i sin famn av sten och som endast deras väg och en havsvik i öster förmådde tränga igenom.

Från bergspasset kunde de också skimta flera små byar, varifrån rökpelare kämpade sig uppåt genom den kalla vinterluften. Byarna låg alla längs branta sluttningar, som om ekskogen trängt undan dem ur dalen och tvingat dem klättra upp i de omgivande bergen. Detsamma tycktes gälla åkrarna och betesmarkerna, ty i dalen syntes inga röjda marker men i gengäld så hade byborna anlagt snillrika terrasser där lador och fåbodar nu stod ensamma i väntan på vårens sådd och grönbete. Hela dalen andades stillhet och ro.

”Om de nu ändå vill bo bland bergen så varför inte i dem i stället för ovanpå dem?” undrade Orim.

”Ekskogar är både en välsignelse och en förbannelse”, svarade Lihvind. ”Ekens hårda trä har många användningsområden och virket är högt skattat i Cindarell. Emellertid är eken därför konungens träd och får inte huggas ned utan hans tillåtelse.”

”Så träd skattas högre än människor?” skrockade dvärgen. ”Aldrig att en dvärg skulle ge vika för ett träd.”

”Det var inte så jag menade”, replikerade abboten förnärligt. ”Människor kan mycket väl leva i balans med sin omgivning utan att den ene skattas högre än den andre.”

”För all del”, svarade Orim muntert. ”Låt oss nu gå ned och hälsa på herr och fru Ek och akta oss för att trampa på deras små ekollon.”

Lihvind blev alldeles röd i ansiktet men fann inte ord att svara dvärgen. De följde i stället vägen nedåt och tog sikte på en liten by som låg strax nedanför passet.

Redan på avstånd såg de att det var mer än valet av plats som skilde byn från andra byar i Cindarell. I stället för de gängse trähusen så var den här byns hus uppförda i grovhuggen sten, ett material annars förbehållet rika borgare. Taken bestod endast av tjocka lager halm som såg ut att vara lika otillräckliga mot regn som väggarna såg ut att vara otillräckliga mot kyla. Dörrarna kunde möjligen vara av trä men i övrigt så lyste det material som dalen var så full av med sin frånvaro. Vad än Lihvind sade om naturens balans så kändes det som om Ekedals invånare var förfördelade gentemot dess ekar.

De närmade sig byn med raska steg, glada åt att äntligen få tillbringa en natt under tak igen, hur bräckligt det än må vara. En låg stenmur som tycktes ha byggts i flera omgångar omgärdade byn. Vad den än var ämnad att skydda mot så skulle det ta många generationer innan den var hög nog för att uppfylla sitt syfte. Plötsligt så nådde dem ljudet av upprörda stämmor och de såg hur en folkhop beväpnad med spadar och högafflar rusade ut ur byn. Målet för deras vrede tycktes vara en äldre man i en trasig svart klädnad som skrämt sökte undkomma sina förföljare i skogen.

Lihvind förfäradades över vad de bevittnade och gjorde ett fåfängt försök att springa ifatt pöbeln.

”Vad tar ni er till?” utbrast han. ”I Cindars namn, lämna den arme mannen i fred!”

Några efterslänrare, för orkeslösa för att hålla jämna steg med de övriga, gav upp och blängde ilsket på abboten, som om det vore hans fel att deras byte undkom dem.

”Blanda dig inte i saker som inte angår dig”, fräste en gammal gumma.

”Vakta dina ord, Rota”, sade en fetlagd medelålders man som givit akt på Lihrinds munkkåpa. ”Det är visst fint folk som besöker oss.”

”Fint folk ger sig inte ut i det här gudsförgätta vädret”, muttrade gumman. ”Förvisst bringar de mer olycka till vår arma by.”

Mannen gick urskuldande fram mot dem med öppna händer.

”Jag ber om tillgift, fader”, sade han. ”Det var inte alls vår mening att förolämpa er. Tillåt mig att presentera mig, mitt namn är Lovin och jag förestår vår enkla bys värdshus och handelsbod.”

”Angenämt”, sade Lihrind och presenterade sig och de andra i sällskapet. ”Men varför jagar ni bort en oskyldig medmänniska?”

”Ack, fader, jag tar Cindar till vittne på att den mannen inte förtjänar annat. Allt sedan han kom till vår by så har ingenting annat än ondska drabbat oss. Vintern har varit hårdare än vanligt, vänner och främlingar har gått hädan i förtid och mystiska järtecken har siktats om nätterna.”

”Seså”, sade Lihrind lugnande. ”Den hårda vintern har drabbat oss alla och det är lätt att tappa såväl mod som tro inför ödets nycker. Törhända är det bara rykten och människornas önskan att hitta enkla förklaringar som pekat ut denne man?”

”Fader, jag är inte en man som hemfaller åt vidskepelse men den här mannen skrämde mig redan första gången jag såg honom. Det var något onaturligt hos honom som jag inte kan förklara. Han ställde närgångna frågor om byns förflutna om dagarna och snokade runt i omgivningarna om nätterna. En dag var han plötsligt försvunnen och det var då olyckorna började.”

”Olyckor?”

”Gravar skändades, fader, och lik rövades bort. Unga män som var friska ena dagen återfanns döda nästa. Främlingar som kom till byn lämnade den aldrig. Mystiska ljud hördes från bergen, som av väldiga trummor och spöklika hornstötter. Sedan länge döda sågs gå igen om nätterna. Det säger jag dig, fader, att hade det inte varit för det bistra vintervädret så hade jag lämnat byn för länge sedan.”

”Men varför sammankopplar ni allt detta med denne man?” försökte Lihrind, dock utan större hopp om framgång. Värdshusvärdens historia lämnade inte mycket utrymme för lugnande ord.

”Jag såg honom själv”, löd det viskande svaret. ”Vi turades om att hålla vakt på kyrkogården om nätterna och jag såg själv hur han grävde i jorden med sina bara händer. Det var första gången vi såg honom sedan hans försvinnande. Vi försökte fånga honom men han är stark som en ox och uthållig som en häst. Flera gånger har han återvänt men varje gång har han undkommit oss. Det säger jag dig, fader, han är Döden själv!”

Det var som om en kall vind blåste förbi sällskapet när han yttrade de sista orden och en besvärande tystnad uppstod.

”Bar han något märke i form av tre eklöv?” undslapp det Ale.

Lovin tittade förbryllat på honom.

”Nej, varför skulle han göra det?” undrade han och kliade sig i huvudet. ”Det är ju salig baron Ekenskiölds vapenmärke.”

”Salig?” frågade Lihrind skarpt.

”Ja, vår arme länsherre var den förste som dog när förbannelsen drog över oss. Hans en gång så vackra slott är nu hemvist åt gästar och vålnader, vars spöklika ljus ibland ses lysa upp de tomma rummen och korridorerna. Somliga tror att han själv hemsöker dem, men ingen vågar sig dit för att utröna det.”

Nyheten om baron Ekenskiölds frånfälle slog ned som en blixtnedslåg från en klar himmel. Om baron Ekenskiöld var död, vem var det då som de förföljt alla dessa dagar? Med ens kändes gåtans lösning så ohyggligt avlägsen.

Medan de rådvilla stod där så började bybor från uppådet att återvända. Av deras besvikna miner att döma hade också denna jakt blivit resultatlös. Vårdshusvärden ursäktade sig och gjorde en rörelse av att vilja återvända till sitt varma vårdshus.

”Min gode herr Lovin”, avbröt abboten honom. ”Det är med tungt hjärta vi tagit del av er bys provningar. Vore det förmätet att be om husrum i ert vårdshus?”

Lovin betraktade dem förvånat.

”Men har ni alls inte förstått vad jag sagt?” utbrast han. ”En förbannelse vilar över vår by och som ni inte har några ägodelar som binder er hit råder jag er att lämna den snarast möjligt.”

”Vårt ärende gäller liv och död”, svarade Lihvind. ”Vi förlitar oss på Cindars beskydd.”

Vårdshusvärden gav honom en klenodig blick.

”Säg inte att jag inte varnat er”, suckade han. ”Jag hoppas ni inte tar illa upp om jag i så fall ber om förskott.”

”För all del”, svarade Lihvind, inte utan ogillande i rösten, och tog fram sin broders börs. Han var uppenbart missnöjd med hur ofta en börs med guld tycktes väga tyngre än Cindars ord.

Lovin visade dem vägen till sitt vårdshus. Det var ett enkelt envåningshus beläget mitt i byn med ett stall i den vänstra flygeln och ett fåtal rum i den högra. Kanske hade andra färdmän hörsammat vårdshusvärdens varningar för de var de enda gästerna i skänkrummet och fick förvånande blickar från en uppapperska när de trädde in. Lovin lät pliktskyldigt ställa fram vattning, öl, bröd och kallskuret och ursäktade sig sedan.

”Visst, han har ju många andra gäster att hand om”, anmärkte Orim sarkastiskt men högg ändå glupskt in på det enkla middagsmålet.

”Skrock och vidskepelse är människans tyngsta bojar”, suckade Lihvind. ”Slikt tal hjälper oss inte i vårt värv. Låt oss hellre tala med byns prästman i morgon bitti. Måhända kan han bringa ljus över den här historien.”

”Ja, om han skulle lyckas med det skulle till och med jag bli religiös”, svarade dvärgen i samma sarkastiska ton.

”Häda inte”, tillrättavisade abboten honom men fick bara en fnysning till svar.

”Tror inte dvärgar på Cindar?” undrade Ale.

”Varför skulle vi tro på människors gudar? Ur berg är vi skapade, i berg fortlever vi och genom berg har vi själva grävt oss.”

”Cindar har skapat vår värld och allt som däri dväljs”, replikerade Lihvind. ”Han må visa sig i olika skepnader för olika folk men allt levande i vår värld har honom att tacka för sina liv.”

Orim ryckte på axlarna.

”Om du säger det så. Vi dvärgar bryr oss inte om vem som skapat oss, vi formar själva våra öden.”

”Vår tro på Cindar betyder inte att vi överlämnar våra öden i hans händer”, utbrast abboten upprört. ”Den betyder att vi söker ledning hos honom på livets svåra väg.”

”Det är en konstig ledning han ger som får människor att vända sig mot människor. En dvärg skulle aldrig lyfta en yxa mot en annan dvärg.”

”Det är inte tro som leder till krig och olyckor, det är avsaknad av tro. Om alla människor följde Cindars ord skulle det inte finnas någon ondskan i världen.”

”Då är det kanske dags för er gode Cindar att yttra sina ord högre så att människorna hör honom”, svarade Orim och reste sig gäspande upp.

Lihvind svarade inte utan skakade bara på huvudet och tittade bekymrat ned i golvet.

”Avsaknad av tro”, mumlade han för sig själv. ”Arma Cindarell, vart leder din väg?”

”Jag ber om tillgift om jag uttryckt mig missaktande”, urskuldade sig dvärgen, ”men jag är en praktisk man och människornas gud intresserar mig inte. Just nu är det sömn jag behöver för att vederkvicka mig och ingenting annat.”

Abboten svarade inte men tecknade åt Orim att han betraktade samtalet som avslutat. Först när han lämnat dem tittade Lihvind upp igen och gav Ale och Minn en allvarlig blick.

”Minns vad ni lärt er om Cindars väg och håll fast vid den, vilka tvivel och frestelser som än möter er”, sade han med en ton som var bönfallande snarare än förmanande. ”Bär med er i era hjärtan att det inte bara är människorna som behöver Cindar utan också Cindar som behöver människorna. Blott enighet kan rädda landet från de faror som jag känner stundar.”

”Vilka faror då?” ville Ale och Minn veta men abboten svarade bara med att resa sig upp.

”Vi behöver sömn, så långt har vår gode dvärg rätt. Låt oss följa hans exempel och samla krafter för morgondagen.”

Diskussionen var avslutad och Lihvind återupptog den inte mer.

Följande dag började lovande med en strålande sol från en klarblå himmel. Gårdagens mörka dysterhet tycktes skingrad och glömd och efter frukosten begav de sig raskt mot byns kyrka.

Intressant nog så var det inte bara böndernas utan också Cindars hus som skilde sig från det vanliga i Cindarell. Medan böndernas hus var byggda i grovhuggen sten så hade kyrkan tydligen fått tillåtelse att uppföras av den fridlysta eken och i stället för den vanliga robusta stenkyrkan så var det en vackert snidad träkyrka som mötte dem likt ett ensamt träd i en stenöken.

Åsynen av kyrkan lättade också Lihvinds tunga sinne och han ledde dem raskt över kyrkogården. Kanske hade stegen varit mindre raska om han sett det som de andra i sällskapet såg. Vintern hade svept in kyrkogården i en vacker, snövit skrud och vid första ögonkastet andades platsen stillhet och ro. Vad emellertid alla utom abboten såg var att den idylliska bilden var genomskuren av mörka revor. Flera hål i snötäcket vittnade om att Döden passerat alltför nyligen och alltför ofta i denna lilla by. Vårdshusvärdens ord om byns förbannelse föregående kväll kom tillbaka till dem och trots den värmande solen rös de allesamman.

Ovetande om detta hade Lihvind kommit fram till kyrkporten och som ingen mäsja pågick så trädde han inte in utan slog hövligt med portklappen. Porten öppnades nästan omedelbart av en man iförd Cindarells svarta prästkappa. Det skägglösa, fylliga ansiktet och det godmodiga leendet förlänade honom ett ungdomligt yttre som bara delvis motsades av det tunna håret och den lätt böjda hållningen. Med en mjuk, melodisk stämma hälsade han sina besökare.

”Välkommen till min enkla kyrka, fader Lihvind. Fader Mihrin är mitt namn och jag bjuder dig och dina följeslagare att stiga in i Cindars hus.”

”Jag tackar ödmjukast, fader Mihrin”, svarade abboten. ”Men mitt minne måste svika mig för jag kan inte erinra mig att våra vägar korsats förut och likväl känner ni mitt namn?”

”Ditt namn har färdats ända till vår lilla by”, svarade Mihrin. ”Dock är jag okunnig om varför ni själv färdas hit denna bistra vinter och i detta pittoreska sällskap.”

”Det är en sorglig historia full av gåtor som jag gärna delar med mig av på det att gåtorna finge en lösning och historien ett lyckligt slut. Med mig färdas mina noviser Alemon och Minnea och en nyvunnen kamrat i mäster Orim av dvärgars ätt.”

Ale och Minn kysste prästens hand medan Orim nöjde sig med att med en bepansrad näve slå sig i bröstet. Mihrin tycktes besvärad men fann sig snabbt och ledde dem in i kyrkan.

Kyrkan var uppförd med enkla medel men de konstnärer som inrett den hade gjort det bästa av det material som stått dem till buds. Vackra träskulpturer flankerade kyrkogången, de till vänster illustrerade berättelser om Cindar medan de till höger berättade byns historia. Predikstolens sniderier efterliknade kraftiga ekar med tätt hopslingrade trädgrenar och täta

lövverk medan altaret som enda stenföremål i kyrkan pryddes av reliefer föreställandes de berg som omgav Ekedal.

Prästen bjöd dem att slå sig ned i det vänstra skeppet och serverade dem varm, kryddad äppelmust. Först när de druckit ur slog han sig ned själv och beredde sig att lyssna till deras historia.

Lihvind tog god tid på sig och redogjorde i detalj för deras förehavanden, från deras ärende i Serena till det mystiska mordet och den försvunna ättingen, och förklarade noga de spår som lett dem hela vägen till Ekedal och vad de hört av byborna. Dock följde han sin broders inrådan och undvek att nämna att också den kungliga signetringen stulits i samband med mordet. Mihrin lyssnade uppmärksamt utan att avbryta och först när Lihvind tystnat tog han själv till orda.

”Det var i sanning en lång och gåtfull historia”, sade han tankfullt. ”Er önskan och era ansträngningar att bringa ljus över detta är hedervärda. Icke desto mindre måste jag tyvärr beklaga att er färd hit är förgäves.”

”Vad menar ni, fader?” undrade Lihvind.

”Den gode Lovin talar mer än han tänker men han har rätt i att gamle baron Ekenskiöld är död”, svarade prästen. ”Det var jag själv som vigde honom till sista vilan och han är nu begravnen i sin egen slottspark, Cindar vare hans själ nådig. Baronnen hade inga barn och hans slott står nu tomt. Jag kan därför bara dra den slutsatsen att ni har följt ett blindspår, kanske en tjuv som nesligen kommit över hans vapen och till sin redan tunga skuldbörda nu lagt mordet på er farbror – jag beklagar verkligen sorgen, herr dvärg. Er tjuv kan således vara vem som helst och var som helst.”

”En simpel tjuv”, snörlade Orim. ”Det är ju det jag misstänkt hela tiden.”

”Men värdshusvärdens berättelser om olyckor och järtecken då?” invände abboten.

”Det är sant att en farsot gått hårt åt vår lilla by och att åskväder gett upphov till märkliga ljus- och ljudfenomen. Men döm inte mina församlingsbor efter några få klentrogna, de flesta av dem lyssnar till mig och ser inget annat än Cindars prövningar i detta.”

”Och den man som jagades ut ur byn igår kväll?”

”En stackars främling som sannolikt berövats förståndet av denna vinters hårda grepp och i sitt vansinne skändat helgad mark. Jag är dock förvissad om att jag med Cindars hjälp kan återföra honom till den rätta vägen om vi lyckas infånga honom.”

”Så ert råd är att vi återvänder till Serena?”

”Mordet kan inte göras ogjort och ättingen kan svårligen återfinnas men genom att lägga era ord väl kan ni kanske förmå konungen att mildra den unge lärlingens straff.”

”Tjuven var ju ändå på väg hit”, försökte Ale. ”Tänk om det var någon av tjänarna som stal ringen och sedan återvände till slottet? De visste kanske att ringen fanns hos dvärgsmeden.”

”De få tjänare som baronen hade dog alla i farsoten, min son”, genmålde Mihrin. ”Ingen från Ekenskiöldska slottet har lämnat Ekedal.”

”Men byborna sa ju att slottet är hemsökt”, sade Minn med en bedjande blick på Lihvind. ”Tjuven kan ha plundrat det och där hittat information som lett dem till att den dyrbara ättingen fanns hos Othar. Samma information kanske kan rentvå Tjalve.”

”Jag vet inte”, sade Lihvind. ”Fader, hur långt är det till salig Ekenskiölds slott?”

”En halv dags färd”, svarade prästen dröjande, ”men jag säger er att där inte finns något av intresse. Det är dessutom förfallet och en farlig plats att röra sig i. Bege er hellre tillbaka till Serena medan vädret tillåter det.”

Lihvind tvekade men Minn grep bönfällande hans hand.

”Jag ber dig, gode Lihvind, om inte för min skull så åtminstone för Tjalves och Taras skull.”

Abboten övervägde saken under tystnad men nickade till slut.

”Nåväl”, svarade han, ”vi famlar i blindo men också den blinde får vägledning av Cindar. Låt oss förlita oss på honom på det att han ska leda oss rätt.”

Mihrin öppnade först munnen för att protestera men insåg att beslutet var fattat.

”För all del”, sade han. ”Om det är ert beslut så ska jag göra vad jag kan för att hjälpa er. Borgen ligger österut vid dalens utlopp men skogsvägen dit är inte farbar ty den enda bron över floden har rasat. Välj därför den längre bergsvägen men vakta era steg då den är brant och hal.”

”Vi tackar er för era råd och er hjälp”, sade Lihrind och reste sig med en bugning.

Prästen följde dem ut och pekade ut färdriktningen för dem och med ömsesidiga lyckönskningar skildes de åt.

”Jag hoppas att ni inte gör er för stora förhoppningar om detta” sade Lihrind när de var tillbaka i värdshuset.”

”Det känns som om den där prästen ser vad han vill se”, muttrade Orim. ”Likväl tror jag att hans ord ligger närmare sanningen än vår tröstlösa jakt.”

”Ni har väl inte ångrat er?” undrade Minn oroligt.

”Jag har gett er mitt ord”, sade Lihrind och Orim nickade sitt bifall. ”Vi tar vår packning och beger oss omedelbart.”

Deras avfärd drog till sig många skygga blickar från byborna men ingen sade något, ingen förutom den vresiga gumma som smädat dem vid deras ankomst.

”Se hur de går till onskans boning!” skrek hon när hon såg vilken väg de ämnade ta. ”De kommer att väcka slottets demoner och bringa död över vår by! Vilka är män nog att hindra dem?”

Hennes ord fick dock bara byborna att stänga dörrarna om sig och det var en öde by som tog farväl av dem.

”Du tror väl inte på vad hon säger?” viskade Ale till Minn.

”Vad för något?” svarade Minn, ryckt ur sina funderingar. ”Åh! Nej, det var bara något som slog mig men det är säkert ingenting. Låt oss skynda på.”

De lämnade byn bakom sig, en by så skrämnd och tyst som om den redan vore död.

12. Döda herrars skuggor

“Den man kan inte dö som planterat ett träd och fött ett barn.”

Gammalt cindariskt ordspråk

Prästens varningar om bergsvägen hade inte varit överdrivna. Smal och slingrande sträckte sig vägen upp längs de höga berg som omgav dalen. Stundtals försvann dalen ur sikte bakom vassa klippskrevor, stundtals visade den sig en från en vacker men svindlande vy. Bergssidan var lika brant uppåt som nedåt och på sina håll var det omöjligt för två personer att mötas.

”Om det här ska föreställa en farbar väg så undrar jag hur illa det är ställt med den där skogsvägen egentligen”, muttrade Orim.

”Cindar har i alla fall givit oss lugnare väder”, sade Lihrind. ”Om vindarna vore lika starka som tidigare dagar hade de kunnat svepa oss utför branten.”

”Kan du inte be honom om mildare väder också”, svarade dvärgen och drog sin mantel tätare om sig. ”Min saknad efter våra varma grottor växer sig större och större.”

Hans hädiska yttrande fick aldrig något svar ty i detsamma avbröt Ale dem.

”Se där”, sade han och pekade ut över dalen.

De hade precis passerat ett krön och befann sig av allt att döma på bergsvägens högsta punkt. Bakom sig kunde de nu knappt skymta den lilla byn längre men framför dem visade sig äntligen deras hägrande mål. Där deras slingriga väg så småningom upphörde skar den havsvik som de bara anat när de stod i bergspasset in i dalen. Från väster rann dalens nu tysta floder till och i öster öppnade sig det frusna Cindarhavet. Mitt i viken låg en liten ö och på dess kala klippor reste sig en samling muromgärdade stenbyggnader. Byggnaderna föreföll illa underhållna och kunde naturligtvis inte jämföras med Cindarells magnifika slott men detta kunde inte vara något annat än det slott vari den ekenskiöldska ätten under så många århundraden residerat.

I väster reste sig från något som såg ut som en huvudbyggnad två höga torn som tycktes blicka ut över dalen. Intill huvudbyggnaden, i själva hjärtat av slottet, fanns en liten anlagd park och därefter följde ett antal mindre byggnader vars syfte de inte kunde urskilja på avstånd. I öster sträckte sig två utlöpare ut från ön i en knipkloliknande form och deras omfamning fungerade som vågbrytare för en liten naturlig hamn. Utlöparna kröntes av två kraftiga barfreder som stod där likt tysta, orubbliga väktare och bevakade hamnens inlopp.

Platsen för slottet var väl vald. Den lilla ön låg mitt i viken och stängde likt ett lås flodernas väg ut ur dalen. Därifrån hade deras herrar kunnat kontrollera såväl Ekedals skogar som sjövägen in och ut ur dalen. Kanske hade detta slott fordom sjudit av aktiviteter och tjänat som mötesplats för dalens invånare och sjöfarande handelsmän, kanske hade det genom sin strategiska position fått utstå belägringar och stormningsförsök under gångna tiders krig. Men vad än slottet hade för historier att berätta så låg det nu stilla på sin ö, berövad allt liv efter sin siste herres bortgång.

De betraktade slottet under tystnad ett tag, var och en försjunken i sina egna funderingar, och satte sig utan vidare ord i rörelse igen. Slottet var förvisso i sikte men vägen dit var ännu lång och svår. Bergsvägen nedåt visade sig inte mycket lättare än uppvägen. Där dalen öppnade sig mot havet släpptes också vindarna in och deras framfart gjorde deras vandring farlig. Vägen blockerades ofta av nedrasade och svårforcerade snömassor och vid ett par tillfällen var det så när att hala fläckar hade gett deras färd ett våldsamt slut. Först när dagen var förbi hade de lyckats ta sig ned från berget och fram till havsviken.

Utmattade efter den långa dagens hårda vandring gick de fram mot strandkanten. På nära håll såg de hur förfallet slottet var och de erinrade sig Ragnvalds ord om den ekenskiöldska

ättens långa nedgång. Det var inte ens de förnämsta herrarnas verk förunnat att stå för evigt. Slottets mörka fasad stod nu där som ett långsamt vittrande monument över en tid som aldrig skulle komma tillbaka.

Men som de långsamt närmade sig så hände det plötsligt något som fick dem att tvärstanna. I ett av huvudbyggnadens fönster flammade ett ljus upp och kastade ut ett svagt sken likt ett ensamt fyrtorn om natten. Någon eller något dväljdes fortfarande innanför slottets murar.

”Är det där de gastar och vålnader som de talade om i byn?” undrade Ale med darrande röst.

”Märkliga gastar och vålnader om de behöver ljus för att se i mörker”, sade Orim bistert och drog sin yxa.

”Låt oss besinna oss”, insköt Lihvind. ”Vi vet ännu inte vilka som finns där inne och än mindre har vi hört deras ord.”

”Farbror Othar lyssnade de minsann inte på innan de kallblodigt dräpte honom. Om du vill tala med dem så får du göra det snabbt.”

”Minns varför vi är här, mäster dvärg”, försökte abboten beveka honom. ”Vi ska inte bara fälla de skyldiga utan också fria de oskyldiga. Att självsvådligt spilla misstänkta blod stillar kanske ditt hämndbegär men ger varken dina fränder en förklaring eller Tjalve och hans familj upprättelse. Om vi inte hittar den kungliga signeringen åstadkommer vi ingenting av detta.”

”Försök inte stå mellan en dvärg och hans hämnd”, sade dvärgen varnande. ”Ringen överlämnar jag gärna till människors rättvisa men mördaren tänker jag underställa dvärgars rättvisa.”

”Kan ni inte ta den där diskussionen på en mindre öppen plats?” bad Minn. Platsen de stod på hade fri sikt mot slottet och lika bra som de såg slottet, lika utsatta var de för slottets okända ögon.

”Om de inte kan se i mörker så torde de inte kunna urskilja oss från andra skuggor”, svarade Orim. ”Det finns bara ett sätt att utröna det och det är att se dem i vitögat.”

”Men hur ska vi ta oss till över till ön?” undrade Ale.

”För en gångs skull tjänar oss vintern”, inflikade Lihvind. ”Havsvikars is är vanligtvis svag men denna torde kunna bära oss. Ett större problem blir i så fall murarna.”

”Den människomur är inte byggd som kan stoppa en dvärg”, sade Orim självsäkert och tog täten.

Abbotens uppfattning om isen visade sig stämma, även om den knakade olycksbådande på sina håll så höll den för deras vikt, och de kom torrskodda över till ön. Ljuset lyste ännu i fönstret men inte ett ljud hade nått dem och slottet tornade nu upp sig framför dem, tyst och väntande. Orim synade murarna.

”Med en bra stenhacka kommer vi igenom de här murarna inom ett par timmar”, konstaterade han.

”Och väcker hela slottet”, invände Lihvind.

”Vill du hellre flyga över murarna?” frågade dvärgen sarkastiskt.

”Murarna är gamla och fulla av skrevor”, avbröt Ale. ”Kanske kan vi helt enkelt klättra över? Sådana här murar brukade inte stoppa mig och Minn i Gylde.”

”Det var många år sedan”, mumlade Minn.

”Om jag klättrar först då, och fäster ett rep åt er?”

”Först spöka ut sig som en plattfotad anka, sedan klänga på väggar som en ekorre. Finns det då ingen ände på människors dumheter?”

”Om du inte har armstyrka nog att klättra upp för ett rep kan du kanske bevaka vårt återtag?” föreslog Ale djärvt.

”Inte armstyrka nog?” frustade Orim. ”Ni ska se att jag kommer upp snabbare någon av er!”

”Var försiktig, Ale”, manade Minn. ”Du vet inte vad som väntar bakom murkrönet.”

Ale tog av sig sin utrustning och behöll bara sitt svärd och de kläder han behövde för att hålla den värsta kylan borta. Med ett rep fäst runt midjan började han klättra.

Klättringen gick långsamt. Minn hade haft rätt i att det gått många år sedan de klättrade i Gylde. Han hittade fortfarande rätt skrevor, trots det skumma skymningsljuset, men han var inte längre samme lille pojke som förr och inte heller hade han då behövt klättra med ett tungt svärd. Varje steg som han hävde sig uppåt frestade på hans armar och ben och han började känna smärtor som han aldrig känt förut. Inte ens år av svärdsträning och långa vandringar hade känts så här.

Halvvägs upp var han bara tvungen att stanna och vila. Aldrig hade väl Gyldes väggar och murar känts så här höga? Han kastade en snabb blick mot marken och ångrade sig omedelbart. Han var farligt högt uppe men det fanns inte längre någon återvändo, han skulle aldrig hitta fäste för en klättring tillbaka. Förtvivlat bet han ihop och tvingade sina värkande lemmar att fortsätta uppåt. Svärdet skavde mot hans ben och han förbannade sig för att han tagit med det. Han skulle ändå aldrig orka lyfta det när han väl kom upp. Om han kom upp.

Efter vad som kändes som en evighet började han ändå överväga att avbryta sin klättring. Smärtan var nu så stor att han nästan inte brydde sig om han skulle ramla ned eller inte, bara det tog slut någon gång. Men så kände han plötsligt luft under ena handens fingrar i stället för den ständiga stenvuren. Han hade nått murkrönet! Ale tog ett djupt andetag och uppbådade sina sista krafter för att häva sig uppåt. Med en ansträngning lyckades han kravla sig över murkrönet och lät sin utmattade kropp falla ned på skytteloftet bakom det. Om det hade funnits någon i närheten så måste denne ha hört honom men det bekom honom inte det minsta, bara han fick vila.

Till slut besinnade han sig i alla fall och såg sig om. Det var mörkt och tyst omkring honom och av allt att döma hade hans intrång förbigått slottets okända väktare. Först när han reste sig upp insåg han förskräckt att han inte ens hade försäkrat sig om att det faktiskt funnits ett skytteloft att stå på bakom murkrönet. Hade det inte varit för det så hade han mött en obeveklig död nedanför muren! Insikten fick det att svartna för hans ögon och han fick ta stöd mot muren för att inte falla ihop. Då mötte han de oroliga blickarna från hans vänner nedanför och han tvingade fram ett modigt leende på sina läppar.

Utan att förlora mer tid surrade han repet runt en av kreneleringarna och tecknade åt Orim att börja klättra. Dvärgen besvärade sig inte med att lämna kvar någon utrustning utan spottade i nävarna och började omedelbart häva sig uppåt. Hans bristande teknik avslöjade hans avsaknad av erfarenhet men hans armstyrka var verkligen imponerande och kompenserade mer än väl för hans brister. Likväl var han röd i ansiktet och flåsade tungt när han kom upp.

”Mina komplimanger till ditt mod och din styrka”, flämtade han och bugade lätt.

Därnäst följde Minn och även om hon klättrade försiktigt så visade hon att hon fortfarande mindes sin barndoms klättringar och hon kom upp utan några problem. Lihvind hade under tiden dolt deras kvarlämnade utrustning under ett lager snö och knöt knöt sedan repet om livet. Han hade uppenbara svårigheter att ta sig upp för egen hand men Orim var stark nog att dra upp honom och snart var de alla uppe på bröstvärnet.

Från sin plats kunde de blicka ut över borggården med dess slottspark och byggnader. De såg nu att det lyste i fler fönster i huvudbyggnaden än vad de sett utifrån och de erinrade sig värdshusvärdens ord om de spöklika skenen i baronens nu döda salar. Detta var inte det plötsliga skenet av himlens blixtar som prästen hade antytt utan ett kallt, vitt sken av okänt ursprung. Vem eller vad låg bakom det?

En stege ledde ned till borggården och de klättrade försiktigt nedåt. De höll sig längs murar och väggar och avancerade försiktigt mot huvudbyggnaden. Än så länge tycktes de inte ha väckt någon uppmärksamhet. När de kom närmare såg de att fönstrena var försedda med tjocka, frostnupna glasrutor, för grumliga för att avslöja något om byggnadens innandömen.

Orim gjorde en ansats att gå mot huvudporten men Lihvind hejdade honom och pekade på en mindre dörr vid ena flygeln. Den delen av byggnaden vilade i mörker och kändes som ett betydligt säkrare alternativ. Dvärgen muttrade tyst någonting för sig själv men följde abbotens råd och de smög fram till sidoingången i stället. Orim lade ett öra mot dörren och öppnade den sedan försiktigt. Bakom dörren öppnade sig ett fönsterlöst rum, för mörkt för de de andra att urskilja någonting i men tillräckligt ljust för dvärgens grottvana ögon. Under tystnad ledde han dem genom rummet, uppför en trappa och in i en korridor.

Till en början såg de ingenting men efter hand vande de sig vid mörkret och när de kom in i en sal med fönster framträdde det i månskenet lika tydligt som om det hade varit full dag utanför. Genom glasrutorna kändes månens ljus kallt men det var mer än månen som lyste upp salen.

De hade kommit in i ett enormt rum som var så högt i tak att det löpte genom flera våningar. Själva befann de sig på en balkong, varifrån de kunde blicka både uppåt mot takets tunga ljuskronor och nedåt mot en bankettsal som dominerades av ett väldigt långbord. Långbordet tycktes konstruerat för att efterlikna ett träd och dess ena ände grenade ut sig i fem delar likt en krona på en stam. Det ljus de hade sett kom såväl från takkronornas tända vaxljus som från en sprakande eld vid långbordets huvudände. Runt bordet satt ett halvdussin figurer vars ansikten var vända från dem och mot den som satt vid huvudänden. Det var en äldre, förnämt klädd man och med höjda bågare tycktes de andra betyga honom sin vördnad. Alla hade det gemensamt att de bar på någon form av emblem i form av tre eklöv.

Åsynen av dem fick Lihvind att blekna och han tecknade förskräckt Cindars heliga triad.

”Vilka gudsförgätna krafter har återkallat slottets döda andar?” viskade han. ”Baronen och hans män går igen.”

”De verkar köttsliga nog för min yxa”, svarade Orim och hans grepp om yxan hårdnade.

”Döda eller ej, du kan väl inte anfalla dem allihop på en gång”, viskade Ale.

Dvärgen snörpte på munnen men nickade motvilligt.

”Flera av dem ser stridsdugliga och jag ser vapen nära bordet. Odisciplinerat svartfolk är en sak, tränade soldater en annan, även om det bara är människor. Kanske om vi låter dem dricka sig berusade först...”

De tvivlade inte på att dvärgen menade allvar med sina ord men ödet ville annat. Mannen vid huvudänden reste sig plötsligt och till de församlades synbara besvikelse gjorde han en ansats till att vilja dra sig tillbaka. En yngre man skyndade fram och hjälpte honom upp ur stolen. De andra höjde sina bågare en sista gång medan deras herre leddes upp för trappan.

”Nu har vi chansen att konfrontera baronen utan blodspillan”, viskade Lihvind. ”Låt oss gömma oss och se vart han tar vägen.”

Orim grymtade men gjorde som han blev tillsagd och de dolde sig bakom några draperier längs salens ena vägg. Från sitt gömställe kunde de skymta hur den yngre mannen varsamt ledsagade den äldre till ett rum och därefter med raska steg återvändande ned till bankettsalen. Så fort han var ur sikte lämnade Orim sitt gömställe.

”Jag ska förhöra honom på dvärgars vis”, väste han och klev bort mot dörren med yxan i högsta hugg. ”Se till att ingen annan kommer in i rummet.”

Lihvind försökte hålla honom tillbaka men förgäves. Den här gången lät sig dvärgen inte stoppas. De kunde bara se på hur han sköt upp dörren på glänt och tryckte sig in, oroliga för att hans hämndlystnad skulle skena iväg med honom.

Knappt hade han försvunnit bakom dörren förrän deras farhågor tycktes besannas. Ett ångestfyllt skrik som bara kunde tillhöra den gamle mannen trängde ut från rummet. Skriket slutade lika plötsligt som det börjat men bara för att ersättas av upprörda stämmor från bankettsalen nedanför. Vad som än hade hänt i rummet så skulle snart hela slottet få veta det. Utan att förlora någon tid lämnade de sin utsatta plats i salen och rusade mot rummet de också.

En skrämmande syn mötte dem när de kom in. Den gamle mannen låg hopsjunket på golvet med ena handen för bröstet. Lutad över honom stod Orim med sänkt yxa och ryggen mot dem.

”Besinna dig, mästare dvärg!” utbrast Lihvind och sprang förskräckt fram till honom.

Orim vände sig om med ett förvånat uttryck i ansiktet.

”Jag har inte gjort någonting”, sade han urskuldande. ”Han föll ihop utan att jag ens rörde vid honom.”

För en gångs skull var dvärgen faktiskt obeslutsam och han lät sig utan något som helst motstånd fösas undan av den upprörde abboten som knäföll vid den fallnes sida.

Ale och Minn stod rådvilla kvar i dörröppningen. Bakom sig kunde de nu höra hur de andra slottsinvånarna kom uppför trappan och skramlet av metall avslöjade att de inte kom obehövade.

”Barrikadera dörren!” röt Orim. Den annalkande striden tycktes ha återgett honom fattningen. ”Pojk, du fattar posto till vänster och täcker mig när jag hugger. Se bara upp för yxsvingen. Jänta, du vet bäst själv vad som ska göras.”

Minn rynkade på pannan, osäker på hur hon skulle tolka dvärgens kommentar, men gav sig inte tid att fundera närmare. Hon hjälpte Ale att skjuta fram en tung klädkista framför dörren och ställde sig sedan osäkert mitt i rummet. Trots stundens allvar kände hon sig helt tom inombords och det var som om hon varken kunde eller ville försöka väcka några slumrande krafter. Som i en dimma såg hon hur Ale ryckte åt sig en sköld som hängde på väggen och sedan tryckte sig mot den vänstra dörrposten. Hon kände det som om ingenting hon sade eller gjorde kunde påverka den situation de nu befann sig i.

Utanför dörren hörde de nu rop och skrik och plötsligt trängde en bredyxas blänkande blad genom trävirket. Dörren skulle inte kunna skydda dem länge till.

Yxans bärare måttade sina hugg väl - inom kort gapade stora hål i dörren och ett tungt slag, kanske av en stridsklubba, splittrade trävirket så att flisor flög in i rummet. Orim var dock beredd och med ett vrål hoppade han upp på kistan och måttade ett hugg där dörren gett vika. Ljudet av metall mot metall hördes när den okände klubbsvingaren lyckades parera det överraskande hugget men inte bättre än att vapnet slogs ur händerna på honom. Ett armborst riktades mot Orim men skäktan hann inte lämna bågsträngen förrän Ale hoppat upp vid dvärgens sida och täckt hans sida med sin sköld. Med ett dovt ljud borrhade sig skäktan in i skölden och blev sittande där och Ale vågade inte tänka på vad som skulle hända om nästa armborst riktades mot honom.

Utanför rummet såg de nu hur männen från bankettsalen stod samlade, beväpnade och med miner som sade att de inte tvekade att nyttja sina vapen för att hjälpa sin frände.

”Kom igen då!” vrålade Orim. ”Vem vågar möta min yxa först?”

Men det svar han fick var överraskande. Med ens ersattes männens beslutsamhet av fasa, som om Döden själv utmanat dem. I stället för att anfälla släppte de sina vapen och flydde samma väg som de kommit.

”Underjordens demoner är över oss!” hördes en av dem ropa.

”Baronen går igen!” hördes en annan.

Häpet hoppade Orim ned från kistan och ut i salen. Det var inte utan att han såg lite besviken ut. Plötsligt hördes en svag röst vid sidan om dörren. På golvet låg en man hopkrupen med ena armen i en onaturlig vinkel. Bredvid honom låg en knäckt stridsklubba.

”Nåd”, rosade han. ”Om inte för mig så åtminstone för min stackars farbror. Han har inget ont gjort.”

Orim hade yxan höjd men mannens ord fick honom att hejda sitt hugg. Darrande av återhållen vrede hängde han i stället tillbaka yxan på ryggen och räckte mannen sin bepansrade näve.

”Jag dödar inte en man som ger sig”, mullrade han, ”särskilt inte om han sätter sin äldre frände före sig själv. Men jag fordrar en mycket bra förklaring om jag inte ska frångå mina principer så tala och väg dina ord väl!”

13. Rädslans bojor

“Det är inte genom tunga skatter och stränga straff som man kuvar ett folk. Nej, det är genom att ständigt upprätthålla men sällan förverkliga hot som man åstadkommer detta ty ett folk som inte längre har någonting att förlora har heller ingenting att frukta.”

Yttrande tillskrivet den okänt grymme länsherren Agnar Svarte

Ansiktena runt bordet betraktade dem med skräckfylld respekt. Det var bleka, tärda ansikten som tycktes ha fått för lite av såväl mat som sömn den senaste tiden och av deras uppspärrade och intensiva blickar att döma hade de sett fler skrämmande ting än vad de flesta människor gör under en hel livstid. Orim satt vid huvudänden med dubbelyxan demonstrativt liggande framför sig medan Lihvind, Ale och Minn stod upp vid hans sida.

”Jag har lovat att lyssna”, började Orim hotfullt, ”men jag har inte lovat att förlåta så lägg era ord väl för ni får bara en chans. För snart ett månvarv sedan dräpte någon min farbror Othar i Serena. Förövaren bar baron Ekenskiölds emblem och stal en ring med hans sigill. Det sades oss att baronen var död och hans slott övergivet men inte nog med att vi finner att baronen och hans anhang ännu är i livet, ni försöker dessutom dräpa oss också. Jag kräver nu att få veta vem som berövat min farbror livet och varför!”

Den äldre mannen reste sig på ostadiga ben. Dvärgens plötsliga framträdande hade av någon anledning nästan skrämt livet ur honom men med Lihvinds hjälp hade han kvicknat till. Han var fortfarande tagen men likväl den ende som förmådde föra deras talan. Hans brorson, med armen omsorgsfullt lindad och vilandes i ett stödband, reste sig också och stödde honom med sin friska arm.

”Vi ber om tillgift, ädla herrar”, började han, ”men vi förstår inte alls varom ni talar. Den gode baronen är verkligen död, frid över hans minne, och det har aldrig varit vår avsikt att ta hans plats. Er farbrors död beklagar vi men jag svär på att ingen av oss har lämnat slottet på senare tid, än mindre färdats till Serena. Vårt handlande mot er beklagar vi men vi tog er för spöken och det var rädsla snarare än illvilja som drev oss. Vi har inga liv på våra samveten. Vi vet ingenting om världen utanför dessa murar och vill heller ingenting veta.”

”Ni uppträder själva som spöken”, avbröt Orim och slog nävarna i bordet så att de församlade förskräckta ryggade tillbaka. ”Ni tränger er in i en död mans övergivna slott, iklär er hans insignier och skrämmar utomstående med finter och knep.”

”Du lovade att lyssna”, sade Lihvind försiktigt medlande och dvärgen lade motvilligt band på sig.

”Med förlov sagt”, fortsatte den äldre mannen darrande, ”vi har inte trängt in. Detta är vårt hem och många av oss har bott här hela livet. De du ser runt bordet är de enda kvarvarande av slottets tjänare sedan vår salig länsherre gick bort. Min brorson Kol här var baronens förste livvakt och sörjer mer än någon annan att han inte finge gå i döden i hans ställe. Vår framlidne herre var som en far för honom. Själv heter jag Ekart och jag tjänade baronen från vaggan till graven, först som lärare och sedermera som rådgivare och förvaltare. Det är inte för att skrämma omgivningen som vi stannat här, det är för att omgivningen skrämmar oss.”

Orim sade ingenting men nickade åt den äldre mannen att fortsätta. Ekart såg sig oroligt om, som om han var rädd att någon lyssnade.

”Ni förstår, de flesta av tjänarna begav sig till byarna runt omkring för att söka nytt levebröd men det enda de fann var döden. Inom kort hade de alla förenat sig med vår baron i livet efter detta.”

”Prästen Mihrin talade om en farsot...”, mumlade Lihvind.

”Med all respekt, fader, men de var alla unga och friska och ingen av oss som blev kvar har insjuknat i någonting. Nej, det var inte en farsot utan en förbannelse som drabbade dem.”

”Byborna talar om samma sak”, undslapp det Ale. ”De sätter förbannelsen i samband med en svartklädd man och baronens vålnad. Har ni också sett dem?”

”Skrock och vidskepelse”, insköt Lihvind, som med ens tycktes ha glömt bort deras löfte att lyssna.

”Ynglingen har faktiskt rätt”, viskade Ekart knappt hörbart. ”Vi har sett dem. För några dagar sedan hörde vi envetna bankningar mot muren. Ingen vågade sig ut men vi alla såg hur en man i salig baron Ekenskiölds rustning strök runt muren. Bankningarna fortsatte dag och natt utan avbrott då han plötsligt fick sällskap av den svartklädde. De såg ut att samtala en stund och därefter försvann de båda spårlöst. Vi trodde att faran var över men bara timmarna senare så framträdde ni, ynglingen med baronens sköld och ni, fader, i er mörka kåpa. Vad annat kunde väl enkla människor som vi tro än att ni var spöken som trängt in i slottet?”

Ale, som först nu upptäckte att den sköld han ryckt åt sig i stridens hetta var försedd med de tre ekenskiöldska eklöven, rodnade och lade den förläget åt sidan.

”Menar ni att den man vi jagat så länge var här för bara några timmar sedan?” inföll Minn.

”Unga mö”, svarade den äldre mannen, ”jag vet inte vem ni jagat och varför och inte heller vill jag veta det. Jag vet bara att han inte längre är här och det tackar jag Cindar för.”

”Men kan ni visa oss var ni senast såg honom?”

De församlade skruvade på sig och det var tydligt att ingen av dem var hågad att träda utanför slottets skyddande murar. Till slut tog den unge Kol till orda.

”Om det är viktigt för er så kan jag visa er”, sade han motvilligt och gjorde en rörelse att lämna bordet.

”Inte så bråttom”, bröt Orim in och lade händerna på yskaftet. ”Än är jag inte nöjd med era svar. Om ni trodde att abboten var den svartklädde mannen och att Ale här var baronen, vem avsåg ni då när ni skrek om demoner från underjorden? Ni vill kanske inte ha några liv på era samveten men jag har inga sådana skrupler och jag har dödat för mindre. Svara mig nu, vem var det som kallade mig en demon och varför?”

Tystnaden lade sig i salen och ingen vågade titta upp och möta dvärgens blixtrande ögon. Till slut bröt en pipig röst fram vid bortre änden av bordet.

”Berätta”, sade den bedjande. Rösten kom från en spenslig ung man, inte mycket äldre än Ale, med skrämд uppsyn. ”Berätta om hur det hela började innan han dödar oss allihop!”

”Jag tror verkligen inte att det är lämpligt...” började Ekart besvärat men avbröts genast av Orim.

”Vad är det ni försöker dölja?” utbrast han. ”Berätta innan jag gräver fram sanningen med min yxa!”

”Det är bara rykten, bäste herr dvärg, dumt prat som inte bör ägnas någon uppmärksamhet.”

”Berätta!”

Ekart svalde och med stammande röst började han berätta.

”Natten innan salig baron Ekenskiöld gick hädan drömde han om onda makter från underjorden. På morgonen var han så uppskakad att han började tala med mig om sin begravning, som om han förutsett sin egen död. Han ville vila i sin älskade slottspark, innanför slottets skyddande murar, tillsammans med sina ätteklenoder. I sin sinnesstämning hade han fullständigt glömt bort att han pantsatt de flesta av dem. Följande natt fick han ett anfall och vaknade aldrig mer.”

Ekart avbröt sig för att torka en tår ur ögat och återupptog sedan sin redogörelse.

”Vi uppfyllde naturligtvis vår herres sista önskan så gott vi kunde men förstod inte vad hans sista dröm kan ha betytt. Inte förrän unge Balder här återvände från en jakttur och berättade att han sett dvärgar komma till vår dal norrifrån, i sällskap med en svartklädd man.”

”Dvärgar? Här?” undrade Orim misstroget.

”Så sades det mig. Till en början var det ingen som kopplade samman dvärgarnas uppdykande med baronens död men när våra fränder också dog och vi hörde hur också byborna sett en svartklädd man så började ryktena gå. Jag bad Balder utröna mer och när han återvände så visste han att berätta att dvärgarna nu var många fler och tungt beväpnade därtill, som om de förberedde sig för krig. Är det inte så, min vän?”

Den spenslige mannen nickade ivrigt.

”Hundratals”, pep han. ”I en dalgång vid norra passet.”

”Ni anklagar alltså inte bara mig utan hela mitt folk för skändliga nidingsdåd?” utbrast Orim och hoppade upp på bordet med dubbelyxan höjd så att Balder förskräckt ramlade av stolen.

”Vi kan bara berätta vad vi ser och hör”, svarade Ekart darrande. ”Vad det betyder vet vi inte.”

”Stilla din vrede, mästare dvärg”, sade Lihvind i det att han försökte hålla den ilske Orim tillbaka. ”Låt oss först själva ta del av vad de sett och hört innan vi dömer dem.”

Orim tog djupa andetag och skälvde i hela kroppen.

”Nåväl”, sade han till slut. ”Visa mig först var ni hörde bankningarna och sedan var ni såg dvärgarna och inte ett ord till om några underjordens demoner!”

Utan ett ord tecknade Kol åt dem att följa honom och de lämnade salen medan slottets invånare darrande satt kvar, för rädda för att lämna sina platser. Vid ytterdörren tände han två lyktor och räckte dem den ena. Därefter ledde han dem ut i den mörka vinternatten och fram till en liten bakdörr. Han tvekade, som om han fruktade vad som kunde finnas utanför, och lyfte sedan bort regeln.

Utanför slottet var det tyst och stilla och stjärnorna gnistrade från en molnfri himmel. Det var svårt att föreställa sig att någonting skrämmande skulle ha passerat här alldeles nyligen.

Kol trevade sig fram längs muren, stannade till vid en sektion och tittade begrundande på den. Så nickade han för sig själv.

”Här stod han”, sade han kort.

De trängdes nyfiket vid den punkt han hade pekat ut. I skumrasket skilde sig den här delen inte från resten av muren men när de lyste upp den med lyktan såg de en liten urgröpning i den massiva stenen. Det såg ut som om någon hade hackat i den med ett otillräckligt redskap. Där fanns även flera mörka fläckar och Ale såg med avsmak framför sig hur någon försökt gräva sig in med sina bara fingertoppar.

”Vad finns på andra sidan muren?” undrade han.

Kol dröjde med svaret.

”Slottsparken med baron Ekenskiölds grav”, sade han knappt hörbart.

Ingen sade något men alla tänkte de på hur baronens namn återkom i varje ny gåta som de stötte på i sitt sökande. Plötsligt fick Minn syn på något på marken och böjde sig ned.

”Vad är det här för något?” undrade hon och tog upp ett par nötta metallbitar.

Orim synade hennes fynd.

”Det ser ut som delar av en dolk.”, mumlade han. ”Kan detta ha varit det redskap varmed man försökt hacka sig genom muren? Jag undrar...”

Med ens tystnade dvärgen och blev alldeles blek.

”Jag känner igen den här dolken”, stammade han. ”Det är min farbrors dolk. Den var hans gesällprov och han bar den alltid nära sig. Men hur har den hamnat här?”

”Sa inte Tjalve att han angrep mördaren med Othars dolk?” slog det Ale. ”Han högg honom i ryggen så att den gick av vid skaftet.”

Orim tryckte dolkbitarna mot sitt bröst.

”Då är pojken oskyldig ändå”, sade han svagt. ”Och vad mera, han försökte försvara min farbror när ingen annan fanns vid hans sida. Hur fel har jag inte dömt honom?”

Lihvind lade varsamt sina händer på hans axlar.

”Det är vi flera som har gjort”, sade han milt. ”Att sörja det orätt gjorda tjänar inget till, nu måste vi försöka förhindra att mer orätt görs.”

Dvärgen nickade och reste sig med bestämd min.

”Jag tänker inte vila förrän jag fått den unge lärlingen ut ur fängelset, det ger jag er mitt dvärngaord på.”

En lättnadens suck undslapp Minn och trots att Ale också gladde sig åt Orims omvändning så gjorde Minns reaktion honom besviken över något som han inte kunde sätta ord på. Lihvind vände sig mot Kol med allvarlig min.

”Min gode Kol”, sade han, ”det är mig fjärran att störa bortgångna mäns vila men jag fruktar mörka makters dåd i samband med er herres frånfälle. Jag vill därför be er om tillåtelse att öppna hans grav.”

Kol tycktes inte förvånad över hans begäran.

”Jag förstår, fader, men det är inte ett beslut jag själv kan fatta.”

”För all del, det är heller ingenting jag vill göra i nattens mörker. Begrunda frågan till i morgon bitti.”

Med böjda huvuden återvände de till salen. De övriga slottstjänarna hade inte rört sig ur fläcken och tittade på dem med oroliga men frågande blickar.

”Våra gäster stannar över natten”, sade Kol lakoniskt. ”Låt oss visa dem all den gästfrihet vi kan uppbringa och därefter dra oss tillbaka. Det har varit en lång dag för oss alla.”

Ekart förde dem till en till synes oanvänd men vackert inredd flygel och pekade ut fyra rum för dem. Med löften om bad och frukost följande morgon lämnade han dem så för sig själva.

”Trots allt vågar jag inte lita på dem”, anmärkte Orim när de åter var ensamma. ”Jag föredrar att vi sover i samma rum och håller vakt.”

Ingen sade emot honom och de förberedde fyra bäddar i det största av rummet. Under alla omständigheter var det skönt att få tillbringa natten innanför murarna. Orim tog själv första vakten medan de andra knappt hann lägga sig förrän sömnen övermannade dem.

Senare på natten satt Ale på sin vakt och betraktade utsikten från fönstret. Från deras rum hade de god utsikt över slottsparken och han tyckte sig kunna ana var baronen låg begravd. Om han nu verkligen låg i sin grav. Ingenting tycktes vara vad det såg ut som längre. Baronen hade först misstänkts för mordet, sedan själv fallit offer för döden och nu kanske återuppstått från de döda. Vad de än hittade när de öppnade graven så skulle det inte ge dem några svar, bara nya frågor.

Han gäspade och sträckte på sig. Det måste ha gått några timmar sedan Lihvind väckte honom och det var snart dags att väcka Minn för den sista vakten. Än så länge hade Orims misstankar varit obefogade, alla fönster i slottet var mörka och ingen hade stört deras vila.

Plötsligt hördes ett hasande ljud från rummets inre och han vände sig raskt om. Det var bara Minn som hade vaknat och rest sig upp och han slappnade av igen.

”Det är inte din tur än”, viskade han när hon satte sig vid hans sida.

”Jag kan ändå inte sova mer”, svarade hon. ”Förresten behöver du vila efter din klättring igår. Gör det inte ont?”

Sanningen var att det värkte i muskler som Ale inte ens hade vetat att han hade och han såg inte fram emot morgondagens vandring.

”Äh, jag mår utmärkt”, sade han tappert och Minn lät saken bero.

”Har natten varit lugn?” frågade hon.

”Ja”, svarade Ale. ”De måste vara mer rädda för oss än vad vi är för dem.”

”Det är det okända som skrämmer dem”, konstaterade Minn.

”Det lilla som de vet räcker mer än väl för att skrämma dem. Kanske har Lihvind rätt, händelser större än stöld och mord har satts i gång och vi befinner oss mitt ibland dem.”

”Skrämmer det dig också?”

”Ja, nej, jag vet inte”, svarade Ale osäkert. Jag önskar att det inte hände men nu när det gör det vill jag inte vara utanför.”

”Är det din gamla längtan efter att få utföra hjältedåd som vaknat till liv igen?”

”Jag tror inte det. Visst, det är det här jag drömde om men det är inte som jag föreställde mig det. Ju mer jag lär känna av världen, desto mer rädsla och sorg blir jag bekant med. Hur ska man någonsin kunna hjälpa alla?”

”Det är hårt när barndomens dröm möter vuxenlivets verklighet”, sade Minn fundersamt.

”Jag börjar förstå stackars Legim mer och mer.”

Minn tittade förvånat upp.

”Hur menar du?” undrade hon nyfiket.

”Utåt var han ju alltid känslökall och lät hellre svärdet än tungan tala men ibland sa han saker som tydde på en annan sida. Ju mer jag själv upplever, desto mer känner jag att Legim upplevt samma sak, att han också en gång försökt åstadkomma förändring en gång i tiden, innan han till slut gav upp och blev den han blev.”

”Jag tror att han hyste djupare känslor än du tror”, sade Minn och återkallade i sitt inre den döende krigarens sista ord om sin älskade Alatea.

Nu var det Ales tur att bli nyfiken.

”Vad menar du med det?” undrade han.

Minn rycktes ur sina funderingar.

”Förlåt, jag har sagt för mycket. Jag ska inte sätta ord på de känslor som Legim då inte ville och nu inte längre kan uttrycka själv.”

Ale betraktade henne länge i hopp om att få höra mer men det var tydligt att hon inte ville berätta och han visste bättre än att försöka pressa henne.

”Vad han än ville förändra så hoppas jag kunna fortsätta hans värv”, sade han till slut.

”Skräms du inte av att hans värv berövade honom så mycket glädje i livet?”

”Kanske hoppades han att jag skulle nå längre, varför skulle han annars skänka mig sitt svärd?”

”Glöm inte bort att han också varnade dig för att det skulle bringa både ära och sorg.”

Ale drog försiktigt Legims svärd ur sin skida och höll upp det framför sig. Fåfängt hoppades han att det skulle tala till honom, så som det talade till Legim den där dagen vid De lärdes språng då det bytte ägare.

”Jag undrar vad som fick honom att ge upp och följa magikern Elrind i stället”, funderade han högt.

”Kanske hoppades han att Elrinds sökande efter kunskap skulle ge honom de svar han själv aldrig fann?”

”Elrind hade ju redan mer kunskap än någon annan i Gylde. Vad mer kunde han begära?”

Minn gned sig över den handled där Khendirs kraftfulla armband en gång suttit.

”Ju mer man kan, desto mer inser man hur mycket som man inte kan.”

”Det låter ju ännu värre. Legim visste åtminstone när han skulle ge upp sin kamp, Elrind fortsatte in i döden. Varför inte stanna upp och ta vara på livet i stället, så som Lihvind sa?”

”Det är lätt för dig att säga”, sade Minn med viss irritation i rösten. ”Du är man och kan fritt välja ditt kall och ditt redskap, må det vara en krigares svärd eller en smeds ässja. Vad har jag för val?”

”Förlåt”, sade Ale, medveten om att han än en gång trampat på en öm tå.

”Säg inte förlåt hela tiden”, muttrade Minn och tittade ned i golvet.

Ale stack förläget svärdet i skidan, som om han skämdes för det, och reste sig för att gå. Minn kikade på honom under lugg.

”Tror du att vi någonsin hittar den där signetringen?” undrade hon i ett plötsligt byte av samtalsämne.

”Jag hoppas det, för Orims och kungens skull”, svarade Ale.

”Och för Tjalves skull”, tillade Minn.

”Du... gillar honom, eller hur”, frågade Ale med grötig röst.

”Ja”

”Varför?”

”Han gillar mig”, löd det korta svaret.

”Åh?”

Ale vände sig om och gick mot sin bädd med Minns blick följandes efter honom. Halvvägs till den stannade han upp och tycktes fundera över något men fortsatte sedan och lade sig utan ett ord. Minn fortsatte att betrakta honom ett tag, ryckte på axlarna och vände uppmärksamheten mot stjärnhimlen i stället.

Solen hade knappt gått upp när en försiktig knackning hördes på dörren. Orim kastade sig omedelbart upp från sin bädd och rusade fram till dörren med sin yxa i händerna.

”Vem där?” röt han.

”Förlåt om jag stör”, hördes en darrande röst som tillhörde Kol. ”Badvattnet är klart om det behagar herrskapet.”

Orim muttrade något ohörbart men efter en blick på de andra öppnade han ändå dörren. Kol, Balder och en tredje man släpade mödosamt in ett kar fyllt med ångande varmt vatten. Efter dem kom en matrona med grova borstar under armarna och en bestämd min i ansiktet. Hon presenterade sig som Korina och snörpte ogillande på munnen när hon såg att Minn befann sig i samma rum som de andra. Raskt befallde hon att ett skynke skulle sättas upp för karet och förde sedan handfast Minn bakom skynket. Snart hördes ljudet av plaskande vatten och raska borsttag därifrån.

Inom kort hade alla fått sig ett bad och kände sig uppfriskade både till kropp och själ. Det vill säga alla utom Orim. Han hade kraftfullt motsatt sig ett bad och som matronan lika kraftfullt hade insisterat på ett så hade det så när utbrutit ett handgemäng om inte de andra hade gått emellan.

Kol förde ned dem till bankettsalen där de övriga tjänarna väntade, alla vördnadsfullt stående. En för årstiden överdådig måltid serverades med färskt bröd och smör, flera sorters inlagda grönsaker, nyplockade ripor, torkade vinteräpplen som ännu doftade höst, okryddat vin och som kronan på verket en utsökt griljerad karp. Till och med Orim glömde sin butterhet och högg in på läckerheterna utan att invänta de andra.

Lihvind noterade besvärat att tjänarna fortsatte att stå upp och hans försök att förmå dem att slå sig ned och dela deras måltid var lönlösa. De fick helt enkelt finna sig i att ikläda sig herrskapets roll denna morgon.

”Det är sällan man får avnjuta färsk fisk så här års”, sade han i ett försök att lätta upp den stela stämningen. ”Hur har ni burit er åt för att fånga den?”

”Åh, salig baronen lät alltid föda upp karpar till vintersolståndsfesten”, svarade den gamle Ekart och en tår trängde fram i ögonvrån. ”Sorgligt är det att det inte förunnades honom att njuta av dessa själv.”

Abboten bleknade märkbart och sköt försynt tallriken från sig. Säkert slog det honom nu också varför det rum där de tillbringat natten var så ombonat men likväl oanvänt. Dvärgen lät sig dock inte bekomma av den forne förvaltarens svar.

”God fisk”, anmärkte han mellan tuggorna. ”Lite mycket ben bara.” Likväl fanns där varken skinn eller ben kvar på hans tallrik efter måltiden.

Morgonmålet avslutades med en varm, trögflytande brygd på ekollon som ingen av dem druckit tidigare men som var både söt och uppiggande. Stärkta inför dagens utmaningar lämnade de så bordet och resterna åt tjänarna. Ekart mötte upp med en bekymrad men allvarlig min.

”Är det fortfarande er önskan att öppna vår länsherres grav?” frågade han.

”Jag är rädd att det är nödvändigt”, svarade Lihvind. ”Må Cindar förlåta oss för att vi stör hans vila.”

Den gamle nickade kort och tecknade åt Kol och Balder att följa honom. Med hackor och spadar gick de så ut i slottsträdgården och fram till en grav. En stor men grovhuggen sten märkte ut platsen och det var tydligt att baronens beslut om sin sista viloplats hade kommit plötsligt och inte gett tid till några större förberedelser. Lihvind välsignade grävorna och med tunga huvuden började de gräva upp den frusna jorden. Orims min antydde vad han tyckte om deras teknik men han höll respektfullt inne med sina åsikter och väntade tålmodigt.

Snart framträdde ett kistlock i ek på gravens botten och inom kort hade de grävt fram hela kistan. Med förenade krafter lyfte de upp den på marken och backade undan med böjda huvuden. Lätta snöflingor singlar ned på locket, som om Ekedals vinter också ville visa sin respekt.

Lihvind tecknade den heliga triaden över kistan och sköt sedan varsamt undan locket. Vad han såg i kistan tycktes inte ha överraskat honom och med tungt sinne böjde han huvudet och bad en tyst bön. Orim, Ale och Minn klev försiktigt fram så att de också kom åt att se ned i kistan.

Baron Ekenskiölds sista viloplats var tom.

14. Underjordens demoner

“Ondskan finns i det förflutna, i nuet och i framtiden. Från en annan värld kommer den och slår sönder den värld jag bygger upp. Med jord, vatten och eld förhindras den, med tro, mod och offer förgörs den.”

Cindars Ord, kap 8, tal 7

Det var ett modstulet sällskap som under tystnad lämnade baron Ekenskiölds slott. Åsynen av baronens tomma grav hade varit för mycket för den unge Kol och han hade brustit i gråt och måst föras undan av sin farbror Ekart. Bara Balder hade stått kvar, blek och orörlig utan att veta vad som borde göras.

Det var först när Korina kommit ut som det blivit fart på dem. Så fort hon hade sett den tomma graven hade hon beordrat Balder att skyffla igen den och inte yppa någonting till de andra. Därefter hade hon bett dem att ge sig av snarast för att inte ytterligare oro de hårt prövade tjänarna och lägga ännu en börda på deras axlar. Inte ens Orim sade emot och sedan Balder hade tagit sig samman tillräckligt mycket för att beskriva vägen för dem hade de samlat ihop sina tillhörigheter och gett sig av mot Ekedals norra pass. Först när slottet försvunnit bland de nakna trädkronorna bröt de tystnaden igen.

”Jag förstår ingenting längre”, kunde Ale inte låta bli att säga. ”Är det baron Ekenskiöld som stulit ringarna och är han död eller levande?”

”Det finns historier om människor som skenbart dött men visat sig vara vid liv”, svarade Lihvind. ”Jag tror emellertid inte att både livslånga tjänare och präster skulle ha misstagit sig, inte heller att baronen själv skulle ha tagit sig ur sin grav och lämnat sitt slott. Nej, baronen dog verkligen och någon har satt sig över Cindars vilja och återkallat honom från de döda i något dunkelt syfte.”

”Skulle denne någon vara den svartklädde mannen?” undrade Minn.

”Den man som vi såg byborna jaga ut ur byn tycktes mig inte kapabel att utföra sådana dåd”, sade Lihvind och skakade på huvudet. ”Jag misstänker att andra krafter ligger bakom detta, ondskefulla krafter som verkar i det fördolda och om vilka vi ännu inte äger någon kännedom.”

”Vad kan vi då hoppas åstadkomma genom att söka upp dvärgarna?” undrade Minn, som också hon nu börjat ge upp hoppet.

”Muntrare och modigare sällskap”, anmärkte Orim torrt. ”Men jag tvivlar på att vi hittar några. Här finns inga dvärgar och även om så vore så skulle de inte hålla sig utanför bergen, så synliga för människors nyfikna blickar.”

”Jag medger att hoppet är litet”, erkände Lihvind. ”Vad tjänarna än säger så har jag svårt att tänka mig att dvärgar skulle ligga bakom allt detta. Människor och dvärgar må ha svårt att dra jämnt ibland men aldrig någonsin har vi fört krig mot varandra. Kanske vet de något som kan bringa ljus i detta mörker men jag fruktar tyvärr att detta vårt sista spår är ännu ett villospår.”

”Men finns det då inget annat vi kan göra för Tjalve?” frågade Minn med växande förtvivlan i rösten. ”Vi vet ju att han är oskyldig.”

”Det är tyvärr inte i våra händer som den unge mannens liv vilar”, svarade Lihvind beklagande. ”Utan den kungliga signetringen blir det svårt att styrka hans oskuld.”

”Ring eller ej”, muttrade Orim. ”De där fängelsemurarna kan inte stoppa en bestämd dvärg.”

”Du kan inte frita Tjalve med våld”, utbrast Minn. ”Tänk om du skulle skadas eller dö.”

”Han tvekade inte att dö för min farbror”, svarade dvärgen bister och upprepade orden tyst för sig själv. ”Han tvekade inte att dö.”

De fortsatte sin vandring genom den tysta och ödsliga skogen. Lika vackra som ekskogarna måste vara i sin fulla prakt om sommaren, lika dystra tedde de sig om vintern, berövade såväl sina grönska som sitt myllrande liv av smådjur, fåglar och insekter. Kala och spretiga sträckte sig grenarna efter dem, likt döda skelettfingrar som förtvivlat sträckte sig efter de levandes värme. Illusionen förstärktes när den alltför korta dagen led mot sitt slut då skuggorna blev längre och dunklet tätare. Det var därför med dubbel glädje som de åter såg bergen framför sig. Inte bara närmade de sig sitt mål, de skulle snart också lämna den tröstlösa skogen bakom sig.

Långt bort åt höger kunde de skimta det norra passet, bortom vilket vägen fortsatte genom Cindarells mer glesbefolkade delar för att slutligen nå de folktomma markerna i Dunkledal. Till vänster slingrade sig en smal bergsväg söderut, gissningsvis till det södra passet och den by de hade besökt när de först kom till Ekedal. Bergsvägen såg dock föga farbar ut under vintern och få av dalens invånare torde röra sig här så här års. Den branta dalgång som nu öppnade sig framför dem kunde alltså mycket väl ha förblivit ostörd och de som dväljdes i den förblivit osedda sedan den första snön om inte Balders hugade jakt hade fört honom hit.

De nästan lodrätt stupande bergväggar som man måste passera för att komma in i dalgången såg inte särskilt inbjudande ut men Orim övertog villigt täten. Ingen var gladare än han åt att åter se de höga bergen.

”Vad är det med er?” frågade han i ett fåfängt försök att muntra upp stämningen. ”Är ni rädda för underjordens demoner?”

”Tala inte om faran förrän vi känner den”, bad Minn.

”Ha! Låt oss lära känna faran då.”

Innan de andra hann säga något så förde dvärgen händerna till munnen och ropade ut i dalgången.

”Hallå! Finns här några demoner? Hallå!”

Hans röst kastades mellan bergväggarna och återvände som ett spökligt eko som endast motvilligt tycktes dö ut.

”Ni ser”, sade Orim i det att han vände sig mot dem triumf i blicken. ”Om här hade funnits dvärgar hade de omringat oss vid det här laget.”

Men knappt hade han uttalat orden förrän en ny stämma ekade bland bergen.

”Stilla!”

Det var en bullrande stämma med en tjock accent som föreföll bekant och ingen kände sig hågad att gå emot befallningen, inte ens Orim. Dvärgen hade instinktivt sträckt sig efter sin yxa men något hade hållit honom tillbaka och han stirrade förbluffat varifrån stämman hade hörts. I stället yttrade han högt något på sitt eget modersmål och som svar lösgjorde sig två gestalter ur bergsmassivet framför dem. Det var som om de tidigare hade varit ett med berget, så väl dolda hade de varit för deras ögon.

”Vad är det som får en broder att höja sitt vapen mot en broder?” frågade Orim, åter på människors tungomål, med både indignation och förvåning i rösten.

Gestalterna närmade sig försiktigt och nu såg också de andra att det var tre krumma, kortväxta personer som mötte dem med långa svarta skägg och ögon som glödande kol. De var lika tungt rustade som Orim och i deras bepansrade nävar vilade tunga armborst riktade mot dem.

”Dvärgar”, viskade Minn.

”Orim kallade dem bröder”, viskade Ale tillbaka. ”Är alla dvärgar släkt med varandra?”

”Jag tror inte det är bokstavligt menat, fast jag är inte säker”, medgav Minn.

Den främste av de tre dvärgarna synade Orim med vaksam blick och sänkte så sitt armborst.

”Barak av Bures ätt”, sade han och slog näven i sitt bröst. ”Mina bröder Bor och Beren.”

”Orim av Obels ätt”, sade Orim i det att han besvarade hälsningen.

”Du har min ursäkt, broder”, fortsatte Barak. ”Vet att nidingsdåd har begåtts mot oss som gör att vi inte vågar lita på någon, i synnerhet inte främlingar från ovan.”

”Nidingsdåd?” bröt Lhrind in men fick bara en misstänksam blick som svar.

”Jag kan gå i god för dem”, skyndade sig Orim att säga. ”Det här är dvärgavänner. Också min farbror, Othar mästerson, har fallit offer för ett nidingsdåd och vi söker tillsammans utröna det.”

Lhrind, Ale och Minn presenterade sig som hastigast, varvid Orim tog till orda igen.

”Min framfusige vän tror bestämt att våra olyckor har samme upphovsman, en svartklädd man som setts på flera platser, däribland hos er.”

Barak höjde på ett av sina mörka, buskiga ögonbryn.

”Bland oss håller många denne svartklädde man för en olyckskorp”, yttrade han torrt.

”Då vet ni var han finns?” utbrast Lhrind men tystnade snabbt då dvärgens blixtrande ögon fästes på honom.

”Ja”, svarade Barak behärskat och vände sig åter till Orim. ”Vi beklagar din farbrors öde. Ingen skugga kommer att falla över dig om du vänder tillbaka till din egen ätt.”

Med de orden vände dvärgarna dem ryggen och återvände varifrån de kommit. Lhrind gav Orim en frågande blick.

”Det var en inbjudan”, svarade denne med ett tonfall som om detta vore uppenbart. ”Låt oss gå.”

Dvärgarna förde dem djupare in i dalgången och snart kunde de på avstånd skimra mörka fläckar i den snötäckta marken. När de kom närmare såg de att det i själva verket var enkla tält av djurhudar, uppenbarligen resta av folk som inte hade någon vana av att behöva använda tält som bostäder. Flera eldar flammade i kvälldunklet och från dem hördes det taktfasta ljudet av släggor som slogs mot städ.

När de kom in bland tälten såg de resultaten av detta arbete. Rader av ställ stod där, fyllda med yxor, sköldar, armborst och skäktor som bara tycktes vänta på att få användas. Flera dvärgar rörde sig i lägret, många med likadana mörka skägg som deras vägvisare och alla med lika tung beväpning. Till och med Orim tycktes bekymrad av anblicken. Balder hade inte överdrivit när han hade berättat om deras krigsförberedelser men mot vilken fiende var vapnen ämnade?

De dvärgar de passerade betraktade dem bara som hastigast och utan något större intresse, som om de bara var hundar eller andra kreatur som fördes in i lägret. Sällskapet fördes fram till ett större tält i lägrets mitt där de utan vidare åthävor bjöds att stiga in. Antingen så litade de på dem eller så hyste de ingen som helst fruktan för dem.

Orim lät de andra kliva på först. Inne i tältet var det mörkt så när som på en liten falnande glöd i dess mitt och det tog ett tag för dem att vänja sig vid skuggorna därinne. Runt glöden satt tre gestalter hopkurade och tycktes inbegripna i en diskussion. Två av dem var av dvärgars längd men den tredje liknade mer en människa. Han satt med ryggen mot dem så att de bara kunde se hans vita hår och hans klädnad, en lång svart kappa.

Deras inträde i tältet avbröt diskussionen. Dvärgarna tittade upp och granskade sina gäster medan den svartklädde mannen långsamt vände sig om. Det var med stor förvåning som de igenkände varandra.

”Nehron!” utbrast Ale och Minn med en mun.

”Ljusbringarna!” löd den gamles svar. ”Aldrig trodde jag väl att våra vägar skulle korsas igen. Detta måste i sanning vara ett gott tecken.”

Den gamle prästen hade åldrats betänkligt under den korta tid som gått sedan de lärt känna varandra i Drömmarnas stad men hans ögon var fortfarande fulla av liv och han var upprigtigt glad åt att se dem igen. Under tårar omfamnade de varandra och det var först när de två dvärgarna otåligt harklade sig som de lugnade ned sig och under ömsesidiga presentationer sällade sig till dem runt glöden.

”Jag ber ödmjukast om ursäkt”, sade Nehron till de två dvärgarna. De hade presenterat sig som Bure och Kharak, äldste i sina respektive ätter, men i övrigt låtit ögonen tala mer än tungorna. ”Jag rycktes med av glädjen över att åter se dessa två modiga ynglingar än en gång bringa ljus när mörkret ter sig som djupast. Av hela mitt hjärta vågar jag nu tro på framgång i vårt värv.”

”Er glädje är vår glädje och vi hoppas naturligtvis på att kunna bidra till er framgång”, sade Lihvind. ”Emellertid är detta återseende bitterljuvt ty det innebär att vi inte längre kan hoppas på framgång i vårt eget värv.”

Abboten tog sig så för att redogöra om alla de händelser som lett till att deras vägar så oväntat korsats i detta avlägsna Ekedal. Han berättade om hur dvärgsmeden Othar mördats, utan att den här gången utelämnade att det var den kungliga signetringen som stulits. Vidare berättade han om hur vittnesmålen pekade på en man med baron Ekenskiölds vapen och hur spåren lett till Ekedal och slutligen om hur bybor och slottstjänare härlett deras olyckor till en mystisk svartklädd man.

”Men, min gode Nehron, när vi således fann att den svartklädde man som setts med dvärgarna i själva verket var du i din prästkappa så försvann vårt sista hopp om att spåra upp ringen”, avslutade så Lihvind sin långa redogörelse.

Den gamle prästen nickade tankfullt.

”Sannerligen har många mörka vägar korsat våra. Kanske är de blott blindgångar, anlagda av Cindar till varnagel för människans vandringar, kanske är de en del av en karta som ännu är fördold för oss.”

Här tystnade han ett ögonblick och fortsatte sedan i viskande ton.

”Eller kanske stammar alla dessa mörka vägar från samma port, från en av de tre portarna.”

”Tanken har föresvävat mig också, broder”, svarade Lihvind. ”Men om det nu verkligen var en av portarna som ni upptäckte i Drömmarnas stad så förblev den väl täckt av vatten utan att någon ondska tilläts sippra ut?”

”Förvisso, men jag fruktar att en andra port har öppnats i dess ställe.”

”Kan ni sluta tala i gåtor så att vi andra kan förstå?” avbröt Orim otåligt medan Bure och Kharak närmast uttråkade tycktes vänta på att prästernas redogörelser skulle ta slut någon gång.

”För all del”, sade Nehron utan att ta illa upp. ”Låt mig börja där vi skildes åt. Medan era vägar bar till Serena så tog jag mig an uppgiften att återförenera Drömmarnas stads fyra folk. Vättarna skakas tyvärr av inbördeskrig sedan deras konungs död men jättarna godtog vår förlåtelse och återupptog våra förbindelser. Dvärgarna sökte jag sedan länge och väl men i stället för att jag fann dem så fann de mig.”

”För att göra en lång historia kort”, inföll Bure bryskt, ”så sökte vi oss till dessa berg efter att ha lämnat Drömmarnas stad. Vi återfann då vår sedan länge försvunna stad *Thungal Hraun* eller *Djupeklyft* på människors tungomål.”

”Djupeklyft?” utbrast Orim förbluffat. ”Här?”

”Ja”, fortsatte Bure drömmande. ”Dvärgarnas äldsta kända stad i detta land som av någon okänd anledning övergavs och glömdes bort.”

”Nu vet vi kanske varför”, tillade Kharak bistert. ”Vi rensade bergen på svartfolk och grävde fram våra raserade salar. Det var då vi grävde fram ett mystiskt schakt, byggt av andra än dvärgahänder, och för att utröna mer sökte vi upp denne präst. Men innan vi hann tillbaka hände någonting oerhört. Det vi grävde fram borde ha förblivit begravt.”

Dvärgens bistra ansiktsuttryck förblev oförändrat under berättelsen men en tår syntes i hans ena ögonvrå.

”De överlevande berättade om hur ett kompakt mörker strömmade ut ur schaktet och i det mörkret nedhöggs många av våra fränder skoningslöst. Resten samlades här utanför för att invänta vår återkomst och förbereda vår återerövring av *Djupeklyft*.”

”Och ni tror att detta schakt är en av de tre portarna?” frågade Lihvind försiktigt men av hans oroliga min att döma anade han redan svaret. Det blev Nehron som gav honom det.

”Som jag fick det beskrivet för mig så var schaktet inte murat utan sammanfogat av slipade stenar och mörkret var likt en svart, ogenomtränglig rök.”

”Precis som i Drömmarnas stad?” utbrast Minn och prästen nickade.

”Ondskan finns i det förflutna, i nuet och i framtiden. Från en annan värld kommer den och slår sönder den värld jag bygger upp. Med jord, vatten och eld förhindras den, med tro, mod och offer förgörs den.”, reciterade Lihvind. ”Legenderna berättar att Seren den store utförde detta dåd.”

”Med hjälp av våra förfäder”, tillade Bure. ”Våra legender förtäljer hur dvärgar och människor slogs sida vid sida mot en gemensam fiende i landets gryning.”

”Så då är detta en port till en ondska som kan omkullkasta Cindars verk och bringa fördärv över Cindarell?” utbrast Lihvind. ”Och den står nu åter öppen?”

”Om legenderna talar sanning, ja”, svarade Nehron med böjt huvud.

”Jag struntar i gudar och legender!” utbrast Orim och reste sig upp. ”Jag vill återerövra Djupeklyft och hämnas mina fränder! Vad väntar vi på?”

Bure och Kharak reste sig de också.

”Ingenting, broder”, svarade de samfällt. ”Vi går till vila nu och marscherar omedelbart i gryningen.”

Dvärgarna lämnade tältet utan att invänta eller ens bry sig om de andra. Människorna må fortsätta dryfta spörsmål men enligt deras uppfattning var det dags att gå från ord till handling. Det fanns verkligen mycket kvar som de ville diskutera men det hade varit lång en dag och nästa dag lovade att bli ännu längre så de bröt därför också upp. Nehron såg till att de fick ett tält och en bit mat och sedan övermannades de alla av tröttheten. Det blev en orolig sömn i väntan på morgondagens slag om Djupeklyft.

15. Djupeklyft

“Dvärgarna äro ett skyggt släkte som ehuru de uppvisar människoliknande drag inte bära något som helst släktskap med Cindars fulländade skapelse. Enligt gammal folketro har de likt svampar vuxit upp direkt ur marken i de grottor de med förkärlek dväljes i men för dylika skrönor hyser modern forskning ringa tilltro.”

Ur samlingen Cindarelle bestiarium, utgiven av Serena lärdes akademi

I gryningen väcktes de av dova hornstötar och inom kort hördes vapenskrammel och taktfasta steg utanför tälten. Ale lättade försiktigt på tältduken och blickade ut över rader av tungt beväpnade dvärgar som otåligt tycktes vänta på klartecken från Bure och Kharak att inleda återerövringen. Orim stod redan bland dem med ett bistert ansiktsuttryck men när han såg Ale sken han upp.

”Ale, min vän!” skrek han. ”Detta är dvärgarnas strid och inte människornas. Ingen klandrar dig om du väntar här tills vi i triumf återvänder.”

”Är det också en inbjudan?” frågade Ale osäkert och dvärgens ansikte sprack upp i ett brett leende.

”Jag skulle välkomna ditt svärd bredvid min yxa”, sade han. ”De fromma människors stavar duger däremot ingenting till, de kan se om de sårade efteråt.”

”Än jag då?” utbrast Minn, som också klivit ut och nu befann sig vid Ales sida. ”Jag tänker inte sitta stilla och vänta om ni tror det.”

Orim leende försvann och han bet sig besvärat i läppen.

”Ge henne en yxa!” hördes plötsligt spridda rop från leden. De tycktes något mindre sträva än de dvärgaröster de hittills hört. ”Låt henne också få bevisa sitt mod och sin styrka i strid.”

Ale tittade förvånat på Minn men från de uppställda dvärgarna hördes ett instämmande sorl.

”Varför ska du följa med?” var allt han fick ur sig och Minns ögon blixtrade som svar.

”Varför skulle inte jag kunna få visa vad jag går för?” frågade hon trotsigt.

Ale kom inte på något bra svar men i detsamma trädde Lihvind emellan. Han hukade sig lätt för att komma åt att se Minn rakt i ögonen och lade händerna på hennes axlar.

”Minnea”, sade han allvarligt. ”Jag ber dig att stanna hos oss. Mitt hjärta fruktar att detta kommer att bli en blodig strid och vi behöver alla läkekunniga vi kan få kvar i lägret.”

”En simpel helerska?” fräste Minn. ”Är det allt?”

Lihvind lät sig inte beröras av hennes utbrott utan fortsatte att tala i samma milda ton.

”Jag vet inte vad du bär inom dig och jag känner din frustration över att du inte heller vet det. Än är din väg lång och blott Cindar vet vad som väntar dig på den. Tids nog kommer du att få veta det, på gott och ont, och då kan du själv välja hur du vill gå vidare. Men för stunden ber jag dig att inte försöka blicka bortom det okändas horisont utan acceptera den du är här och nu. Stanna hos oss, kära du, vi behöver dig.”

Minn tycktes kämpa mot tårarna och fick inte fram något svar.

”Jag ber dig också stanna”, bröt Ale in. ”Jag skulle känna mig mycket tryggare om någonting hände mig och du vore kvar här.”

Vad han inte sade var att han också skulle känna sig tryggare om inte Minn utsattes för fara. Kanske anade Minn det för tårar trängde fram i hennes ögon och hon nickade tyst till svar. Ale drog en lättnadens suck och gjorde sig beredd att sälla sig till dvärgarna då hon tog tag i hans arm.

”Måste du gå?” viskade hon oroligt.

”Jag kan inte stanna när andra går för vår skull”, svarade Ale.

Minn såg inte ut att uppskatta svaret men nickade förstående.

”Kom tillbaka på dina egna ben”, sade hon allvarligt.

”Jag lovar”, svarade han, tvekade om han skulle säga något mer men avstod och lämnade henne utan att se sig om. Med tungt hjärta tog han plats vid Orims sida och tågade bort från lägret.

”Gaska upp dig”, sade Orim käckt. ”Du slåss med dvärgar nu, du har ingenting att oroa dig för. I morgon infaller vintersolståndet och det kommer vi att fira i Djupeklyfts salar.”

Ale tvingade fram ett tappert leende som han hoppades dolde hans sinnesstämning. Men trots att han nu var på väg mot sin första drabbning, mot en okänd fiende därtill, så var det inte det som han hade framför sig som tyngde hans sinnen, det var det som han lämnade bakom sig.

Dvärgarmén marscherade bort mot bergen och gjorde halt framför en hög och brant bergvägg. Så vitt Ale kunde bedöma var den alldeles slät men från dvärgarna vid hans sida hördes en längtande suck som vittnade om att där fanns mer än vad hans otränade öga kunde se. Bure gick fram till väggen, böjde respektfullt på huvudet och yttrade några ord på sitt folks klangfulla modersmål. Sedan tog han av sig sina järnhandskar och lät sina händer nästan kärleksfullt löpa längs den glatta stenytan. Handrörelserna tycktes följa något intrikat men osynligt mönster och åtföljdes av ett mumlande ljud från alla dvärgar.

Plötsligt framträdde någonting i bergväggen. Där dvärgens händer hade passerat var det som om ett rött ljus långsamt tändes, först bara som en svag glöd men det växte snabbt till en elds fladdrande sken. Ale såg nu att det som han hade tagit för ett snirkligt mönster i själva verket var runor, uråldriga runor som han instinktivt förstod att få andra människor hade sett.

”Djupeklyfts port”, viskade Orim vördnadsfullt bredvid honom, som för att bekräfta hans tankar.

Men det var inte bara runorna som flammade upp. Runt omkring dem började det tändas ljus likt stjärnorna på nattens himmel. Ljusen tändes längs en halvcirkel och snart bildade de konturerna av två stora halvmåneformade dörrar. Bure tog nu ett steg bakåt, slog näven i bröstet och yttrade med hög röst dvärgarnas namn på sin förlorade stad.

”*Thungal Hraun!*”

Orden hann inte mer än eka bort förrän berget svarade med ett mullrande läte. Med ett ljud som av stora kvarnstenar som maler mot varandra vidgades den lodräta linje som löpte mellan de två halvmåneformade dörrarna. Ju mer konturerna vidgades, desto svagare började elden i dem brinna, som om det yttre ljuset ersattes av ett mörker inifrån. Nu såg Ale hur hela bergväggen var satt i rörelse och som genom en jättes osynliga kraft svängde de två dörrarna långsamt uppåt och blottade bergets mörka inre.

”Magi”, viskade Ale imponerat.

”Dvärgakonst”, svarade Orim högtidligt.

Bortom dörrarna ledde en gång rakt in i berget, vid nog för ett halvt dussin dvärgar att gå i bredd. Utan att invänta kommando ställde en grupp sköldbärare upp sig i dubbla led och trädde in genom dörrarna. De åtföljdes av dubbla rader arborstskyttar och först därefter började den grupp som Ale tillhörde att sätta sig i rörelse.

”Jag trodde att dvärgar bara slogs med yxor”, viskade Ale.

”I närstrid ja”, svarade Orim. ”I fältslag nyttjar vi först sköldar och arborst för att komma nära inpå fienden. Sköldbärarna skyddar våra linjer mot fiendens projektiler under framskridandet. Sedan släpper de fram arborstskyttarna som försvagar fiendens linjer. Först därefter hugger vi in på fienden med våra yxor. Som du ser bär också sköldbärarna och arborstskyttarna yxor, beredda att delta så fort närstrid bryter ut och sköldar och arborst är överflödiga. Den fiende är inte född som kan stå emot en väl-drillad dvärgarmé.”

”Vad händer när två dvärgarméer möts då?” kunde Ale inte låta bli att fråga.

”Det händer inte”, löd det korta svaret. ”Till skillnad från er människor så skulle ingen dvärg höja sin yxa mot en frände.”

Medan Ale begrundade svaret vände sig en annan dvärg till Orim och utbytte några ord.

”Vad sa han?” undrade Ale.

”Hon”, rättade Orim. ”Hon berättade att vår grupp har i uppgift att besätta Djupeklyfts vänstra avsats.”

”Vad sa du?” frågade Ale överraskat.

”Den vänstra avsatsen. En annan grupp tar den högra avsatsen och så täcker vi huvudarméns avancemang genom stora salen.”

”Jag menar... den du pratade med... var det en kvinna?”

”Ja naturligtvis”, svarade Orim som om det vore något naturligt. ”Varför skulle inte våra kvinnor delta i våra strider?”

”Men hon hade ju också skägg?”

Orim tittade oförstående på Ale.

”Min unge vän, det här är varken rätt tid eller plats och jag är heller inte rätt man att lära dig skillnaderna mellan män och kvinnor. Nu närmar vi oss dessutom Djupeklyft.”

Ale avstod från ytterligare frågor och fick hur som helst annat att tänka på. Gången vidgade sig till en hålighet så stor att ljuset från portarna bakom dem inte längre förmådde lysa upp allt mörker. Först nu insåg Ale att han inte såg lika bra i mörker som en dvärg och att han inom kort inte skulle handen framför sig ens. Vad skulle väl han kunna göra för nytta här?

Som svar på hans outtalade fråga klev Bure fram mellan leden med en stor skinnlägel över axlarna. Han stannade vid en staty mitt i gången som tycktes ha huggits ut direkt ur berget. Den föreställde en knäfallande dvärg som på sina axlar bar ett stort kristallklot. Med sin ena hand stödde han sin otympliga börda medan den andra handen sträckte fram ett dryckeshorn mot de inträdande. Dryckeshornet mynnade i dvärgens mun och hans rubinröda ögon tycktes vädja om att få den påfylld så att han kunde släcka sin törst.

Bure hällde över skinnlägelns innehåll i dryckeshornet och slog sedan sin stålhandske i den så att gnistor uppstod. Gnistorna antände dryckeshornets innehåll och en eld flammade upp som när en oljelykta tänds. Ale undrade klenroget hur den lilla elden skulle räcka för den stora salen men hans tvivel skingrades snabbt. Stendvärgens ögon började plötsligt lysa som av en eld inombords och i samma ögonblick syntes strimmor av ljus i kristallklotet. Strimmorna växte sig längre och bredare och snart strålade klotet med ett intensivt ljus som om det sökte tävla med solen.

Men det var inte nog med detta, klotets ljus sökte sig ut i hålighetens väggar och tak och tycktes få svar från varje dunkel vrå. Hela grottan började skimra i ett svagt sken, som vore den en väldig spegel som kastade stendvärgens ljus fram och tillbaka och lyste upp hela dvärgstaden. Bergets mörker skingrades och inför Ales ögon framträdde så, lika klart som en gråmulen dag i det fria, dvärgstaden Djupeklyft.

Framför dem sträckte en långsmal sal av väldiga proportioner sig djupt in i bergets hjärta. Salen var upp till några hundra steg bred och så lång att dess bortre ände förlorade sig i skuggornas töcken. Med jämna mellanrum sträckte sig kraftiga stenpelare upp i taket högt ovan dem och tvärs över salen spände ett flertal bågar av sten som förenade de båda långsidorna med varandra. Golvet var blankpolerat och inte ens om väldiga vågor hade sköljt fram och tillbaka över det och slipat dess yta i tusentals år hade det kunnat vara slätare.

Men störst intryck gjorde ändå byggnaderna. Längs långsidorna löpte flera avsatser och på dem blickade rader av stenhus ned mot dem. Avsatserna förbands av trappor och vid slutet av flera av dem ledde gångar vidare in i berget. Här och där stod också statyer resta som med sina höjda vapen tycktes hälsa sina befriare välkomna till sin stad. Vid en första anblick skilde husen sig inte så mycket från Ekedals stenhus på sina bergsterrasser längs dalens kanter. De här var naturligtvis betydligt bättre murade med räta vinklar och osynliga skarvar mellan stenarna men det var någonting annat också. Plötsligt insåg Ale vad det var och insikten slog honom med häpnad.

De här husen var inte murade sten för sten, de var direkt uthuggna ur berget! Inte ens den skickligaste snidare hade i trä kunnat göra ett bättre arbete än vad dvärgarna hade gjort i den hårda stenen. Det var som om husen alltid hade funnits där, dolda djupt inne i urberget, och bara väntat på att dvärgarnas verktyg och färdigheter skulle lyfta deras tunga slöjor och visa upp dem i all sin prakt. Med ens förstod Ale varför Orim talat så nedlåtande om människors byggkonst. Tusen människor i tusen år hade inte kunnat åstadkomma någonting liknande, ingenting som människan hade skapat kunde mäta sig med detta.

”Skåda Djupeklyft”, viskade Orim högtidligt.

Fler ord behövdes inte och Ale kunde bara nicka instämmande.

Någonstans långt borta hördes ljudet av porlande vatten men i övrigt var allt tyst och stilla. Det var som om själva Djupeklyft höll andan och väntade på dem. Bure ledde nu själv Ales grupp uppför en trappa mot den vänstra avsatsen medan en annan grupp tog sig upp till höger. Resten av gruppen avancerade långsamt framåt på golvet under Kharaks befäl.

”Har dvärgarna grävt ut allt detta?” dristade sig Ale till att fråga.

”Inte allt”, svarade Orim. ”Det sägs att eld, jord och vatten med våldsamt kraft gav upphov till denna klyfta långt före dvärgarnas tid. När elementen så stillades skapades det berg som beskyddande lade sig över alltsammans till den dag då klyftan uppenbarades för oss. Det som berget gav oss gjorde vi sedan större och vackrare.”

Ale erinrade sig abbotens ord om hur Seren den store nedgjort ondskan med eld, jord och vatten och han rös. Han fick ett plötsligt hugskott, var det naturens krafter som hade fått ondskan att uppstå också? Hade de låst upp denna port till underjorden en gång i tiden så att Serens fiender kunnat öppna den lika lätt då som dvärgarna åter öppnat den nu?

”Var ligger det där schaktet som det talades om?” frågade han.

”I Djupeklyfts ände”, svarade Orim det tycktes Ale som om svaren bekräftade hans aningar.

De hade nu kommit upp på avsatsen och följde den genom salen. Sköldbärarna skyddade gruppen från utfall genom sidogångarna till vänster medan armborstskyttarna höll ett vakande öga över huvudarméns frammarsch nedanför dem. Mellan dem gick yxbärarna parvis med Bure främst och Ale och Orim som sista par. Då och då kastade sig dvärgar in i byggnaderna med dragna yxor i jakt på dolda fiender men än så länge hade ingen hindrat dem. Hade den okände fienden övergivit Djupeklyft?

Ales ögon hade nu vant sig så pass mycket vid de överväldigande stenmassorna att han började se bergets skiftningar. Det till synes ändlösa grå urberget visade sig vid närmare granskning vara lika skiftande som en människas ansikte. Här och där bröt strimmor fram likt blodådror och äldre delar hade en skrovligare textur än yngre, så som ett gammalt rynkigt ansikte skilde sig från ett spädbarns lina hud. Inte ens den grå färgen var enhetlig utan antog olika nyanser. Det var särskilt en röd nyans som föreföll dominera. Orim tycktes förstå vad som rörde sig i Ales huvud.

”Du ser att berget är lika mångfacetterat som världen utanför”, sade han. ”Detta berg är av en art som kallas magmatisk, efter de underjordiska krafter som en gång skapade det, eller mafisk, efter de mörka mineraler som det består av. Det har under sin födelse hårdnat långsamt och därför fått en grovkornig och hård textur till skillnad från de berg som utsätts för luft och vatten och därför blir mer porösa. Vi föredrar hårda berg som detta som bättre motstår tidens tand framför mjuka som snabbt slits ned av väder och vind.”

Ale kände på det hårda berget och försökte förgäves föreställa sig de enorma krafter som skapat det.

”Är den röda färgen spår av eld?” frågade han.

”På sätt och vis”, svarade dvärgen. ”När elden drog sig tillbaka lämnade den kvar järn och eld är det som krävs för att utvinna och bearbeta denna hårda metall. Järnet har alltid varit både en välsignelse och en förbannelse för oss dvärgar. Det har skänkt våra salar rikedom

men när ådrorna väl grävts fram har det också lockat dit fiender. Säkert var det järnet som lockade hit de fiender vi nu går för att möta.”

Ale tittade upp och såg att salens karaktär började förändras. Klyftan smalnade och takhöjden sjönk. De många avsatserna gick ihop tills bara en på vardera sidan återstod och husen längs dem blev fåtaligare och mer grovhuggna. Det var uppenbart att de nu befann sig i en del av Djupeklyft som ännu befann sig under utgrävning. De närmade sig den port som med dvärgarnas egna ord borde ha förblivit begravnen.

Plötsligt höjde Bure en varnande hand och nere i salen reagerade Kharak blixtnabbt. På hans kommando hukade sig huvudarmén bakom sköldbärarnas skydd. I samma stund lämnade en skur av pilar skuggorna framför dem men bara för att borra sig in i sköldarna utan att göra någon skada. På ett nytt kommando sänktes sköldarna, varvid armborstskyttarna reste sig upp och besvarade elden med sina dödliga projektiler. Slutligen släpptes yxbärarna fram som under vilda stridstjut rusade fram och svingade sina vapen över huvudena.

Det hela hade bara tagit några ögonblick. Ale var mäktigt imponerad av dvärgarnas vältränade krigföring och undrade vilken fiende som skulle kunna stå emot deras anfallsvåg. På avsatsen ropade Bure ut en befallning och gruppen satte sig åter i rörelse.

”Vi fortsätter”, översatte Orim. ”Vår uppgift är nu att falla fienden i ryggen och skära av reträttvägen. En seger på slagfältet är intet värd om fienden kan slåss nästa dag.”

Han skulle till att säga något då han plötsligt tystnade med ett förbluffat uttryck i ansiktet.

”Vilka fördömda trolltyg ligger bakom detta?” viskade han och när Ale såg ned i salen förstod han vad dvärgen menade.

Nedanför dem hade det kommit till närstrid och fiendearmén var nu synlig också från Ales och Orims position. Det var människor som mötte dem, en brokig blandning av knektar och uppbådat bondfolk med enkla vapen och rustningar som inte kunde mäta sig med dvärgarnas tunga beväpning. Men om de var underlägsna i beväpning så tycktes de i mod och tålighet till och med överträffa dvärgarna. Obevekligt och oberört marscherade de mot dvärgarnas höjda yxor, flera av dem med armborstskyttarnas skäktor djupt begravda i bröstet, till synes utan att bekommas av dem. Men det som verkligen fick Ales nackhår att resa sig var märkena på sköldarna och rustningarna hos det främsta ledet. Märkena bestod av tre eklöv, fiendearmén tågade under baron Ekenskiölds banér!

Dvärgarna lät sig däremot inte skrämmas utan fällde med ursinnig kraft sina vapen mot de mötande fienderna. Blod sprutade, lemmar högs av och bröstorgar fläktes upp när yxorna tog sin rasande tribut i striden. Trots det stod fienderna ännu upp och besvarade dvärgarnas hugg! Flera dvärgar sårades och drog sig tillbaka i god ordning så att deras luckor kunde fyllas av nästa led. Det var dock uppenbart att det bara var en tidsfråga innan linjen skulle falla.

”Vi hinner inte ned”, flämtade Orim och såg sig förtvivlat om. ”De är dömda. Om inte...”

Hans blick nådde en av stenbroarna som spände över salen och i ett språng var han ute på den. Ale förstod ingenting men på andra sidan hade ett par dvärgar uppmärksammat Orims manöver och följt hans exempel. Utan att bry sig om striden som rasade under dem lade de öronen mot stenbron och knackade försiktigt med sina yxors bredsidor därpå. Därefter reste de sig upp och måttade noggranna men i Ales ögon slumpmässiga slag mot bron medan de backade tillbaka mot avsatserna igen.

Ale gav Orim en frågande blick men denne ställde sig bara med ett vemodigt ansiktsuttryck vid stenbron, som i väntan på att någonting skulle hända. Plötsligt syntes sprickor i bron, sprickor som hastigt växte sig längre och bredare. Med ett ljud som om själva berget stönade gav den så vika. Våldiga stenmassor rasade ned över de fullständigt oförberedda fienderna nedanför och krossade många av dem till döds. Ett moln av damm rörde upp, så stort att det nådde ända upp till avsatsen där Ale och Orim stod.

”Otroligt”, viskade Ale hänfört.

”Det är all stens öde att en gång vittra sönder”, mumlade Orim för sig själv och torkade hastigt en tår ur ögonvrån. ”Förlåt att jag påskyndade ditt.”

Stenbrons fall hade vänt slaget till dvärgarnas fördel och Orims och Kharaks grupper kunde nu rusa ned bakom de sista förvirrade motståndare som ännu stod upp och fullborda kringrännningen. Dessa vägrade emellertid att ge upp utan fortsatte att slåss med övermänsklig styrka så länge de hade ben att stå på och armar att svinga.

Ale och Orim skulle just till att ansluta sig till sin grupp då dvärgen plötsligt uppfattade någonting i ögonvrån. Han ropade ut en varning på dvärgiska och drog sedan hårdhänt med sig Ale ned på golvet. De närmaste dvärgarna svarade omedelbart med att lyfta sina sköldar och ögonblicket därefter ven skäktor över Ale huvud och vidare in i sköldarna. Fienden var långt ifrån besegrad!

Bure ställde snabbt upp sin grupp och i ordnade linjer rusade de den nya fienden till mötes. Än en gång sänktes sköldar och avfyrades armborst men till skillnad från tidigare så träffade skäktorna inte mjuka kroppar utan hårda sköldar. Bistert höll Bure tillbaka yxbärarna och lät avfyra den andra linjens armborst men med samma dåliga resultat. Den här fienden var av ett annat slag än den knekt- och bondearmé som de med sådan möda besekrat!

Sköldarna höjdes åter och de avancerade nu under betydligt större försiktighet. Först när de båda sköldborgarna nästan slog emot varandra släpptes yxbärarna fram och i första linjen befann sig också Ale och Orim. Orims yxa höjdes men stannade i luften när fienden framför honom släppte sin sköld. Bakom skölden väntade inte en människa utan en dvärg!

Med uttryckslös blick, som om där inte längre fanns något liv, svingade dvärgen sin yxa mot Orim, som tycktes helt bragt ur fattningen.

”Jag kan inte höja min yxa mot en dvärg”, viskade han hjälplöst.

Med en tafatt och kraftlös rörelse försökte han blockera sin motståndares hugg med sin yxa men det lyckades inte bättre än att skaftet bröts av och hugget fortsatte in i axeln. Med ena handen ännu om den brutna yxan och den andra för sitt blödande sår vacklade han bakåt, fullständigt försvarslös inför nästa hugg som måttades mot hans bröst.

”Orim!” skrek Ale och försökte bispringa sin vapenbroder. Med sin sköldhand avvärjde han sin egen motståndares hugg, ett hugg så kraftigt att skölden slogs i bitar. I stridens hetta kände han inte hur armen knäcktes utan försökte med sin svärdshand täcka Orim. Ale lyckades styra undan hugget mot Orims bröst men det föll med sådan kraft att svärdet slogs ur handen på honom och yxbladet trängde in i dvärgens ben i stället. Förtvivlat såg Ale hur svärdet landade en armlängd ifrån honom. Han hade kunnat rycka till sig det men bredvid honom utstötte Orim ett plågat stönande och Ale hade inget val, han var tvungen att stötta dvärgen med sin enda friska arm för att denne inte skulle falla mot en säker död.

Med uppståndande av sina sista krafter hjälpte Ale undan Orim i skydd av det andra ledet av yxbärare. Slaget var dock förlorat. Över hela linjen hördes högljudda klagorop när dvärgarna igenkände sina tidigare stupade fränder och likt Orim tvekade de att slåss mot dem som de alldeles nyss sörjt. Steg för steg tvingades de tillbaka och snart befann sig hela dvärgarmén på reträtt.

Det var bara tack vare Bures och Kharaks sinnesnärvaro som linjerna kunde hållas och total panik undvikas. Under deras överinseende fördes alla sårade ut ur salen först medan en grupp armborstskyttar som hållits i reserv täckte återtagget. Som siste dvärg och med bittra tårar rullande över kinderna krossade så Bure med ett enda väldigt slag det lysande kristallklotet. Mörkret föll åter över Djupeklyft och i skydd av det lämnade dvärgarna besegrade sin stad.

16. Nederlagets bittra kalk

“Känn den skadade som du känner dig själv.”

Ur Helarens ed, en ed som Cindarells helare svär

Minn klev ut ur tältet och andades in den friska, kalla kvällsluften i djupa andetag. Efter flera timmars hårt arbete hade lukten av blod satt sig i näsan och hon försökte pressa tillbaka kväljningarna. Hur många blödande sår hade hon förbundit och hur många brutna ben hade hon spjälrat? Hon hade tappat räkningen för länge sedan.

En sådan sorglig syn dvärgarnas återtag hade varit. Lika stolta och segervissa som de hade begett sig mot Djupeklyft, lika nedbrutna och uppgivna hade de återvänt. Haltande och stapplande, många stödda på vapenbröder eller burna på bår, hade de trätt in i lägret och kastat sig till marken, plågade såväl av yttre som inre smärtor.

Hon mindes hur hon sprungit runt bland dvärgarna och förtvivlat letat efter Ale men utan framgång. Ingen hade sett honom och ingen hade ens tyckts förstå hennes oro mot bakgrund av deras egen svåra förlust. Till slut hade Bure stoppat henne och fått henne att besinna sig.

”Ale är i goda händer”, hade han kort sagt. ”Er följeslagare Lihvind låter hälsa att han vill bespara dig hans blesyrer och själv hela dem.”

Dvärgledarens ord hade inte bara lugnat henne utan också fått henne inse hur självisk hade hon varit. Bland så många skadade som behövde hjälp hade hon bara tänkt på sig och Ale. Hon hade tackat Bure och sedan raskt återupptagit sina plikter gentemot dvärgarna. Till hennes iordningsställda tält hade så de sårade förts, varpå Minn hade trängt undan alla andra tankar och med hela sin själ sett om deras skador.

Helandets konst hade inte varit någon ny erfarenhet för Minn. Hennes tid i Lihvinds kloster hade lärt henne mycket om detta och många var de gånger då hon fått omsätta sina kunskaper i praktiken. Till stor hjälp hade också hennes oförklarliga förmåga att se in i dem hon skötte, att finna och fånga den glöd och den kraft de bar inom sig så att de kunde hela sig själva. Den förmågan hade gett livet åter till den björnhona som Ale sårat dödligt under klosterprovet. Däremot hade den inte förmått rädda livet på Legim, något som hon än idag rannsakade sig själv för. Var krigarens död ödesbestämd eller hade hon kunnat göra någonting annorlunda om hon känt sina krafter bättre?

Minn log bittert för sig själv. Vad har man för nytta av en kraft som tillåter en att se in i andra men likväl vara så blind för sitt eget inre? Andra kunde hon minsann läsa som öppna böcker men själv var hon som ett oskrivet blad. Det fanns de som hade sett något inom henne, såsom magikerna Elrind och Morvan, men de hade hållit det för sig själva och tagit med sig hemligheten i döden. Kanske hade de också saknat förmågan att se in i sig själva och förutse det våldsamma öde de gått till mötes?

Men vad tjänade det väl till att älta det förgångna? Minn skakade av sig de tunga tankarna och tvingade sig att tänka på nuet i stället. Trots hennes erfarenhet hade det varit en utmaning att se om de sårade dvärgarna. Många hade inte ens velat erkänna att de behövde hennes hjälp och oaktat hennes förmåga att läsa andra så hade hon inte lyckats tränga igenom till dvärgarnas inre. Det hade varit som en mur av stolthet och oberoende, en mur så ogenomtränglig att hon började undra om de kunde hysa några känslor över huvud taget. När hon tänkte efter så hade hon ju inte ens lyckats lära känna Orim, trots den långa tid som de tillbringat i dvärgens sällskap. Vad kunde få ett folk att sluta sig så?

Hennes funderingar avbröts när ännu en bår bars fram till hennes tält och med en trött nick bjöd hon dem in. Dvärgarna flyttade över den skadade till bädden, bugade sig lätt som så många gånger tidigare den här kvällen och avlägsnade sig sedan utan ett ord. Minn blötte ett

rent tygstycke i kokande vatten, hängde upp lyktan över bädden och satte sig ned för att börja göra rent såren. Först då insåg hon vem det var hon hade framför sig.

Det tjocka röda skägget var fläckat av levrat blod och den vanligtvis så intensiva blicken var matt och glansig. Med möda pressade han fram ett leende mot henne.

”Jag mår bra”, viskade Orim med knappt hörbar röst.

Minn granskade hastigt hans sår. Den högra axeln var ett enda gytter av trasiga brynjeringar och söndersliten vävnad och strax ovanför den vänstra foten hade så mycket kött fläkt bort att benet under blottats. Hur kunde han ens vara vid medvetande?

”Tjockskalle, väntar du hellre på kallbrand än låter dig helas?” mumlade hon och lade instinktivt handen över det djupa såret i axeln.

Orim gav henne en förstående blick och slöt ögonen. Plötsligt var det som om en blix flammade upp i Minns inre. Den var inte som de smala, gyllene revor som skär igenom himlen utan en kraftig och pulserande röd blix, som glödgat stål under en smeds slägga. Med ens kände Minn hur ett tungt och oförklarligt svårmod kom över henne.

Hennes hem hade tagits från henne. Den plats där hon växt upp som barn, tagit sina första stapplande steg och mättat sina ungdomligt nyfikna sinnen, var inte längre hennes att komma och gå som hon ville. Av själ och hjärta ville hon ta tillbaka det, hon var beredd att gå i döden för att få det åter. Men hur stark hennes vilja än var så räckte det inte, hennes hem och en del av henne själv förblev borta och hon sörjde det bittert.

Varifrån kom detta opåkallade svårmod? Med ens insåg hon att det inte var hemstaden Gylde som hon sörjde, det var dvärgarnas stad Djupeklyft. Det var heller inte hon själv som sörjde, det var Orims sorg hon kände. Men Djupeklyft var väl inte hans hemstad? Nej, det var inte bara Orim som sörjde, det var hela dvärgsläktet som sörjde, som om alla dvärgar hade vissa tankar och känslor gemensamma.

Minn såg nu slaget om Djupeklyft framför sig, som om hon befann sig mitt i det. Men detta var inte det slag som Ale, Orim, Bure, Kharak och de andra hade utkämpat. Nej, detta var ett annat slag, utkämpat för länge sedan men mot samma fiende som nu. Där var inte bara dvärgar utan också människor, anförda av en väldig krigare som skickligt och skoningslöst svingade sitt svärd mot märkliga kutryggiga motståndare med ryckvisa men snabba rörelser. Det var en våldsamt strid som länge böljade fram och tillbaka men till slut drevs fienderna tillbaka till den underjordiska port varifrån de hade kommit och störtade ned i dess okända djup.

Slaget var vunnet men kriget var långt ifrån slut och priset hade varit högt. Fienderna må ha drivits ut ur Djupeklyft men deras skuggor dröjde sig kvar och från porten hotade ondskan att åter tränga fram. Med tunga hjärtan raserade dvärgarna därför grottorna kring porten men kunde inte förmå sig att förstöra sin stad. I stället övergav de den för att för alltid begrava det onda som doldes under den.

Minn återupplevde alla dessa minnen som om de var hennes egna och de smärtade henne djupt. Men det var ännu inte slut. Hon såg nu hur dvärgarna ständigt hade tvingats kämpa mot underjordens färd, ofta med ringa eller ingen förståelse från ovanvärlden. De hade bara haft sig själva att lita till och det hade skapat ett hårdfört folk, beväpnat sedan barnsben och ständigt berett att försvara sig. Ofta hade dvärgarna hjälpt andra folk, aldrig hade någon hjälpt dem.

Men trots detta kände Minn ingen bitterhet, bara en stor stolthet och en stark vilja. För dem fanns inga hinder, de djupaste bergen och de hårdaste metallerna formade de efter sin vilja och skapade sköna och bestående ting att vara stolta över. Känslorna förde henne än djupare ned i dvärgarnas minnen och hon såg nu hur elementen rasade i tidernas gryning innan världen var skapad. Där, genom den enorma drivkraft som viljan att leva och överleva utgör, såg hon hur dvärgarna uppstod ur de äldsta elementen, inte genom någon skapares försorg utan genom sin egen vilja. Dvärgarna hade alltid funnits och skulle alltid finnas så länge de

själva ville det. Nu, det kände hon av hela sin själ, så förstod hon äntligen detta gåtfulla och ålderdomliga folk.

Synerna försvann och ersattes av ett mörker. Först såg Minn ingenting men sedan så framträdde ett svagt ljussken i mörkret. Det kom från den lykta som hon hade hängt upp ovanför Orims bädd. Minn såg sig förvirrat om och fann att hon låg på marken. Hur länge hade hon legat där? Alldeles för länge av hennes högljutt klagande leder att döma. Mödosamt reste hon sig upp och tittade till Orim. Hans ögon var ännu slutna och han andades lätt men hans kinder hade återfått lite av sin färg. Bakom sig hörde hon hur någon klev in i tältet.

”Hur mår han?”

Minn vände sig om och såg Ale stå i tältöppningen. Han var blek och hade armen hängandes i en stödbinda men han stod stadigt och såg inte ut att vara allvarligt skadad.

”Jag mår bra”, hördes en svag röst från bädden. ”Det sa jag ju hela tiden.”

Orim hade öppnat ögonen och gav de båda ett matt men uppriktigt leende.

Minn tittade på nytt på hans sår. Av hugget i benet syntes bara ett ärr och av skadorna i axeln återstod bara ett stort men ofarligt blåmärke. Lättad men utmattad lutade hon sig över dvärgen och gav honom en lätt kyss på pannan.

”Jag förstår”, viskade hon och lämnade sedan raskt tältet utan några fler ord.

Ale och Orim kunde bara oförstående stirra efter henne.

”En kvinna med många överraskningar”, mumlade Orim och lät handen glida över sin axels blåmärke. ”Var det inte det jag anade redan den första gången vi sågs? I sanning många överraskningar.”

Följande dag var det dystra miner i lägret. Bure och Kharak hade kallat till rådslag och de satt nu och begrundade gårdagens nederlag.

”Igår var en mörk dag i dvärgarnas historia”, inledde Bure lakoniskt.

”Den mörka dagen inföll redan när vi grävde fram det där schaktet”, replikerade Kharak buttert. ”Djupeklyft ruvar på en förbannelse och bittert har vi nått visshet om varför våra förfäder övergav vår stad.”

”Likväl är Djupeklyft vår stad och ingen annans.”

”Våra förfäder kände till förbannelsen när de fattade sitt beslut. Varför skulle vi, nu när vi också känner till förbannelsen, fatta ett annat beslut?”

”Är det ditt råd, Kharak, att överge både stad och fränder?”

Kharak gav Bure en beklagande blick.

”Bure, vi slogs tillsammans mot dem som vi en gång kände som fränder. Du vet lika väl som jag att det hos dem inte längre fanns något liv, bara död och vilja att döda. Vilka onda krafter som än fått dem i sitt våld så är de bortom all räddning. Att återvända skulle bara döma än fler dvärgar till en levande död och göra vår fiende än starkare.”

Bure vände sig mot Nehron.

”Är detta också din uppfattning, att vår fiende inte kan besegras?”

Nehron harklade sig besvärat.

”Jag känner inte till er historia men om detta, som jag tror, är den fiende som nämns i vår historia så besegrades fienden inte med vapenmakt utan av berget självt.”

”Tala i klarspråk!”

”Den hedervärde Kharak har rätt”, svarade Nehron. ”Porten borde ha förblivit begraven så att ingenting vare sig kommer in eller ut.”

”Men våra förfäders verk stoppade inte oss från att gräva fram den”, replikerade Bure.

”Våra förfäder begravnade bara schaktet”, inföll Kharak försiktigt. ”Så länge Djupeklyft finns kvar kommer dvärgar att återvända för att gräva och då kommer schaktet att blottläggas igen.”

”Ditt råd är alltså inte bara att överge staden utan dessutom att förstöra den?” utbrast Bure bestört.

”För vårt folks bästa, nu och i framtiden, ja”, svarade Kharak med en röst som inte tycktes ha långt kvar till gråten.

Ett klagande sorl gick genom åhörarna men ingen reste några invändningar och Bure vände sig nu mot dem.

”Är det också mina fränders uppfattning att intet annat finns att göra för vårt Djupeklyft?”

Tysta nickningar var det enda svar han fick och Bure sänkte besviket blicken.

”I så fall”, sade Bure mödosamt, ”kommer jag inte att befalla någon att utföra detta nesliga dåd utan utföra det själv.”

Kharak lade en hand på hans axel.

”Du ska inte behöva utföra det ensam, broder.”

Ytterligare ett halvdussin dvärgar anmälde sig som frivilliga och med tunga hjärtan försåg de sig med stora släggor, hammare och grova spikar. Därefter begav sig alla som ännu kunde gå bort till Djupeklyfts ingång, däribland Ale och Orim. Omgivna av armborstskyttar gick de frivilliga in genom dörrarna och fram till salen. Av gårdagens strid syntes inga spår och efter att ha förvissat sig om att salen verkligen var tom gick de så ut i den.

Ale såg hur dvärgarna gick fram till de första i raden av stenpelare som reste sig mitt i salen. De gick runt dem och knackade försiktigt på olika ställen samtidigt som de lyssnade till klangen och kände på vibrationerna. Några av de yngre dvärgarna slog i spikar så att de kom åt att klättra upp en bit och utföra samma procedur högre upp. Ale erinrade sig vad Orim hade gjort på stenbron och förstod vad som komma skulle.

Till slut var dvärgarna nöjda och lade undan sina hammare till förmån för släggorna. Med tunga men precisa slag bearbetade de så pelarna tills de väntade sprickorna började synas och sträcka sig upp mot taket. Dvärgarna lämnade pelarna och gick raskt men värdigt tillbaka mot de andra.

Snart utbröt ett ljud som av åska ovanför dem och det lät som om hela berget utstötte en djup och utdragen vecklagan. En efter en började nu de höga pelarna att ge vika och dra med sig varandra i fallet. Delar av taket föll in, först bara grus och mindre stenar men snart följde större klippblock som med ett dån slog ned i stengolvet och spred tjocka moln av damm.

Ur dammet lösgjorde sig silhuetterna av de dvärgar som raserat pelarna och sist av dem alla gick Bure och Kharak. Deras ansikten var sammanbitna och ingen av dem tittade bakåt en enda gång. Som på en tyst befallning vände sig resten av dvärgarna om och gick tillbaka medan dammolnet fyllde gången bakom dem. Ingen yttrade ett ord under uttåget och när de för sista gången gick ut genom Djupeklyfts dörrar så var det med raka ryggar och stolta blickar, som efter en seger.

När alla var ute rasade också gången de gått ut genom samman. De tunga dörrarna lossnade från sina osynliga fästen, svajade ett tag som om de tvekade och föll sedan i marken så tungt att de slogs sönder i otaliga bitar. Varje dvärg tog högtidligt upp en bit och med den hårt tryckt mot bröstet tog de farväl av sin stad med en djup bugning. *Thungal Hraun* fanns inte mer.

Uppbrottet blev kort och ceremonilöst. Var och en packade ihop sina tillhörigheter och förberedde sig på den vandring som nu låg framför honom eller henne. Bure vände sig till Nehron.

”Vi hade goda skäl att lämna vårt gamla hem i Drömmarnas stad”, förklarade han. ”Nu önskar jag att vi blivit kvar där på det att Djupeklyft hade förblivit en dröm.”

”Drömmarnas stad är öppen för er och har så varit i alla tider alltsedan Seren den store grundade den”, svarade Nehron. ”Må det bli första steget till nytt samförstånd mellan dvärgar och människor.”

”Må så ske”, svarade Bure. ”Vi lämnar en fiende bakom oss men vem vet hur många som återstår framför oss?” Han vände sig till Orim. ”Än du då, broder? Tappert har du kämpat och heder har du ländat Obels ätt. Det vore en ära att få uppta dig i vårt hem.”

Orim bugade till svar.

”Det vore en ära att få dela berg med er men jag har en ed att uppfylla först. I Serena sitter en yngling fångslad som inte bara är oskyldig utan dessutom stod min farbror bi i hans sista stund. Det är min plikt att hjälpa honom, även om jag ännu inte vet hur.”

”Uppfyll då din ed först, vårt berg är alltid ditt. Min yxa ska du få med dig på vägen då din egen gick förlorad i striden.”

Med de orden räckte han över en vackert ornamenterad dubbelyxa med skarpslipad egg. De båda dvärgarna omfamnade så varandra och skildes åt under ömsesidiga hedersbetygelser.

Nehron tog under tiden Lihvind avsides.

”Aldrig trodde jag väl att jag under min livstid skulle få bevittna hur två portar öppnades och åter stängdes. Låt oss be för att den tredje porten förblir stängd.”

”Låt oss också be för att dessa två portar förblir stängda. Vanskligt synes det mig att bara begrava dem och hoppas att det ska räcka. Vem vet om inte ondskan fortsätter att sippra ut och förgifta vårt land?”

”Vi har uppfyllt Cindars bud och gjort vad som ankommer oss människor för att stänga ute den yttre ondskan. Nu måste vi genom tro bekämpa vår egen inre ondskan.”

”Kanske är det två sidor av samma mynt ty samtidigt som dessa yttre faror har ökat så har folkets tro minskat. Om folket vänder Cindar ryggen, vem ska då hjälpa dem? Jag fruktar att vi bara befinner oss i början av en virvelström som hotar uppsluka hela Cindarell.”

Nehron gav Lihvind en lugnande klapp på axeln.

”Drömmarnas stad är återförenat och Serens dröm om samförstånd mellan folken återupprättat, det är ett tecken så gott som något. Kanske är det trots allt Cindarells pånyttfödelse vi bevittnar i denna stund. Denna årets mörkaste dag har i sanning varit mörk men nu går vi snart mot ljusare tider igen.”

”Jag hoppas att du har rätt”, svarade Lihvind. ”Jag hoppas verkligen att du har rätt.” Helt övertygad lät han dock icke.

Ale och Minn stod bredvid och bevittnade de många avskeden, var och en med olika tankar men båda lika dystra och uppgivna. Det var inte bara dvärgarna som förlorat sin stad, de hade också själva förlorat sina sista hopp.

För Ales del så vägde nu svärdsskidan ovanligt lätt vid hans sida. Någonstans under rasmassorna, i det som en gång var Djupeklyft, låg Legims svärd kvar. Aldrig mer skulle den gamle krigarens svärd svingas igen och vad än Legims förutsägelse om stordåd hade syftat på så skulle den aldrig uppfyllas. Vad återstod nu för Ale? Skulle han försöka återvända till krigarens väg med ett annat svärd eller skulle ha se detta som ett tecken på att detta inte var den väg som ödet hade i beredskap för honom?

Tankarna tyngde Ales sinnen och det blev inte bättre av att han samtidigt skändes för dem. Här stod han och beklagade att hans svärd hade begravts, ett dött stycke metall, när så många dvärgars liv också begravts i Djupeklyfts fall. Svärd kunde ersättas men inte liv. Men svärd var ju samtidigt någonting som smitts just för att ta liv. Skulle han någonsin förlika sig med att hjältedåd och ära gick hand i hand med sorg och död? Nej, kanske var detta ändå ett tecken på att krigarens väg inte var hans väg. Men frågan kvarstod, vad återstod nu?

Också Minn sörjde det som begravts med Djupeklyft men hennes tankar upptogs av den kungliga signetringen. Den måste ha funnits därinne, på den hand som återkallat baronens knektar från de döda, men nu var den också begravd. Därmed var också Tjalves öde beseglat. Hur skulle de kunna övertyga kungen om att hans ring inte stulits av den närvarande smedslärlingen utan av en okänd och nu för alltid oåtkomlig fiende?

Till råga på allt så anklagade hon sig själv för Tjalves öde, trots att förnuftet hävdade motsatsen. Hade inte alla i hennes närhet drabbats av ond, bråd död? Elrind, Legim, Morvan, alla dessa munkar och nunnor när Lihrinds kloster stacks i brand, alla dessa dvärgar i detta meningslösa slag och nu Tjalve. Visst, hon hade inte handgripligen dödat dem men hon hade alltid varit närvarande och aldrig kunnat hjälpa till. Tänk om hennes krafter, som hon ju faktiskt fortfarande inte kände, trots allt hade påverkat dessa händelser, dessa öden? Tankarna snurrade runt i huvudet och hon kom på sig själv att önska att hon aldrig hade beträtt denna väg utan finge börja om på en helt ny väg.

När så inga fler ord fanns kvar att utbyta skilde sig sällskapen åt. För Nehron och dvärgarna bar vägen norrut, tillbaka till Drömmarnas stad, och för Lihrinds sällskap återstod nu ingenting annat än att återvända söderut, till Serena. Med tunga steg anträdde de den bergsväg söderut som de sett vid dalgångens öppning. På håll hade den sett besvärlig ut men när man väl kom upp på den såg den betydligt beskedligare ut. Med lite tur skulle de kunna nå byn vid det södra passet före mörkrets inbrott.

Vägen slingrade sig brant uppåt och inom en timme befann de sig på vad som antagligen var dess högsta punkt. Härifrån hade de fortfarande god utsikt över dalgången men bortom nästa krök skulle den försvinna ur deras synfält för gott. Som om de båda tänkt samma tanke vände sig Ale och Minn samtidigt om för att ta ett sista avsked.

Att dalgången en gång sjudit av aktiviteter vittnade bara de många fotspåren om. Alla de vapen och all den utrustning som funnits där hade dvärgarna omsorgsfullt samlat ihop och fört med sig, ovilliga att ge berget mer än vad det redan tagit från dem. Inte ens de blodfläckar som de många skadade hade fällt i snön fanns kvar, som om deras avlägsnande hade kunnat tvätta bort dvärgarnas nesliga nederlag. Av Djupeklyft syntes över huvud taget ingenting. Den ingång som fordom vaktats av de majestätiska dvärgdörrarna hade nu uppslukats av berget och en tunn slöja av snö hade redan lagt sig däröver, som om berget självt velat skyla ärret efter sitt djupa sår.

Ale och Minn suckade samfällt, var och en i saknad av det som fanns kvar där inne, och skyndade på sina steg för att hinna ifatt resten av sällskapet. Orim däremot vände sig inte om en enda gång.

17. Dubbelgångaren

”Alla människor är lika”, sade den dumme.

”Nej, alla människor är unika”, svarade den vise.

”Men om alla människor är unika är de ju lika”, replikerade den dumme.

Ur Den vise och den dumme, ett traditionellt cindariskt folklustspel

Vädrets makter var nådiga mot dem och varken vind eller nederbörd störde deras färd längs bergsvägen. När den korta vinterdagens sista ljus försvann bakom bergskammen ersattes den av ljuset från byn nedanför dem. Anblicken av denna till synes idylliska vinterbild fick dem att för ett ögonblick glömma sina vedermödor. Från den väg de kom på kunde de blicka ned på de små snötäckta stenhusen, i vars fönstergluggar det inbjudande röda skenet från eldstäderna lyste. Utomhus syntes ingen till men det var lätt att föreställa sig hur byborna efter dagens arbete nu samlades i sina stugor, värmdes sig framför sina eldar och gemensamt njöt av sin kvällsvard. Hela byn andades frid.

Emellertid förflyktigades det första fridfulla intrycket snabbt och i dess ställe kom tecken på att allt ändå inte stod rätt till. I flera stugor lyste inga ljus och omkring dem syntes inga spår. De stod bara där som tysta och mörka vittnesmål om att de inte längre hyste något liv. Till och med kyrkan vilade i mörker, trots att den med ljus och värme borde bjuda in byborna till vintersolståndsmässa. Men det mest förfärliga tecknet var ändå Dödens eget sigill.

Mellan dem och byn reste sig nämligen en stor ek. Det var inte skogens största ek men genom att ha vågat sig högre upp på bergssluttningen än någon annan kunde den ändå sträcka upp sina grenar högre än dem alla. Till skillnad från de andra ekarna med sina kala grenar så bar den här eken på en fruktansvärd börda på en av sina grenar, ett grovt rep i vilket en människokropp hängde.

Det var alldeles vindstilla men trots det vaggade kroppen fram och tillbaka, som om det bara var nyligen som den hängts upp där. Ansiktet var vänt från dem men de kände alltför väl igen den trasiga svarta klädnaden. Byborna hade till slut lyckats fånga in den man som de så länge beskyllt för sina olyckor.

”Cindar förlåte dem”, mumlade Lihvind och tecknade Cindars heliga triad. ”Vem han än var kan han inte ha förtjänat ett sådant öde.”

När de närmade sig eken framstod tydligare det hemska skådespel som utspelats på platsen. Snaran hade fästs vid ekens rot och sedan kastats över grenen. Dess knut låg mot sidan av halsen och fick huvudet att hänga onaturligt snett. Armarna hängde slappa längs sidan och de nakna fötterna pekade mot marken, som om den döde förgäves försökt nå den med tårna. Mannen bar ingen huva och hade heller inte hängts särskilt högt. Det var som om hans bödlar velat få det hela undanstökat så snart som möjligt. På håll hördes en korps dystra kraxande, i övrigt var allting tyst och stilla. Till och med denna Dödens bevingade följeslagare tycktes sky det hela och hellre hungra än förse sig med den avrättades kött.

De gick försiktigt fram till den hängde, lika mycket av respekt som av rädsla, som om Döden ännu dröjde sig kvar i hopp om att få med sig fler själar. Plötsligt svängde kroppen sakta mot dem, som för att hälsa sina betraktare välkomna. Lihvind och Ale kunde inte låta bli att kväva ett skrik. Den man som blickade ned mot dem från eken var ingen annan än Mihrin, den präst som vigt baron Ekenskiöld till den sista vilan och gett dem råd i deras sökande.

De fylliga kinderna hade bleknat och börjat sjunka in men det godmodiga ansiktsuttrycket bestod. Månljuset reflekterades i de vidöppna ögonen och fick det att se ut som om en glimt ännu fanns i dem, om än sorgsen. Detta i kombination med att huvudet var på sned fick honom att se levande ut, som om han när som helst skulle kliva ned, förlåta sina församlingsbor och lyssna till deras problem. Lihvind föll på knä och slet förtvivlat sitt hår.

”Vilken bottenlös ondska har farit i detta folk och fått dem att döda en Cindars tjänare?” snyftade han och inte heller Ale kunde låta bli att fälla en tår. Till och med Orim tog respektfullt av sig sin hjälm. Bara Minn tycktes oförstående.

”Vem är han?” viskade hon till Ale.

”Känner du inte igen honom?” svarade denne. ”Det är ju byprästen som vi pratade med.”

Minn gav honom en förvånad blick.

”Vad menar du? Han är ju inte det minsta lik honom.”

Nu var det Ales tur att bli förvånad.

”Vad menar du? På vilket sätt skulle han vara olik?”

”Prästen var ju lång och mager, med långt vitt hår och skägg, raka motsatsen mot honom.”

”Mår du verkligen bra? Vi såg ju honom alla fyra.”

Minn skulle just till att ge svar på tal då Lihvind hastigt reste sig och gick emellan.

”Hur sa du att han såg ut?” krävde han att få veta och tog ett fast grepp om hennes armar.

”Du gör mig illa”, klagade Minn men abboten var obeveklig. Ögonen var uppspärrade och det tunna håret stod på ända. Minn hade aldrig sett honom så upprörd förut.

”Hur såg han ut?” upprepade Lihvind sin fråga.

”Lång, mager, vitt hår och skägg. Spetsiga ansiktsdrag. Du såg ju honom själv!”

Lihvind släppte taget. All färg hade försvunnit ur hans ansikte.

”Lihvind?” sade Minn oroligt. ”Hur är det fatt?”

Abboten dröjde med svaret. Trots vinterkylan hade han börjat svettas ymnigt. Orim sade heller ingenting men lyssnade uppmärksamt och lät sin granskande blick svepa mellan dem.

”Ingenting”, sade Lihvind till slut. ”Det är ingenting, Cindar give att det inte är så.”

”Det finns mer hos henne än vad som syns”, lade Orim sig i. ”Du verkar veta mer om vem hon sett som inte vi sett, min bäste abbot.”

Orims påstående bemöttes aldrig ty plötsligt avbröts de av ett rosslande ljud ovanför dem och de vände förskräckta blickarna åt det hållet. Ljudet kom ur den dödes strupe och det ryckte svagt i hans kropp. Vem det än var som hängde i trädet så hade livet ännu inte helt lämnat honom!

Det oväntade uppvaknandet förlamade dem alla, alla utom Orim som resolut drog sin yxa och högg av det rep som höll kroppen uppe. Mannen föll ihop i en hög, utan någon som helst ansats att ta emot sig, och blev liggande i sin onaturliga ställning.

Lihvind glömde sin rädsla och knäföll vid hans sida. Detta var inte längre en livlös kropp utan en medmänniska, vars väg Cindar i sin outgrundliga vishet förlängt. Han lade mannens lemmar till rätta och lutade sig över hans ansikte för att försäkra sig om att han andades. Men även om livet hade återvänt så måste döden ännu ha dröjt sig kvar för abboten kastade plötsligt tillbaka huvudet och höll sig för näsan. De andra kände det också, mannen omgavs av en kväljande stank av ruttnande kött, som av ett lik.

Mannen, om han nu var levande eller död, vände sin sorgsna blick mot dem.

”Låt mig få vila i frid”, rosslade han med en melodisk men olycklig stämma.

De stirrade oförstående på varandra vid de oväntade orden och han upprepade dem, stadigare men lika olyckligt.

”Hur kan vi hjälpa dig?” frågade Lihvind till slut.

”Hjälpa?” upprepade mannen förvirrat. ”Min grav, min grav.”

Han gjorde en ansats att resa sig och de hjälpte honom på fötter. Med stapplande steg började han röra sig mot kyrkan med dess kyrkogård.

”Den mörke kommer”, mumlade han. ”När den längsta natten är som mörkast. Den mörke kommer.”

”Vem kommer?” krävde Lihvind att få veta men fick bara samma kryptiska ord som svar.

Mannen gick nu med raskare steg och det var som om han fick mer kraft ju närmare sitt mål han kom.

”Vad är ditt namn?” försökte Lihvind.

”Mitt namn?” löd det förvirrade svaret. ”Ja, en gång hade jag ett namn. Mihrin var det. En gång hade jag en kyrka och en församling. Så många dagar och nätter jag irrat omkring, så länge jag längtat efter att få återvända.”

”Han är verkligen lik den Mihrin vi talade med tidigare”, anmärkte Orim. ”Men vem av dem är den riktige prästen och vem är dubbelgångaren?”

”Varför jagade dina egna församlingsbor bort dig från din kyrka?” frågade Lihvind. ”Varför dräpte de dig?”

”Jag har dött många gånger”, svarade Mihrin tonlöst. ”Låt mig få vila i frid. Innan den mörke kommer. Innan det längsta mörkret faller.”

I samma ögonblick gled ett moln förbi månen och tog ifrån dem det lilla ljus som fanns, som för att ytterligare inpränta prästens olycksbådande förutsägelse. Ingen av dem vågade yttra det högt men samma tanke hade slagit dem samtidigt. Vad det än var som prästen fruktade så hade årets mörkaste natt precis börjat.

De var nu framme vid kyrkogården. Som alla andra platser i byn befann den sig på en smal klipphylla, omgärdad av en brant på ena sidan och en bergvägg på den andra. Mihrin stegade målmedvetet fram till ett litet, med bergväggen sammanbyggt, stenkäppl som såg mycket gammalt ut och stannade framför dess bastanta ekdörr. Med stela och långsamma rörelser grävde han i fickorna utan att finna vad han sökte. Han såg sig undrande om, som om han hade tappat något, och för ett ögonblick stod han bara stilla och stirrade olyckligt på den låsta dörren. Sedan grep han tag i handtaget med sin ena hand samtidigt som han resolut körde in den andra handens fingrar genom dörrspringan.

Dörrspringan färgades röd av trögflytande blod och slamsor av kött blev kvar utanför men Mihrin måste ändå ha fått in handen för med en övermänsklig styrka började han bända upp dörren, Det massiva träet gnällde och knakade men kunde inte stå emot i ett moln av flisor slets låset loss och dörren vräktes upp. Under hela tiden hade prästens ansiktsuttryck förblivit oförändrat. Med en djup suck stegade han så in i kapellet.

De andra blev stående utanför, chockade över styrkedemonstrationen och ovilliga att göra något som skulle vända denna styrka mot dem. Inifrån hördes ljudet av ett elddon följt av det uppflammande ljuset av en liten eld.

”Cindar är min vägvisare, i hans hus skall intet ont vederfaras mig”, reciterade Lihvind med darrande stämma, tog mod till sig och klev in. De andra tvekade ännu ett ögonblick men kikade in genom dörröppningen för att se vad som hände.

Det lilla kapellet var tomt så när som på en upphöjd stenskål, uthuggen ur ett enda stycke granit. Skålen var fylld med vatten och på en upphöjning i dess mitt brann ett ensamt vaxljus med en klar låga. De fönsterlösa väggarna var prydda av målningar med religiösa motiv och under dem fanns uthuggna hyllor fulla av vaxljus och heliga symboler. I den bortre väggen öppnade sig ett litet valv och en gång ledde vidare in i berget. De hann precis se Mihrins rygg försvinna in i mörkret.

”Jord, vatten och eld beskydde mig”, mumlade Lihvind och fortsatte efter prästen, in i gången.

Ale och Minn, vars rädsla för den märklige prästen bara överskuggades av rädslan för att bli ensam kvar, följde honom tätt i hälarna. Orim drog sin yxa.

”Det är bara en grotta”, muttrade han. ”Det är bara en grotta.” Sedan gick han in han med.

Bortom valvet öppnade sig en krypta uthuggen ur berget. Den var trång och ganska ojämnt formad och på flera ställen fick till och med Orim huka sig. Här och där stod stötter uppställda och från taket föll såväl vattendroppar som gruskorn när de passerade. Kontrasten mot Djupeklyfts magnifika salar var slående.

Kryptans golv var täckt av stenplattor, vars inskriptioner bar namn från sedan länge begravda män och kvinnor. De flesta av dem som vilade här hade varit präster men det fanns

också flera från den Ekenskiöldska ätten. Av årtalen att döma hade kryptan varit i bruk under mycket lång tid, kanske ända sedan Cindarells gryning.

Längst in i kryptan hade Mihrin stannat. Han stod framför en urgröpning i golvet och hans läppar tycktes forma en tyst bön. Intill urgröpningen stod en stenplatta lutad mot väggen och i det skumma ljuset kunde de skymta Mihrins eget namn. Födelsedatum och datum för prästvigning var ingraverade men dödsdatum saknades ännu.

Prästen avslutade sin bön och med en suck lade han sig i urgröpningen med händerna över bröstet. I hans knäppta händer skymtade en triak som han antagligen tagit med sig från kapellet. Hans sorgsna blick vändes bönfallande mot dem och Lihvind gick fram till graven. All den rädsla han hade känt inför denne mystiskt återuppståndne man var försvunnen, nu såg han bara en broder som förtvivlat sökte andligt stöd inför sin sista vandring.

Abboten knäfall vid graven, läste Cindars avskedsord och tecknade Cindars heliga triad. Han avslutade med att kyssa Mihrins panna, varvid prästen stillsamt slöt ögonen. För ett ögonblick tycktes livets färg återgå till hans kinder men den försvann snabbt igen. I stället var det som om kroppen hastigt började förmultna, som om Döden skyndade sig att ta igen den tid den förlorat.

Lihvind vände bort blicken och med Orims hjälp sköt han stenplattan över graven. Dvärgen tog fram en mejsel, funderade ett tag och nöjde sig sedan med att gravera in dödsåret, inte dödsdagen. De ställde sig sedan alla runt graven och tog ett sista farväl av honom. Vilket öde som än vederfarits den arme byprästen så vilade han nu i frid.

”Var han död eller levande?” undrade Ale. ”Han påminde om dem vi slogs mot i Djupeklyft.”

”Jag vet inte”, svarade Lihvind. ”Livet tycks ha velat lämna honom länge men någon ogudaktig kraft har nekat honom döden. Först nu när han hittade hem till sin grav fick han sin efterlängtnade frid.”

”Den man som vi letade efter försökte också komma till en grav”, erinrade sig Minn. ”Han försökte ju komma in i baronens slott natten innan vi kom dit. Kan det ha varit baronen själv, slav under samma kraft som prästen?”

”Det är sannolikt”, medgav abboten. ”Det förefaller som om den svarta magi som återuppväckte dem också återuppväckte deras minnen. Kanske var det baronens saknad av sin ring som drev honom till att dräpa den arme Othar och återta sin ätteklenod. Låt oss i så fall hoppas att denna kraft för alltid är begravd i rasmassorna över Djupeklyft.”

”Men om det här var den riktige Mihrin, vem var det då vi talade med tidigare?” undrade Minn

”Jag vet inte”, sade Lihvind tyst. ”Jag vill heller inte veta. Jag hoppas bara att hans kraft också är begravd för alltid.”

Minn anade att abboten inte sade hela sanningen men innan hon hann fråga närmare avbröts deras samtal av Orim. Medan de andra talade så hade hans granskande blick dragits till kryptans fortsättning och han hade upptäckt något.

”Den här gången skiljer sig från resten av kryptan”, konstaterade han och tände sin lykta. ”Den är äldre, betydligt äldre, men har grävts fram nyligen. Jag undrar hur det kan komma sig.”

”Vi borde inte stanna här”, började Lihvind. ”Förutom de döda äger bara byns präst tillåtelse till byns krypta.”

Dvärgens nyfikenhet var emellertid redan väckt. Han böjde sig ned och granskade golvet.

”Gången må vara gammal men dammet har rörts upp nyligen. Om det var den äkte prästen som vi begravde så kan det bara ha varit den falske prästen som passerat. Han har en hel del att förklara.”

Orim fortsatte in i gången och de andra kunde inte annat än följa efter. Gången sluttade nedåt, djupare in i berget, och det stod snart klart för dem också att denna del av kryptan inte

kunde vara byggd av byborna själva. Det var högre i tak här och det behövdes inte längre några stöttor. Gången krökte sig sedan lätt åt vänster så de fick skynda på stegen för att inte förlora dvärgen och hans ljus i sikte.

Minn fick en plötslig känsla av att någonting var fel men hon kunde inte sätta fingret på vad det var. Instinktivt fattade hon Ales hand och kände att den darrade. Han kände också att någonting var fel, fruktansvärt fel. Hon skulle just till att ge luft åt sina misstankar då Orims triumferande utrop hördes framför dem.

”Så detta är vad som döljs under er gudstro”, skrockade han. ”Titta på detta och säg mig sedan än en gång att er gud är god och att dess följeslagare är fridsamma.”

Gången hade svängt tvärt åt vänster och sedan delat sig i två delar. Till vänster fortsatte gången in i det okända men till höger öppnade den sig i en stor avlång kammare i vilken Orim stod och svängde sin lykta. Tre kraftiga skulpterade pelare höll upp taket och vid vart och ett av dem stod ett altare i sten. I motsatta änden fortsatte gången vidare. Den svängande lyktans sken gjorde emellertid det svårt att urskilja detaljer i salen. Ömsom belystes väggarnas flagnande målningar och ömsom belystes altarnas nötta och fläckade ytor och de andra var nödda att kliva ut i salen för att förstå vad dvärgen menade. Först då gick kammarens fasansfulla syfte upp för dem.

Likt kapellets väggmålningar hade dessa religiösa motiv men det var inte Cindars uppbyggliga ord som avbildades utan fruktansvärda domedagsskildringar. Altarna liknade de i Cindarell så vanliga kyrkoaltarna men det var inte tusentals händer som nött dem utan vassa redskap och det var inte tårars floder som fläckt dem utan en mörk vätska som bara kunde vara intorkat blod. De såg nu också att pelarna var skulpterade som en bergstopp, en vattenvirvel och en flammande eldslåga. Vad skrämmande som än dyrkades i denna sal så var det så långt från Cindars lära som man kunde komma.

Lihvind skulle just till att ta villfarelsen ur Orim då plötsligt tunga steg och vapenskrammel hördes från gången bakom dem. Vilka som än dväljdes i dessa kamrar så var de på väg hit i detta nu. I detsamma insåg Minn vad det var som hade känts så fel.

”Väggarna!” flämtade hon. ”De är inte murade utan sammanfogade av slipade stenar. Den här kryptan måste leda till det schakt dvärgarna grävde fram.”

”Cindar beskydde oss”, utbrast Lihvind. ”Och vi kommer inte längre ut samma väg.”

”Låt mig ta hand om dem”, frustade Orim och gick mot gången med dragen yxa men Minn höll honom tillbaka.

”Nej, snälle Orim, ditt sår är inte helt läkt ännu och de är för många. Vi måste fly.”

”Skam över de dvärgar som någon gång i sitt liv tvingas fly. Ska jag då tvingas fly en andra gång?”

”Det är ingen skam att välja sin strid”, inföll Ale. ”Det här är ingen strid vi kan vinna så låt oss hellre välja en bättre strid.”

Orim såg på dem och slets mellan sin och deras vilja, allt eftersom de tunga stegen närmade sig.

”Fördömt!” svor han men sänkte ändå yxan. ”Jag är snart mer människa än dvärg.”

Utan att spilla fler ord vände han om och ledde dem in i den motsatta gången. Den krökte också svagt åt vänster och Minn började frukta att de bara sprang runt och snart skulle vara tillbaka där de började. Samma tanke måste ha slagit Orim för han stannade plötsligt upp och tecknade åt dem att vara tysta. Framför dem fortsatte gången sin krökta väg men till vänster om dem öppnade sig en ny gång. Dvärgen lade örat till golvet, svor till och ledde dem sedan in i den vänstra gången.

Den nya gången gjorde en ny tvär vänstersväng och krökte sedan svagt åt höger. Minn hade för länge sedan tappat orienteringen. All hennes koncentration gick åt till att inte förlora Orims lykta ur sikte, då den hela tiden hotade att försvinna bortom kröken framför henne. Om hon skulle snubbla skulle ingen av de andra upptäcka det och hon skulle förlora sig i mörkret.

Men hon förstod ändå så mycket som att de först hade sprungit ett yttre varv motsols och nu ett inre varv medsols. Hon fick hon en olustig känsla av att de sprang i allt snävare och snävare cirklar. Varje steg kändes tungt och hur mycket de än kämpade för att komma bort från faran så drogs de i stället oemotståndligt djupare in i den, lika hjälplösa som insekter i en vattenvirvel.

”Det här känns precis som katakomberna under Drömmarnas stad”, flämtade Ale vid hennes sida och hon kunde bara nicka instämmande. De kunde nu alla höra de tunga stegen bakom sig. Så länge de sprang var de snabbare men medan de behövde stanna ibland så saktade deras förföljare aldrig in utan fortsatte obevekligen, som om dessa hela tiden visste var de befann sig.

I samma ögonblick svängde gången tvärt åt höger och framför dem lystes den upp av ett kallt vitt sken. En trappa ledde nedåt och bortom den öppnade sig ett större rum. Förföljarna kom allt närmare och trots att alla kände en stark ovilja mot att gå in i rummet så hade de inget val.

Det var ett stort och cirkulärt rum, vars murade väggar sträckte sig bortom ljuskretsen så det ovanför dem bara syntes det svartaste mörker. Mittemot dem ledde en annan trappa uppåt. Dessutom ledde två andra gångar ut ur rummet och två andra trappor vidare nedåt. Ljuset kom från nio stycken svarta vaxljus, arrangerade längs sotade linjer i det stenlagda golvet. Ljusen och linjerna bildade tre trianglar och där deras spetsar möttes öppnade sig ett mörkt, trekantigt hål. En svart sot steg upp från arrangemanget, en sot som inte enbart kunde komma från vaxljuset utan som tycktes härröra från det mörka och skrämmande hålet. Det hela påminde om en jättelik brunn och de befann sig i botten av den. De förstod genast och samtidigt var de hade hamnat.

”Ondskans port”, viskade Lihvind. ”Alltjämt öppen.”

”Precis som i Drömmarnas stad”, mumlade Ale.

”*Thungal Hrauns* förbannelse”, stönade Orim.

De tunga stegen hördes nu mycket nära dem, och de kom inte enbart från gången de lämnat utan också från de andra fem gångarna som mynnade i rummet. De var fångade i en fälla.

”Vi måste kalla tillbaka mina fränder”, röt Orim. ”Kosta vad det kosta vill.”

Han drog sin yxa, vände sig in mot gången igen och gick förbi Ale och Minn. Hans andhämtning blev tyngre och snabbare och de hann skymta hur hans ögon började rulla, som på en vansinnig.

”Han håller på att arbeta upp ett bärsärkraseri”, viskade Ale till Minn. ”Jag som trodde att det bara var en skröna.”

I samma ögonblick som de närmaste av förföljarna kom runt hörnet utstötte Orim ett djuriskt vrål och rusade dem till mötes.

Men lika plötsligt som Orim utstött sitt vrål, lika plötsligt tystnade han igen. Blek i ansiktet och med yxan släpande i golvet raglade han tillbaka mot dem, som efter ett hårt slag. Hans bärsärkraseri hade fullständigt runnit av honom.

”Nej, nej, nej”, mumlade han. ”Vad som helst men inte detta.”

De fiender som till och med denne rasande dvärg ryggade tillbaka inför kom nu in i ljuskretsen. Det glimmade till från yxors blad och skäktors spetsar och sedan mötte dem de uttryckslösa blickarna från dvärgar, samma dvärgar som besekrat dem i Djupeklyft och likadana blickar som hos den levande döde prästen Mihrin. Vilka mörka krafter som än styrde dem så var de nu i deras våld.

18. Kroppens klinga

”Alla vägar äro olika, i längd och bredd skilja de sig åt. Men i det äro alla vägar lika att Cindar först trampat på dem och att han väntar vid deras slut. Som nyfödda har er ande fått kött av Cindar, som barn äro ni okunniga om mig, som vuxna följer ni mina spår och som gamla räcker jag er handen för att hjälpa er den sista biten. Kasta då av er köttets tyngd och låt er ande förenas med mig, till min famn jag välkomnar er.”

Cindars Ord, kap 4, tal 8 (även använda som avskedsord vid begravningar)

Välkomna!” ekade plötsligt en röst ovanifrån. De tittade upp och såg hur ett ljussken hade tänts i mörkret ovanför dem. Ljuset kom från en stav och staven hölls av en svartklädd man som lutade sig över kanten på det schakt som de befann sig i. Vid hans sida stod en tungt beväpnad man vars ansikte vilade i skugga.

”Det är han”, viskade Minn. ”Den vitskäggige mannen. Ser ni inte?”

De andra stirrade först oförstående från mannen till henne och tillbaka igen. Men sedan blinkade de förvånat till och tycktes inte längre tro sina ögon. Mest förvånad av alla tycktes Lihvind bli.

”Cindar give att detta är en illusion, en ondskefull vrånbild av Cindars goda verklighet.”

”Jag ser att ni har genomskådat mig”, svarade mannen ovanför dem med en djup och kraftfull stämma. ”Ni har starka krafter bland er. Nåväl, låt då drömmarna ge vika ty i natt ska det som länge bara varit en dröm äntligen bli verklighet.”

”Är det verkligen ni, vördnadsvärde allfader?” frågade Lihvind med darrande stämma.

”Ja, min gode Lihvind”, svarade den vitskäggige mannen. ”Jag är Cindarios XIV, Cindars ställföreträdare i Cindarell, och det är mitt kall att fördriva ondskan från vårt land.”

”Jag förstår inte, onskans port finns ju här framför oss och den står öppen på vid gavel.”

”Nej, Lihvind, du förstår sannerligen inte. Det onda kommer inte från världen bortom denna port, det kommer från vår egen värld. Det är inte yttre faror som hotar Cindarell utan inre. Du har ju sett hur tvedräkt och splittring hotar slita itu vårt arma land men ändå har du då inte sett orsaken därtill? Då ska jag förklara det för dig.”

Cindarios höjde rösten ytterligare. Från sin upphöjda position påminde han om en predikant, en profet som vunnit insikt och nu med dånande stämma sökte övertyga sin församling om sanningen.

”Vårt folk tappar sin tro på Cindar! Vårt folk har inte mod att utsätta sig för livets prövningar! Vårt folk vill inte längre offra sig för vårt lands bästa! Kyrkorna står tomma medan folket tillfredsställer sina begär på krogar och bordeller utan att längre bry sig om sina medmänniskor! Det säger jag eder, det är avsaknaden av tro, mod och offer hos folket som är roten till det onda!”

”Ers Helighet, jag har sett dessa tecken men är det inte vi som herdar som brustit i vårt ansvar, är det inte vår plikt att leda vår vilsekomna flock på rätt väg igen?”

”Så är det”, svarade allfadern och drog ur sitt bälte fram en svart, krokig dolk vars yttersta spets var bruten så att den kom att likna en orms kluvna tunga. ”Cindar har därför i sin vishet åter öppnat portarna för oss och gett oss de nycklar varmed vi kan kontrollera krafterna som dväljs bortom dem.”

”Detta är vansinne!” utropade Lihvind förskräckt. ”De krafterna kan inte återuppbygga vårt land, de kan bara förgöra det!”

Allfadern tog inte någon notis om abbotens utbrott utan fortsatte att tala.

”Jag har noga läst dina brev om de mystiska händelserna vid Drömmarnas stad. Du förstod rätt att det rörde sig om den första porten och att oerhörda krafter doldes bortom den. Vad du

inte förstod var att det till varje port finns en nyckel som kontrollerar krafterna och att Sjalarnas stav, som den förrädiske Sartor sökte svinga för egen räkning, var den portens nyckel. Den nyckeln är tyvärr förlorad för oss och porten åter stängd men jag drog slutsatsen att de andra två portarna ännu torde vänta på att bli upptäckta. Jag lät därför kalla till mig prästen Nehron av Drömmarnas stad för att utröna mer och dennes utsände visste att visa mig var den andra porten och nyckeln fanns.”

Påståendet slog Lihvind med häpnad och för ett ögonblick tappade han målföret.

”Omöjligt!” fick han fram till slut. ”Jag har nyligen sammanträffat med Nehron och han vill inget hellre än att portarna för alltid ska begravas.”

Som om han inte hört Lihvinds invändningar höjde Cindarios i triumf sin svarta dolk.

”Skåda Kroppens klinga, den nyckel varmed Cindar ger oss makt över folket och makt att vända deras vilja mot den rätta vägen. Än så länge är dess krafter för svaga för att vända de levandes vilja men hos de nyligen döda kan själen övertalas att återvända till kroppen och tjäna Cindar ännu en tid.”

Lihvind flämtade till och tog sig för munnen.

”Detta är svartkonst och helgerån”, utbrast han. ”Cindar menade aldrig att tvinga oss till den rätta vägen, det är vi själva som måste välja den. Utan den fria viljan är vi blott döda ting.”

Allfadern tycktes inte ens ha hört abbotens ord.

”Genom Cindars försorg blev baron Ekenskiöld vår förste tjänare. Med hans hjälp påskyndades tjänarnas död så att de också kunde tjäna oss. Tillsammans kunde vi så befria porten från dvärgarna och förbereda dess fullständiga öppnande.”

”Hör du då inte dina egna ord? Hur kan allfadern kallblodigt låta mördra de barn han är satt att vaka över? Hur kan han mördra sin egen ämbetsbroder?”

”För att inte tala om mina fränder!” röt Orim, som nu återhämtat sig från chocken.

”Tjänarna ville inget hellre än att tjäna sin herre och jag hjälpte dem att göra det. Prästen Mihrin råkade tyvärr se saker han inte borde ha sett. Då han motsatte sig Cindars vilja hade jag inget annat val än att avlägsna honom och själv ta hans plats för att hålla de vidskepliga byborna lugna. Vad dvärgarna beträffar så har de ingen plats i Cindars skapelse och deras avlägsnande är i enlighet med Cindars vilja.”

Cindarios ord gjorde Orim rasande.

”Om du vågar dig ned hit så kommer min yxa se till att du får träffa din gud förr än du anar!”

”Nog nu!” avbröt Cindarios med en plötslig vrede som om han tröttnat på samtalet. ”Vintersolståndets mörkaste timme närmar sig och när porten öppnas kommer ni alla att få svara inför Cindar själv. Jag har talat tillräckligt, förklara nu för mig hur ni har funnit vägen in i hans heligaste om ni inte föredrar att förklara det för honom själv!”

”Det var din återuppväckte präst som ledde oss till sin grav, på samma sätt som din återuppväckte baron dräpte min farbror i jakt på sin ättering”, replikerade Orim. ”Jag kommer inte att vila förrän Othars död är hämnad och ringarna återbördade.”

Cindarios tycktes först ointresserad men sedan tändes en misstänksam glimt i hans ögon.

”Det är alltså fler ringar än baron Ekenskiölds ättering ni söker? Då var det klokt av mig att förleda er så att jag kunde nå slottet och hämta hem min baron innan ni hann dit. Jag undrar, vad är det för ring som han har och som ni så gärna vill ha.”

Han vände sig till den beväpnade mannen vid sin sida.

”Ge mig ringarna”, befallde han.

Mannen klev in i ljuskretsen. Det var en åldrig, tunnhårig man med ett plågat ansikte i vilket man när som helst kunde vänta sig tårar. Hans smutsiga rustning bar spår av många strider och var delvis fläckad av blod men det gick inte att ta miste på det emblem han bar – den ekenskiöldska ättens tre eklöv framstod klart och tydligt. Det enda välbevarade hos honom var det skinande svärd som han bar i sin hand, ett svärd som var alltför välbekant för dem.

”Mitt svärd”, viskade Ale, som trots deras hopplösa situation inte kunde undertrycka en viss glädje. Även om det var utom räckhåll för honom så hade han aldrig trott att han skulle få se det igen.

Baronen stod nu framför allfadern men tycktes tveka och gjorde ingen rörelse att åtlyda befallningen.

”Seså”, sade Cindarios otåligt. ”Ge mig ringarna!”

Med en min som såg än mer plågad ut sträckte baronen fram sin fria hand mot allfadern. Ett finger saknades men två andra pryddes av ringar. Cindarios slet av honom ringarna och granskade dem noga. Med ens sken hans allvarliga ansikte upp.

”Åhå”, sade han förtjust, vände sig mot schaktet igen och höjde rösten i ett mässande tonfall. ”Länge har kungamakten varit stadd i förfall och nu har du skickat den kungliga signetringen i vår väg. O Cindar, jag ser ditt tecken på att den världsliga maktens tid är förbi, jag ser din kallelse till kyrkan att leda Cindarell tillbaka till den rätta vägen. Så ske alltså din vilja. Jag ska trä ringen på mitt finger på det att jag som din ställföreträdare ska styra Cindarell.”

Med de orden tog han på sig båda ringarna och höjde sina händer.

”Timmen är inne!” utropade han. ”Välkomna Cindar och den nya tiden!”

Sedan hände många saker på en gång.

Från det trekantiga hålet i schaktets mitt hördes ett dovt muller som först bara var svagt men som snabbt tilltog i styrka. När de tittade ditåt såg de hur den svarta röken hade tjocknat och det rådde inte längre någon tvekan om att det var från det trekantiga hålet som den kom. Sprickor bröt fram längs kanterna och lösa stenplattor rasade ned i hålet. Ur mullret började taktfasta ljud urskiljas, ljud som av tunga steg från något som närmade sig ur hålet.

Plötsligt glimmade någonting till i mörkret och följdes av ett metalliskt klingande mot stengolvet.

”Mitt svärd!” hördes Ales röst och innan någon annan hann reagera hade han tagit ett steg ut i schaktet. I sista stund fick han tag på det innan det också föll ned i hålet och räddade sig sedan tillbaka till trappan igen.

Ånyo hördes allfaderns stämman genom schaktet men den mässande tonen hade helt försvunnit och ersatts av skräck. De tittade upp igen och såg till sin förvåning att Cindarios nu stod farligt nära kanten och att det bara var baronens fasta grepp om hans hand som hindrade honom från att falla. All färg hade lämnat hans ansikte och han såg sig förtvivlat om, som om han letade efter något.

”Ondskan är mitt ibland oss!” utropade han och riktade med sin fria hand sin dolk mot dem.

Från dolken sköt en stråle av koncentrerat mörker ut, så mörk att den skar igenom det redan täta mörkret som uppfyllde schaktet. Orim höjde instinktivt men fåfängt sin yxa som skydd och detsamma gjorde Ale med sitt återvunna svärd.

Då hände det märkliga att när mörkret mötte Ales svärd så flammade plötsligt ett intensivt vitt ljus upp som bländade dem allesamman. Ljuset dog ut lika snabbt som det hade kommit men mörkret tycktes nu mindre kompakt. Ovanför dem följde ett skrik av smärta och när de ånyo tittade upp såg de hur baronen släppt sitt tag om allfaderns hand. Cindarios stod nu och vacklade på kanten med en ångestfylld blick mot det ständigt växande hålet.

”Vad har jag gjort?” utbrast han med en plötslig förtvivlan i rösten. Sedan föll han.

Utan ett ljud, utan en rörelse, föll allfadern rakt ned i det gapande svarta hålet. Det var som ett se en slapp och livlös kropp falla. Det sista av den svarta röken skingrades i hans fall och mullret upphörde tvärt. En kall vind blåste plötsligt genom schaktet och gav upphov till ett ljud som lät som ett utdraget klagande. Sedan blev allt tyst. Minn hade fallit ned på knä och såg alldeles tagen ut medan de övriga mållösa stirrade ned i det hål som uppslukat Cindarells allfader.

Som de stod där började plötsligt de dvärgar som omringat dem att tysta dra sig tillbaka. Deras utträde följdes av tunga slag av metall mot sten som ingav dem en känsla av att vara omgivna av enorma kyrkklockor. Det var Orim som först förstod innebörden.

”De tänker förstöra schaktet!” utbrast han. ”Vi måste ut härifrån så fort som möjligt.”

Ale och Lihvind hjälpte Minn på fötter och tillsammans följde de dvärgen genom gången, bort från schaktet. De kände nu hur hela berget skakade och grus och stenar började falla ned från taket, både framför och bakom dem. Inom kort skulle hela berget rasa in och begrava dem så som Djupeklyft begravts och den kvävande känslan av att stängas in började gripa tag i dem.

Orim hyste dock inga sådana känslor, van som han var vid dvärgars grottor. Hans bullrande stämma överröstade själva berget och han kommenderade varje steg de skulle ta för att undvika de fallande stenarna och varje sväng de skulle göra för att komma närmare utgången. Efter vad som kändes som en evighet snubblade de till slut ut i kapellet, smutsiga och utpumpade men vid liv. I detsamma rasade gången bakom dem in i ett moln av damm. Vilka krafter som än hade varit på väg ut ur porten så var de nu äntligen och för alltid begravda.

För en stund orkade de inte göra någonting annat än att sitta ned och hämta andan. Som ett under hade ingen av dem skadats och de satt nu var och en försjunkna i egna tankar. Orims grepp om sin yxa var lika fast som Ales grepp om sitt svärd och de teg sammanbitet. Lihvind skakade bara på huvudet och mumlade för sig själv medan Minn apatiskt stirrade framför sig.

Plötsligt bröts tystnaden av det skrapande ljudet av stenar från den nyss raserade gången. Orim kom snabbt upp på fötter med dragen yxa. Ett av de större stenblocken skälvde till och hävdes sedan uppåt, som om någon med ofattbar styrka tryckte på det underifrån. Dvärgen höjde sin yxa, beredd att hugga till, men sänkte den igen med ett förvånat uttryck i ansiktet. Stenblocket vräktes åt sidan och uppenbarade en rustningsklädd mans huvud och bröstorg. Den knutna näve som tryckt undan stenblocket öppnades och något rullade ut ur den. Huvudet höjdes och en olycklig, bedjande blick mötte deras för ett ögonblick. Sedan slöts ögonen och huvudet föll ned igen. Mannen rörde sig sedan inte mer.

Orim böjde sig ned och plockade upp föremålet som mannen fört med sig. Det var ett finger, från vilket bloddroppar ännu föll. Runt fingret satt två ringar. Den siste baronen i ätten Ekenskiöld hade jämte sin egen ättering räddat den kungliga signetringen och sedan stillnat för alltid.

De satt länge och bara tittade på ringarna. Så länge som de hade sökt dem, så ofta som de hade gett upp hoppet och nu fanns de plötsligt där, räddade av samme man som under Cindarios XIV:s inflytande stulit dem och dräpt Orims farbror Othar. Det blev Lihvind som till slut bröt tystnaden.

”Cindar blev förråd av sin främste tjänare”, suckade han. ”Vilken villfarelse ledde honom till en sådan ondskefull väg lär vi aldrig få veta. Men i sin vishet sände Cindar den kungliga signetringen i Cindarios väg och i sitt övermod trädde Cindarios den på sitt finger. Därmed straffades han med en ögonblicklig död på det att konungen och inte allfadern är Cindarells rättmätige härskare.”

Orim, som hade synat ringarna med en beundrande min, föreföll dock skeptisk till abbotens förklaring.

”Dessa ringar är verkligen framställda av sympatetisk metall”, sade han. ”Ni får tro vad ni vill men jag menar att det var ringarnas metaller som besegrade honom. Minns mina ord om denna metalls magnetiska egenskaper. Det onda som ett vapen åstadkommer kan vändas om det kommer i kontakt med sympatetisk metall. När den där Cindarios trädde på sig ringen bröts dolkens magi så att baronen kunde gå emot sin forne herre och med våld återta sin ring.”

”Mitt svärd då?” inföll Ale. ”Det stoppade ju också hans magi.”

”Ja”, medgav Orim. ”Det är sannerligen ett kraftfullt vapen, kraftfullare än vad dess metall påskiner. Jag har aldrig sett någonting liknande.”

Han vände sig mot Ale och lade sin hand på hans axel.

”Det är ett kraftfullt vapen som ödet lagt i dina händer, unge man”, sade han allvarligt. ”Ett sådant vapen kan åstadkomma såväl storverk som nidingsdåd så du har ett stort ansvar att bruka det rätt. Räds dock inte det ansvaret, jag har sett dig svinga svärdet med ett stort hjärta och en dvärgs styrka, och jag har full förtröstan om att du kommer att visa dig värdig ditt vapen.”

Minn såg hur Ale värmdes av dvärgens ord och säkert mindes han också att krigaren Legim hade använt liknande ord då han skänkt honom svärdet. Ales väg var nu oåterkalleligen utstakad. Själv hade Minn inte deltagit i samtalet. Flyktigt hade hon lyssnat till de andras uppfattningar men fäste inte någon som helst tilltro till dem. Hon ensam visste nämligen vad som hade orsakat Cindarios XIV:s undergång.

Med ens så framstod allting så klart för henne, som om nattens mörker på ett ögonblick ersätts av dagens ljus, utan att vänta in den långsamma morgonen. Att hon inte hade sett det förut.

Hon hade fått en första föräning när det gått uppför henne att hon hade varit den ende som sett allfaderns sanna yttre vid deras första möte. Vid det andra mötet, det i schaktet, hade hon sett inte bara Cindarios utan också Mihrin, det falska yttre som han egentligen ville visa upp för dem. För Minn hade det varit som om hon sett samma person med olika kläder, olika maskeringar. Det var hennes ord och hennes vilja som demaskerat honom så att de andra också kunde se vem han egentligen var. Lihvind visste inte hur nära sanningen hans tal om illusioner låg.

Men Mihrin var inte Cindarios enda illusion. När baronen hade trätt fram hade hon sett en tredje illusion, hon hade sett hur de levande döda uppfattade sin herre, dolkens bärare. Det hade varit en reslig behornad skugga av totalt mörker. I dess knutna näve hade dolken växt till en lies storlek och skuggan hade hotfullt lutat sig över baronen, som redo att uppsluka honom vilket ögonblick som helst. Med en rysning hade hon erinrat sig Nehrons liknande beskrivning av den fasa som hotat tränga fram ur porten i Drömmarnas stad innan vattenmassorna sköljde över den.

Hon hade tyckts sig känna baronens skräck och samma skräck hade också gripit tag i henne. Alla hennes sinnen hade uppfyllts av en enda önskan, att få den hemska uppenbarelsen att försvinna. Som ett trollslag hade då uppenbarelsen försvunnit! Kvar stod bara Cindarios, berövad alla sina illusioner och naken inför de ögon han sökt bedra. Det var därför baronen hade vänt sig mot honom, det var därför att han såg sin forne herres sanna jag och inte längre fruktade honom, han såg den man som berövat honom både dödens vila och hans älskade ättering. All den magi som de hade mött hade varit byggd blott och bart på illusioner!

Men det var inte bara Cindarios magi som var byggd på illusioner, också hennes egen magi var det, det insåg hon nu äntligen. Allt det som hon tidigare inte kunnat förklara framstod nu i en helt ny dager. Folk hade bränts av hennes eldar därför att hon ville att de skulle brännas. Ales tal i Drömmarnas stad hade gjort ett stort intryck på folket därför att hon ville att han skulle lyckas. Deras intrång hos Sartor hade undgått upptäckt därför att hon inte ville upptäckas. Till och med små händelser som hur hästen kastat av handelsfursten i Serena eller hur de fått tillträde till fängelset på Galgholmen fick nu sin förklaring.

Hon insåg nu också innebörden i Morvans kryptiska ord om att Minns uppgång skulle leda till hennes fall. Morvans kraft hade varit illusionernas kraft och i det avgörande ögonblicket hade hennes illusion svikit henne och gjort henne till ett lätt offer för Sartors svärd. Hennes illusion kunde bara ha svikit henne... därför att Minn i sin hämndlystnad hade önskat Morvans död.

Det var med blandade känslor som Minn nådde denna insikt. Ja, hon ville lära känna sina krafter. Ja, hon ville överskrida de gränser som sattes av hennes bräckliga kropp. Ja, hon ville bli något. Men till vilket pris? Morvan hade använt sina illusioner så till den grad att hon förnekat sig själv. Vilken kvinna hon än hade varit en gång i tiden så hade hon för länge sedan försvunnit. Kvar fanns bara en man vars hämndlystnad förmörkat sinnena och förgiftat själen. Var detta det öde som väntade Minn? Var detta den väg hon ville gå?

Insikten kastade in Minns inre i en storm av tankar och känslor och hon förmådde inte längre ta till sig det som hände runt omkring henne. Som i en dimma upplevde hon hur byborna, väckta och ditkallade av raset, fann dem i kapellet. Deras många frågor besvarades bara med en kort försäkran om att den förbannelse som drabbat Ekedal var borta för alltid och därmed lät de sig nöja. Vad än Lihvind trodde hade varit på väg genom den nu stängda porten så berättade han det aldrig.

Byborna tillsades att gräva fram baron Ekenskiölds döda kropp och föra den till slottet. Där kunde han äntligen läggas till sin sista vila med sin ättering på sitt finger. Längre hade den ekenskiöldska ättens nedgång varat och nu var den siste av dem borta. Föga anade byborna att deras länsherre utfört ett hjåltedåd större än någon annan i ätten och kanske var det också bäst så.

Själva bevistade de inte begravningen utan anträdde skyndsamt återfärden till Serena för att kunna återbörda den kungliga signetringen. Lihvind gick med lätta steg, som om en tung börda avlägsnats från hans axlar. Visst sörjde han allfaderns öde men för Cindarells öde föreföll han inte längre oroa sig. Orim hade såväl förlorat sin farbror som sett dvärgarnas stolta stad gå under men han var ändå stolt över vad han och hans fränder åstadkommit och gick rakryggad från det hela. Ale fingrade ständigt på sitt återfunna svärd och tycktes redan drömma om framtiden och kommande hjåltedåd.

Minn suckade. De hade funnit sina vägar men vart ledde hennes väg? Ett visste hon i alla fall och det var att hon inte ville dela Morvans öde. Aldrig mer skulle hon nyttja magi. Aldrig!

Epilog

“Ett slut är bara början på något nytt”

Gammalt cindariskt ordspråk

Sex svarta vaxljus brann ännu en gång i den mörka kammaren. Sex dystra ansikten betraktade ännu en gång de dansande lågornas fåfänga kamp för att skingra det tryckande mörkret. På bordet låg ett spiralfORMAT bockhorn i svartaste trä. En tung tystnad vilade över de församlade och ingen föreföll hågad att bryta den. Till slut lyfte den främste av dem huvudet.

”Vad nytt från öst?” frågade han.

Svaret dröjde ett tag.

”Inga tidender”, svarade mannen på hans vänstra sida. ”Vår apostel har återvänt med oförrättat värv. Om nyckeln och porten vet vi ännu intet.”

”Vad nytt från väst?”

Svaret på den frågan dröjde än längre.

”Dåliga tidender”, svarade till slut mannen på hans högra sida. ”Vår apostel har fallit, porten är stängd och nyckeln förlorad.”

NyheterNA mottogs med upprörda mumlanden.

”Våra apostlar har sett mer till sina egna intressen”, anmärkte en fjärde irriterat ”Vad gagnar det våra syften om de handlar för egen vinnings skull? Vi borde själva skrida till handling.”

”Än är det för tidigt för oss att träda fram”, svarade den förste. ”Låt våra bundsförvanter växa i styrka, deras styrka är vår styrka.”

”Blott så länge vi kan styra dem”, svarade den fjärde. ”Vi ger dem krafter som är dem övermäktiga.”

”Aposteln i öst uppvisar oroande ambitioner, gränsande till storhetsvansinne”, grubblade den andre. ”Vem vet vad som kan hända om nyckeln återfinns?”

”Aposteln i väst likaså”, inföll den tredje. ”Hans planer med nyckeln föreföll inte förenliga med vår herres.”

”Vår herre har valt sina bundsförvanter med omsorg”, replikerade den förste kallt. ”Var förvissade om att vilka handlingar de än utför så är de i enlighet med vår herres plan.”

”Men såväl den första som den andra porten är stängd och om den tredje portens existens vet vi ingenting”, sade den fjärde. ”Om apostlarna hade lyckats hade vår herre varit med oss. Vilken väg ska vi nu välja?”

Det dunkla samtalet avbröts plötsligt av det klingande ljudet av ett metallföremål som slängdes fram. Det var den sotade yttersta spetsen av en dolk som lade sig till ro mitt på bordet. Allas blickar vändes mot den tomma plats varifrån dolkspetsen hade kommit. Ur tomma intet flammade en låga upp och det sjunde vaxljuset tändes.

”Apostlarna har lyckats”, sade en röst. ”Den första nyckeln gav mig min själ och den andra nyckeln gav mig min kropp. Den tredje nyckeln kommer att ge mig min makt. Jag är med er nu.”